

Giới thiệu Hoa Khai

Truyện Hoa Khai của tác giả Giản Huân viết về nhân vật Hoa Khai có số phận vừa bi thảm, vừa may mắn.

Nói vậy bởi vì nàng bị bán vào Hà Phủ làm a hoàn đã lâu, nay tiểu thư thành thân lại trốn biệt khiến nàng phải thể thân.

Nhưng có ai ngờ tưởng công lại yêu nàng vô bờ bến. Nhưng dù sao thì nàng vẫn mãi là nô tỳ, không thể nào là tiểu thư đài các, cành vàng lá ngọc được. Cuộc sống càng hạnh phúc thì nàng lại càng không muốn mất nó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Hoàng hà quanh co khúc khuỷu trải qua Đô thành từ hướng đông Tân Tập thôn chậm rãi chảy tới.

Tân Tập thôn là một thị trấn nhỏ, nằm bên bờ Hoàng Hà, chung quanh là bờ cát mọc đầy cỏ lau, thôn dân ở đây đều lấy bắt cá làm mưu sinh, nhiều thế hệ an cư lạc nghiệp.

Đó là một sáng sớm mùa thu, hoàng hà vẫn giống như mọi ngày gợn sóng lăn tăn, nhóm người đánh cá ngồi trên thuyền nhỏ cạnh bờ sông gần chỗ đánh cá, tung lưới kéo dây, một lần lại một lần.

Hơn chục chiếc thuyền nhỏ treo đầy lồng trúc đã đầy cá mà lục tục lay động rồi đi, chỉ để lại thừa thớt hai ba chiếc thuyền vì lồng trúc chưa đầy, không chú ý tới mực nước ngày càng tăng cao, sóng cuộn càng lúc càng mãnh liệt, tận cho đến lúc trên bờ có người hướng bọn họ kêu to –

“Mau, mau vào bờ! Hoàng Hà tràn lũ!”

Trên thuyền nhóm người đánh cá nghe tiếng ngẩng đầu.

Hoàng hà tràn lũ? Sao có thể? Thời gian không đúng nha, năm nay tràn lũ sao lại sớm như vậy?

Nhóm người đánh cá hướng lên thượng du nhìn lại, chỉ thấy sóng vàng mãnh liệt, mặt sông vốn tĩnh lặng đã cuộn cuộn nổi sóng, hơn nửa một đợt sóng triều sớm đã đưa thuyền bọn họ xa khỏi chỗ đánh cá ban đầu.

“Mau vào bờ! Mau vào bờ!”

Nhóm người đánh cá còn ở trên mặt sông tranh nhau hỗ trợ, từng con thuyền nhỏ vội vàng lay động hướng về phía bờ.

Trong đó có một chiếc thuyền nhỏ đang muốn ra ngoài thu lưới thì phát hiện lưới không biết đã mắc phải vật gì đó, người đánh cá gọi bạn giúp đỡ, hai vợ chồng dùng sức kéo lưới, một trận sóng bất ngờ dâng lên nháy mắt hai người bị lưới kéo song song rơi xuống nước, biến mất...

Cát Tường là trưởng nữ của người đánh cá họ Kim, thân là chị cả sau khi cha mẹ ra ngoài bắt cá thì nàng liền rời giường đến phòng bếp nhóm lửa múc nước, phụ trách nấu cơm cùng làm việc nhà, chiếu cố ba muội muội nhỏ tuổi.

Nhị muội Như Ý có đôi khi dậy sớm, cũng sẽ đứng lên hỗ trợ.

Tam muội Hoa Khai, tứ muội Phú Quý ngẫu nhiên cũng sẽ giúp đỡ, chẳng qua cũng chỉ làm trò ngại chứ cũng không giúp đỡ gì nhiều.

Bọn họ một nhà sáu miệng ăn cuộc sống mặc dù không giàu có, lại thấy vô cùng thỏa mãn, thẳng đến ngày đó nước sông Hoàng hà tràn bờ sớm, ngoài ý muốn cướp đi cha mẹ các nàng, làm cho gia đình vốn vui vẻ hòa thuận biến đổi.

Năm ấy Cát Tường mới mười tuổi, Như ý chín tuổi, Hoa Khai, Phú Quý mới bảy, tám tuổi mà thôi, mất đi cha mẹ bốn tỷ muội không nơi nương tựa lại không có tiền mai táng cha mẹ, chỉ có thể theo đại thẩm cách vách thuyết phục an bài, bán mình chôn cất cha mẹ.

Năm ấy, các nàng mất đi cha mẹ.

Năm ấy, các nàng tỷ muội chia lìa.

Năm ấy, vận mệnh các nàng thay đổi khác nhau

Năm ấy, sau lại qua thật nhiều năm..

Chương 1

Giang Nam tơ hồ trang.

Đại hồng hi trưởng, chần thêu uyên ương, mũ phượng khăn quàng vai, Kim Hoa Khai ngồi ở mép giường, khuôn mặt nho nhỏ bày phần lo lắng hỗn loạn bất đắc dĩ, còn có một phần mệt mỏi.

Mệt mỏi quá.

Hóa ra làm tân nương tử lại mệt như thế.

Từ sáng sớm, hóa trang, mặc quần áo, đội lên phượng quan còn lớn hơn của hí cô nương (*giống diễn viên*), liêu xa liêu xiêu được đỡ ra ngoài, bái tế tổ tiên Hà gia, lên kiệu, khiêng đi, một mạch khiêng qua Đô thành, khiêng đến Thượng Quan gia, tiếp theo lại là bái tế tổ tiên Thượng Quan gia, bái thiên địa, bái bà nội Thượng Quan gia, đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân, bái xong các trưởng bối thì bái phu quân...

Trương ma ma cho nàng ăn nửa cái bánh bao từ lúc mới lên kiệu, hiện tất cả mọi người ở ngoại đường ăn tiệc, nàng lại chỉ có thể uống nước, vì sao không có ai nghĩ đến việc cho tân nương tử ăn cơm chứ?

Thành thân thật là mệt mỏi, khó trách tiểu thư muốn bỏ chạy.

Hoa Khai thở dài một cái, đối.

Ngẩng đầu chỉ thấy trong phòng dán toàn chữ hỉ, trên bàn là một đôi hỉ chúc (*nén đỏ*), nàng vẫn không tin nổi, nàng cư nhiên thành thân, nàng lại thành thân như vậy?

Sáng sớm hôm nay rời giường thì, thân phận của nàng vẫn là nha đầu tùy thân của thiên kim tiểu thư Hà phủ, Mà hiện tại... Ai

“Hà gia tú phượng” sản xuất đồ thêu, tú công Hà thị nổi danh thiên hạ, mà Thượng Quan gia lại là “Giang Nam tơ hồ trang” phân phối vải bông cùng tơ lụa, có ruộng dâu, ruộng bông, xưởng dệt, xưởng nhuộm, một mạch từ kéo sợi đến thành phẩm, gần như chiếm cứ hơn nửa chợ tơ lụa Giang Nam, hai nhà liên hôn, tất nhiên công việc quan trọng, không ai nghĩ tiểu thư lại lưu thư bỏ trốn.

Buổi sáng nàng đi đánh thức tiểu thư thì, trên giường đã không còn ai, lại tưởng tiểu thư vì vội vã nên dậy sớm, đến khi phát hiện bức thư trên bàn, mới biết có việc không ổn

Cha, Nương, nữ nhi cùng Uông đại ca thật lòng yêu nhau, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu.

Thược Ước thượng

Hoa Khai không dám kêu lên, cầm thư chạy thẳng đến phòng của lão gia và phu nhân.

Lão Gia xem xong thư thì khuôn mặt ngốc trệ, phu nhân xem xong thì há hốc mồm, còn Trương ma ma, một phòng bốn người nhìn nhau, cũng không biết phải làm sao.

Lúc này có tiếng một nha đầu khác truyền tới, “Lão gia, phu nhân, Trần bá nói giờ lành sắp tới, mời lão gia phu nhân chuẩn bị tế tổ.”

Thật khéo, thời gian tế tổ sắp tới, cũng có nghĩ là, kiệu hoa của Thượng Quan gia cũng sắp đến nơi.

Giang Nam tơ hồ trang tam đại đơn truyền* chỉ có Thượng Quan Vũ Nguyệt là con trai, Hà gia tú phượng cũng chỉ có một thiên kim, vốn là chuyện tốt, ai biết lại thành như vậy.

(* ba đời mỗi đời chỉ có 1 con trai)

Muốn ra ngoài tìm người, cũng đã đi từ hơn nửa đêm, không có khả năng tìm được, huống chi con gái cũng tình lang bỏ trốn cũng không phải là việc hay ho gì, chỉ có thể lên đi tìm, không thể nói ra.

Nếu muốn Thượng Quan gia kéo dài hôn sự, chỉ sợ là không dễ dàng.

Thượng Quan thị hùng bá một phương, đến quan phủ còn nể mặt mấy phần, Thượng Quan lão gia chết bệnh đã nhiều năm, để lại mẫu thân, di nương, một tỷ tỷ, ba vị phu nhân, ba vị tiểu thư, một nhà chín nữ nhân chỉ có một công tử, vất vả chờ đợi tiểu công tử trưởng thành, bàn luận hôn sự, tự nhiên cực kì phô trương, khách khứa rất nhiều, trong đó có không ít mệnh quan triều đình, căn bản không có khả năng kéo dài thời hạn.

Mất thấy thời gian ngày càng gấp, Trương ma ma đột nhiên nói ra một ý tưởng kinh người, “Không bằng Hoa Khai thay thế Thục Ước gả đi.”

Hà lão gia đang trong trạng thái ngốc trệ nghe thấy, cuối cùng bình tĩnh trở lại, “Hoa Khai... gả thay?”

“Đúng vậy, lão gia phu nhân, kiểu hoa của Thượng Quan gia sắp tới, chúng ta không thể khiến bọn họ khiêng kiệu không trở về, tơ hồng đã mời đại quan, không có tân nương tử không chừng sẽ nói chúng ta đưa giong mệnh quan triều đình, đến lúc đó thì phiền phức lớn.”

Hà lão gia gật đầu, “Nhưng mà.”

Đưa giong mệnh quan triều đình, là khinh thường triều đình, khinh thường triều đình, là không xem hoàng đế vào trong mắt, mà không xem hoàng đế vào trong mắt... Hà lão gia run rẩy, không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Trong phủ mặc dù có không ít nha đầu, nhưng muốn không sai biệt tuổi tác, lại hiểu tiểu thư, còn không phải là tiểu nha đầu Hoa Khai này sao.” Trương ma ma tiếp tục phân tích, “Từ khi mới 8, 9 tuổi vào phủ, đã bầu bạn cùng tiểu thư, còn ai có thể hiểu tiểu thư hơn nàng? Phu nhân ngài đừng trách ta lắm miệng, hai năm trước ngài may váy cho tiểu thư bị ngắn quá, nhưng Hoa Khai may quần áo cho tiểu thư lại không sai chút nào.”

Hà phu nhân nghe nói, hồ thẹn cúi đầu.

“Dù sao hôn sự này mới định được nửa năm, Thượng Quan công tử cũng chưa từng nhìn thấy tiểu thư, nha đầu Hoa Khai này nhìn cũng đáng yêu, cứ để nàng trước gả thay cho tiểu thư, tránh làm lớn chuyện, không tốt.”

Trương ma ma vừa nói xong, Hà lão gia Hà phu nhân liền không hẹn mà cùng quay lại nhìn Hoa Khai, nhìn kỹ, nhìn kỹ, lại nhìn kỹ...

Hoa Khai nổi da gà, lão gia phu nhân sẽ không thật sự muốn làm vậy chứ?

“Hoa Khai” Hà phu nhân kéo tay nàng, “Ta biết chuyện này thực khó xử, nhưng ngoại trừ ngươi, cũng không tìm được ai thích hợp, huống gì chuyện lớn như thế này, càng ít người biết càng tốt, ngươi nghĩ sao?”

Ồ ô, nàng có thể nói ra sao?

Hà lão gia tiếp lời: “Chúng ta biết Thục Ước thích tên tiểu tử họ Ưông kia, nhưng ngoại trừ nghĩ xem, tiểu tử kia chỉ là kẻ làm công, một chữ cũng không biết, chúng ta sao có thể gả Thục Ước cho hắn, sợ đem dài lắm miệng, mới vội vã định hôn sự cho nàng, công tử của Giang Nam tơ hồng trang vừa trẻ tuổi, lại anh tuấn, gia tài vạn bảo, có bao nhiêu cô nương muốn gả mà không được, Thục Ước lại, lại... Ai.”

Thở dài một tiếng, không cần nói thêm lời nào.

Hoa Khai cũng không nhịn được thở dài.

Mặc dù không muốn, nhưng nhìn dáng vẻ của lão gia phu nhân còn có Trương ma ma, dường như muốn hạn chế tại họa này ở mức độ thấp nhất như vậy.

Nếu nàng hôm nay một đường la hét “Lão gia, phu nhân không tốt, tiểu thư rời nhà trốn đi” hai câu này, trở thành toàn phủ đều biết, hiện tại sẽ không thể sử dụng chiêu gả thay này, nhưng ngược lại, nếu nàng hét lên như vậy, hậu quả có khả năng càng đáng sợ hơn.

Nếu biết trước tiểu thư muốn bỏ trốn, tối qua nàng đã ngủ ở sạp nhỏ, coi chừng tiểu thư, vậy sẽ không có chuyện kỳ quái như vậy phát sinh.

Gả thay? nha ~

Thượng Quan mời mấy đại quan trong triều, thiếu một tân nương tử, kết quả của việc “Đưa giong mệnh quan triều đình”, có khả năng hủy đi cơ nghiệp trăm năm của hà gia.

Lão gia phu nhân có ơn với nàng, dù thế nào, nàng cũng không thể để họ lâm vào khốn cảnh.

gả thay mặc dù vừa nguy hiểm vừa hoang đường, nhưng cũng là một biện pháp, chỉ là...

“Vạn nhất, bị phát hiện thì phải làm sao? Tiểu thư tinh thông cầm kì thi họa, đàn thanh (*vẽ tranh*), hai tháng trước đã vẽ tranh phật tổ đưa cho Thượng Quan lão phu nhân, mà nàng cái gì cũng không biết, Hoa Khai thiếu gia cũng không phải là kẻ ngốc, sẽ phát hiện ra.”

“Sẽ không sẽ không.” Trương ma ma vội vàng nói: “Thiên kim Phụng gia biết đánh đàn, sau này phát hiện chỉ biết mấy âm, công tử Tư Mã gia nói biết võ công, kì thật chỉ biết hai ba chiêu, Vương Phủ cô nương nói biết múa Tây Vực, kết quả mọi người nhìn không ra đó là vũ đạo, cho dù nàng gả qua bị phát hiện không biết cầm kì thi họa, cũng sẽ không có việc gì.”

Cũng... đúng.

Chuyện của Phương gia thiên kim, Tư mã công tử, Vương Phủ cô nương nàng cũng có nghe qua, sau đó bị mọi người xem thường, trước hôn lễ làm việc khoa trường, Hoa Khai có dự cảm, mấy tháng sau, người trong Tỉnh Thành sẽ nói, nghe nói thiên kim của tú phò mã Hà gia không tốt như lời tả, toàn là khoác lác...

“Nhớ hán đã thấy qua bức họa của tiểu thư...”

“Bức họa đều là lừa người, có nhà ai không kêu họa sư vẽ mắt to thêm, miệng nhỏ lại, cô nương béo thì vẽ gầy lại một chút, người gầy thì vẽ béo lên một chút.” Trương ma ma lại nói tiếp, “Chỉ cần lão gia phu nhân nói người là Thước Ước, bà vú Liên cũng một mực khẳng định người là tiểu thư, cho dù Thượng Quan thiếu gia có hoài nghi, cũng không thể nói người không phải.”

Ách, được rồi.

Nếu cha mẹ cùng bà vú đều nói như vậy, thì người khác cũng sẽ nhận là như vậy.

Huống chi những người trong phủ đã từng nhìn thấy tiểu thư cũng không nhiều, người biết dung mạo của tiểu thư cũng không có khả năng đến Thượng Quan gia, vì vậy cơ bản sẽ không có nguy cơ bị vạch trần.

Vì vậy, nàng cùng Trương ma ma trở lại phòng của tiểu thư, mặc đại hồng hi phục đặc chế của tiểu thư, đội khăn hi, thay tiểu thư bái tổ tiên, lên kiệu hoa, trở thành Thượng Quan thiếu phu nhân.

Tiệc mừng cuối cùng cũng kết thúc.

Thượng Quan Vũ Nguyệt mạng theo ba phần men say bước tới tân lâu – bà nội giúp hán thành thân, ở một viện khác

Thật ra cũng không cần thiết, có điều kể từ sau khi hán định thân, nãi nãi (*bà nội*), di nãi nãi (*tiểu thiếp của ông nội*), cô cô, đại nương, nhị nương và các thân nương đều vô cùng phấn khởi, vì để có việc cho các nàng làm, hán liền đưa ra yêu cầu có tân viện, nữ nhân trong Thượng Quan gia rất vui vẻ, bận rộn làm việc, buồn đông bán tây.

Đối với Thượng Quan Vũ Nguyệt mà nói, có thể xem trường bối đã chăm sóc nuôi nấng mình từ nhỏ được vui vẻ, cũng đủ rồi.

Đi vào tiểu viện, bà vú hồi môn đã vái chào hán, “Cô gia.”

Mấy nha đầu mới ở bên cạnh giúp hán mở cửa phòng, hán nhắc tay, đưa tiền hi **, rồi bảo các nàng đều lui xuống.

(** Thường chủ rể phải đưa lì xì cho nha hoàn hay bà mối mới được cho vào động phòng :D)

Cửa lớn dán chữ hi mở ra, trên bàn là nến hồng cùng rượu hợp cần,

Tân nương của hán đang ngồi yên ở mép giường.

Hà Thước Ước, năm nay mười tám tuổi, nghe nói cầm kì thi họa không gì không tinh, có điều hán biết rõ, cái đó cũng không quan trọng gì, hai nhà liên hôn thuần túy là vì lợi ích thương nghiệp thôi.

Một khi kết thành thông gia, tú phò mã Hà gia có thể thuận lợi mua bán tơ lụa của Thượng Quan gia, mà Hà gia chỉ có một thiên kim, tương lai tú phò mã nhất định trở thành sản nghiệp của Giang Nam tơ hồ trang.

Cho nên, mặc dù hai người chỉ thấy nhau qua tranh vẽ, nay lại thành vợ chồng.

Thượng Quan Vũ Nguyệt không yêu cầu Thước Ước gì nhiều, chỉ hy vọng nàng có thể hiếu với bà và cùng với hai cụ bà ở trên, còn có, sớm sinh hạ đứa nhỏ.

Thượng Quan gia sản nghiệp tuy lớn, nhưng lại rất vắng vẻ.

Nếu như có thể có vài đứa trẻ, các trưởng bối đều sẽ rất vui mừng.

Chấp tay tiến vào cửa, ánh sáng chiếu lên cho thấy thân ảnh nhỏ nhắn trên giường chuyển động một chút, thoát nhìn hơi cứng ngắc.

Lo lắng sao?

Thượng Quan Vũ Nguyệt phát hiện, tiếng bước chân của hán càng lại gần nàng, bờ vai của nàng càng thu lại, xem ra cực kì lo lắng.

Lo lắng cũng tốt, hán cũng không hi vọng tân nương tử của mình là một người thần kinh. (*nguyên văn a*)

Khẽ khụ một tiếng, kéo hi khăn lên, gò má nhỏ trắng nõn liền đập vào mắt hán.

Đôi mắt to tròn, cái mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhỏ, mặc dù không giống người trên bức họa một chút nào, nhưng nhìn lại, hoàn toàn không tệ chút nào.

Chỉ là, có một điểm kì lạ.

Rõ ràng là mười tám tuổi, thoát nhìn hình dạng lại như mới mười lăm, mười sáu tuổi.

Bị hấn nhìn chăm chăm, tiểu nhân nhi trên giường bỗng hai má đỏ hồng, cúi thấp đầu, trở nên vô cùng tuyệt mỹ.

Hoàn...thật thú vị

Rõ ràng là đại gia khuê tú, nhìn thế nào cũng giống như một đứa trẻ – có điều nói thật ra, so với một danh môn thiên kim ỗn trọng, tiểu bạch thỏ hốt hoảng ở trước mặt lúc này, càng khiến hấn thích hơn.

“Nương tử”

Hoa Khai không nhận được tim đập thình thịch, nương, nương tử...

Nam nhân này gọi nàng là nương tử...

Không biết hấn có nhìn ra điều gì hay không, nàng kém tiểu thư đến ba tuổi, hi vọng hấn đừng phát hiện nàng thật ra mới tuổi cập kê.

Hoa Khai nhận không được vụng trộm nhìn hấn một cái, quả giống như Trương ma ma nói, người thật và bức vẽ là hai chuyện khác nhau, hấn nhìn trông còn đẹp hơn.

Đôi mày cao, ánh mắt sáng ngời hữu thần.

Phu quân của nàng...

Nhớ tới những lời Trương ma ma vừa mới dạy dỗ về khuê phòng...

Thượng Quan Vũ Nguyệt nâng nàng dậy, “Uống rượu hợp cần”

Sau khi uống rượu hợp cần, khuôn mặt của tiểu nương tử càng đỏ hơn.

Hấn phát hiện mặc dù nàng không phải là mỹ nữ khuynh thành, nhưng thần sắc có một phần ôn nhuận, cùng cảm giác đáng yêu

Buồng chén rượu nhỏ, đang muốn cời hi phục của nàng, thì tiểu nương tử lên tiếng nói câu đầu tiên –

“Xin... xin chờ một chút.”

Hấn ngừng tay, chờ nàng nói xong.

Chỉ thấy tiểu nương tử của hấn để hấn ngồi trên ghế, nhìn hấn hít sau một hơi, vái chào, quỳ xuống, khấu đầu.

“Phu quân.”

Mặc dù hấn hoàn toàn không biết vì sao nàng đột nhiên lại hành đại lễ, nhưng đại khái đoán ra là nàng thỉnh cầu trọng phu chiều cố nhiều hơn.

Giang Nam không có tập tục này, có lẽ Hà phu nhân xuất thân phương bắc truyền tập.

Nữ tử xưa nay coi chồng như trời, trọng phu tốt, mệnh cũng tốt, trọng phu không tốt, cũng chỉ có thể nhẫn nại, hấn nghĩ đến đại tỷ của mình, mặc dù gả cho đại hộ, nhưng vị thiếu gia này thật đáng thất vọng, ngày ngày lưu luyến thanh lâu, tri thư đạt lễ vô dụng, hiếu thuận cha mẹ cũng vô dụng, thiện lương cũng không thể khiến trọng phu yêu thích, nếu không phải cố kị tài thế của Thượng Quan gia, chi sợ đã sớm bị hưu (*bị bỏ*)

Thượng Quan Vũ Nguyệt sắp nâng nàng dậy, lại thấy gương mặt nhỏ của nàng một mảnh bất an, ôn tồn nói: “Yên tâm đi, ta không cờ bạc, cũng không đi thanh lâu, rượu cũng thỉnh thoảng mới uống, cũng có quen thuộc với một cô nương xướng khúc, có điều chỉ là bằng hữu, cách vài ngày cũng đi uống rượu du hồ với bạn bè, nhưng tuyệt đối sẽ không đi qua đêm.”

Lời này dĩ nhiên cũng không thật đầy đủ, chỉ là hấn nếu đã là trọng phu của nàng, lại lớn hơn nàng gần bảy tuổi, cũng nên an ủi nàng.

Nói xong, tiểu nương tử lần đầu tiên nở nụ cười.

Hấn bây giờ mới phát hiện, tiểu nương tử của hấn khẽ cười lại... vô cùng xinh đẹp.

“Hoa Khai, tối hôm qua thế nào?” Trương ma ma một bên cạnh chải đầu, một bên hỏi nhỏ: “Có thuận lợi không?”

Tối hôm qua...

Hoa Khai bỗng đỏ mặt.

Biết nói thế nào, không thể nói là thuận lợi, cũng không phải không thuận lợi, tóm lại, nàng làm theo những gì Trương ma ma nói, theo nguyên tắc nhẫn nại và dễ bảo, cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn thấy tiểu nha đầu hai má đỏ hồng, Trương ma ma cũng đại khái hiểu được, cười: “Ta nói này, đừng lo lắng như vậy, nhìn trong gương xem, ta búi tóc cho ngươi đẹp chứ.”

Nhìn chính mình trong gương đồng, mái tóc búi lên thật đẹp, nhưng Hoa Khai lại không thấy vui vẻ.

Căn cứ theo quy củ của Thượng Quan gia, ma ma hoặc nha đầu bồi gả ở tại phòng ngoài của tân viện hầu hạ cho tân nương tử, sau một tuần (mười ngày ***) sẽ phải trở về, sau này tân nương tử chính là người của Thượng Quan gia.

Trương ma ma chỉ có thể làm bạn với nàng chín ngày nữa.

Sau mười ngày, tân nương tử mới được ra khỏi tân viện, đến lúc đó, lại tế tổ, dâng trà, để trưởng bối và người nhà thấy được hình dáng của tân nương tử...

Những ngày sau đó.

Mặc dù từ nay trở đi cầm y ngọc thực, sống trong nhung lụa, nhưng..

“Thờ dài cái gì?”

“Trương ma ma bà thử nói xem, tiểu thư và Uông đại ca hiện tại đến đâu rồi?”

“Ta làm sao biết được?”

“Bà không nghe nói được điều gì sao?”

Trương ma ma buồn bực, “Nha đầu, ta hôm qua bồi người gả qua đây, Trương ma ma của người cũng không có thiên lý nhãn, lão gia và phu nhân còn không biết, ta làm sao biết được Thước Ước tiểu thư và tên tiểu tử vong ân phụ nghĩa kia đang ở đâu...”

“Trương ma ma, đừng nói Uông đại ca như vậy, hắn là thật lòng với tiểu thư.”

Nàng là thiếp thân nha hoàn của tiểu thư, đại khái giống như cái đuôi, tiểu thư đi đến đâu nàng theo tới đó.

Uông đại ca đến phủ học việc, sau lại thích tiểu thư, vì muốn sánh đôi với tiểu thư, hắn rất nỗ lực học chữ, sau khi xong việc còn giúp trưởng phòng tiên sinh mua bán linh tinh, bởi vì trưởng phòng tiên sinh đáp ứng dạy chữ cho hắn.

Từ danh tự, đến tên của mình, sau đó là tên của Hà phủ viện lạc, phùng nhuộm cùng sắc bâng..

Chỉ tiếc, thân phận khác biệt.

“Uông đại ca thực sự là người tốt, cả trưởng phòng tiên sinh cũng thường khen ngợi hắn.”

“Người thật là ngu ngốc.” Trương ma ma đưa tay捏 nàng một cái, “Tiểu thư là nữ nhi duy nhất của lão gia phu nhân, tương lai tài sản của Hà gia đều là của nàng, trong số sách đã là trăm vạn lượng bạc, có ai mà không thích? Tiểu tử họ Uông kia nếu không vì điều này, người nghĩ hắn dám lớn mật bỏ trốn với tiểu thư sao?”

Hoa Khai bị捏, không dám nói hộ cho Uông đại ca nữa, chỉ có thể cười trừ: “Trương ma ma, đừng tức giận.”

Trương ma ma “Hừ” một tiếng, “Ta mới không tức giận.”

Rõ ràng là có – nhưng lời ngổ nghịch như vậy, nàng đương nhiên không dám nói.

Trương ma ma là bà vú của tiểu thư, địa vị rất cao, cả tiểu thư còn bị dạy dỗ qua, thủ pháp捏 người đến lộ hỏa thuần thanh (rất thuần thực), làm cho người ta thấy rất đau, nhưng không sẽ không lưu lại vết bầm.

Giống như lúc này, trên lưng bị捏 có một chút, mà vừa nóng vừa đau.

Hoa Khai thật ra có rất nhiều vấn đề, như là, tìm được tiểu thư rồi thì phải làm sao, mọi người trong phủ đều nghĩ tiểu thư đã gả đi, không thể nào quay về.

Giang nam tơ hồng cùng tú phùng Hà gia liên hôn là vì lợi ích, vấn đề là nàng là giả mạo, bởi vậy nên tơ hồng mặc dù bán rẻ tơ lụa cho Hà gia, nhưng Hà gia lại chậm chạp chuyển gia sinh ý cho Thượng Quan Vũ Nguyệt, sau này Thượng Quan gia hỏi đến, thì biết giải thích thế nào?

Còn có, lần này tiểu thư quyết tâm như vậy, không chừng đã sớm gao nấu thành com, nhưng lão gia và phu nhân chắc chắn sẽ không chấp nhận. vậy... Aaaaaaaa... ôi, đau.

Hoa Khai xoa xoa eo, “Trương ma ma, sao lại nhéo ta?”

“Người nhàn mầy đến mức có thể ép chết một con muỗi, có tân nương nào lại giống như người chứ.” Trương ma ma vỗ vỗ nàng, “Hoa Khai, sau này chỉ có một mình, người phải chú ý nhiều hơn, cẩn thận một chút, thân phận của người chính là Thước Ước, phải làm chuyện cho xứng với thân phận Thước Ước.”

Hoa Khai nhu thuận gật đầu, “Đã biết.”

“Để người thay thế tiểu thư là biện pháp bất đắc dĩ, mặc dù hôm qua ta nói tuyệt đối không bị phát hiện, nhưng nói thực, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn – ”

“Trương ma ma...”

“Đừng gấp, người nghe ta nói, tiểu thư là kim chi ngọc diệp, từ nhỏ đến lớn đến nước tắm cũng chưa từng bê qua, nàng không chịu được khổ, không cần tìm, qua một hai năm, xài hết tiền cũng sẽ tự trở về, nhưng nếu về phủ thì tin tức sẽ bị truyền ra vậy thì phải làm sao? Phương pháp tốt nhất chính là trực tiếp đến Thượng Quan gia, nói rõ sự thật, cô gia là người làm ăn, quyền hành khinh trọng, sẽ hiểu được.”

Trương ma ma dừng lại một chút, trên khuôn mặt xuất hiện sự đồng cảm, “Người nha, nên phụng dưỡng cụ bà cùng bà bà cho tốt, nghe lời chút, hiểu thuận một chút, ta nghĩ lão phu nhân cũng cô gia cũng sẽ đối xử công bằng với người, mặc dù lời qua tiếng lại cũng sẽ có, nhẫn nại một chút.”

Hoa Khai hiểu ý bà.

Đội tiểu thư trở về, danh hiệu “Thượng Quan phu nhân” tự nhiên sẽ trở về với tiểu thư, mà nàng, chính là thị thiếp.

“Trương ma ma, người không cần nói nữa, ta hiểu được, lão gia và phu nhân có ơn với ta, có thể giúp cho bọn họ ta rất vui vẻ, sau khi tiểu thư trở về,” Hoa Khai cười, “Ta muốn về quê nhà.”

Nàng nắm chặt trong tay một sợi dây hồng xuyên qua một mặt đá trắng, bên trên khắc tên của nàng Hoa Khai – khi nàng cùng tỷ muội phân ly, tỷ tỷ đã đeo cho nàng, đặc biệt dặn dò, sau này dùng nó làm bằng chứng nhận thân.

Nàng vẫn mang trên cổ, đêm qua lúc bị Thượng Quan Vũ Nguyệt coi đi xiêm y, nàng vì sợ hãi ngu ngốc vội vàng cởi ra, nhét xuống dưới gối. Nghĩ lại, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, dầu sao một thiên kim tiểu thư cũng không nên mang loại mặt đá này.

“Quê nhà của người... không phải đã bị ngập nước sao?”

Bà nhớ rõ lúc đó phu nhân nói tiểu cô nương này quê nhà gặp lũ lụt, cha mẹ đều mất, một nhà bốn tỷ muội bán mình chôn cất cha mẹ, nghe thật đáng thương, Hoa Khai nhìn rất nhu thuận, vì vậy nên mới ngoại lệ thu nhận nha đầu gánh không nổi thùng nước này.

“Không phải, chỉ là Hoàng Hà tràn lũ, nhưng quê hương ta vẫn còn ở đấy, trước kia vẫn muốn khi có đủ tiền, liền xin phép lão gia phu nhân trở về quê một chuyến, hỏi thăm tin tức của các tỷ muội, nếu tiểu thư trở về, ta chắc là có thể rời đi.” Nói đến đây, hai mắt Hoa Khai bỗng sáng rực hần lên, “Nói không chừng đã có người trở về quê hương hỏi qua rồi, có thể một ngày nào đó, bốn tỷ muội chúng ta có thể gặp lại.”

Nhìn nàng tràn ngập mong chờ như vậy, Trương ma ma đem tất cả những lời muốn nói nuốt ngược trở lại – Hoa Khai mới mười lăm tuổi, có một số việc chưa thể hiểu rõ, nhìn nàng vui vẻ như vậy, cũng không nhẫn tâm nói ra.

Chờ nàng lớn lên, từ từ sẽ hiểu được, có một số việc không đơn giản như vậy.

Vậy cứ để nàng vui vẻ một chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sau tân hôn mấy ngày, Thượng Quan Vũ Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn đối với thê tử của mình – ban đầu hẳn nghĩ rằng sẽ cưới một Thiên kim điển hình, không nghĩ đến tính tình của tiểu nương tử lại hòa nhã đến không ngờ.

Hắn tưởng chính mình thức dậy đủ sớm, không ngờ nàng còn dậy sớm hơn.

Hắn gà gáy thức dậy, còn nàng gà chưa gáy đã dậy rồi.

Mỗi sáng sớm, tươi cười hầu hạ hần rửa mặt chải đầu, nhẹ nhàng xuống giường thay quần áo, chưa bao giờ đánh thức hần, đương nhiên chuyện y phục giày dép cũng không cảm hần phí tâm.

Thượng Quan Vũ Nguyệt đã quen được hầu hạ, nhưng ngày đầu tiên nhìn thấy nàng tự mình bưng chậu nước và khăn vải vẫn có chút kinh ngạc.

“Công việc này cứ để cho hạ nhân làm là được”

“Không quan hệ, lão...” Ý thức chính mình suýt nữa thốt ra lão gia phụ nhân, vội vàng sửa miệng, “Nương nói với ta, chăm sóc trượng phu là trách nhiệm của thê tử.”

Hần nghi ngờ nhìn cái bồn gốm sứ đặt trên kệ miêu hoa, “Nàng đặt lên sao?”

“Đúng vậy a.”

“Một mình?”

“Đúng thế.” Trên mặt tiểu nương tử xuất hiện vẻ nghi hoặc, “Sao vậy? Ta hỏi Vương tẩu, bà nói chàng trước kia vẫn dùng cái chậu lớn như vậy mà, ta lấy nhầm sao?”

“Không, đúng nó.” Hần chỉ thấy hơi ngạc nhiên mà thôi.

Cái chậu kia lớn hơn so với chậu thường, mặc dù không đến mức không nâng nổi, nhưng muốn một đường từ giếng bê lên lầu hai, thật sự rất tốn sức.

Nàng là thiên kim chi nữ, sao có sức lực như vậy?

Chưa kịp nghĩ nhiều, cái khăn đã được đưa tới trước mặt hần.

“Phu quân mời dùng.”

Khăn vải rõ ràng còn ẩm.

Thật sự kì quái, lại liếc nhìn tiểu nương tử một cái, cảm thấy được ánh mắt của hần, nàng ngẩng đầu lên, nở nụ cười với hần.

Nụ cười kia thật đơn thuần lại đáng yêu, Thượng Quan Vũ Nguyệt nhìn không được hỏi nàng, “Không lo lắng nữa sao?”

Hần nhớ rõ đêm qua, nàng vô cùng lo lắng, cô cùng sợ hãi, giống như tiểu bạch thỏ, vô tội không biết làm sao, còn hành đại lễ với hần... Nhưng hiện tại hần hoàn toàn không cảm thấy sự lo lắng ấy.

Cảm giác giống như hai người khác nhau.

“Lo lắng đương nhiên là lo lắng, nhưng sáng nay ta suy nghĩ lại, có lo lắng cũng vô ích.” Hoa Khai lại mỉm cười với hần. “Thế nào cũng vậy, vậy cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Nàng vốn không phải là người đa sầu đa cảm, ngày hôm qua lo lắng sợ hãi như vậy thật ra còn có nhiều nguyên nhân – đột nhiên phải gả thay, sau khi vào tân phòng, Trương ma ma lại ân cần dạy bảo từ chuyện vén khăn hi đến chu công chi lễ, nhìn đến hần một thân anh khí, trong đầu liền không tự chủ nhớ lại những lời Trương ma ma nói, khiến nàng hoàn toàn không bình tĩnh được, ngay cả nhìn cũng không dám.

Ngủ một giấc tỉnh lại, nàng liền cảm thấy thanh tỉnh hơn.

Nếu ván đã đóng thuyền, vậy... chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Thượng Quan Vũ Nguyệt cảm thấy có chút buồn cười, “Thuận theo tự nhiên?”

Bao nhiêu người muốn kết hôn cùng thiên kim của Hà gia tú phùng, bao nhiêu người muốn gả cho con trai độc nhất của Giang Nam tư hồ trang, nàng lại có thể giải thích tất cả thành “Thế nào cũng vậy”, rồi kết luận “Vậy cứ thuận theo tự nhiên?”

“Đúng vậy, buổi sáng hôm nay ta luôn nghĩ đến chuyện này.” Hoa Khai lấy khăn hần đã lau qua đặt trên miệng chậu, rồi mới giúp hần thay áo khoác, tay chân lưu loát giúp hần mặc vào.; Trước kia đi dâng hương, ta vẫn cảm thấy lão hòa thượng nói “Trong lòng thanh thản, thuận theo tự nhiên” là lừa người, hiện tại ta mới biết được, thuận theo tự nhiên thật sự khiến trong lòng thanh thản, hóa ra những điều lão hòa thượng nói đều là sự thật”

Thượng Quan Vũ Nguyệt lại ngẩn ra, lão, lão hòa thượng?

Nên nói là “Sư phụ” chứ.

Bàn tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt hần, “Ngươi sao vậy?”

“Vô sự”

“Ngồi sang bên này đi, ta giúp người chải tóc” Tiểu nương tử từ trong hòm lấy ra một chiếc lược gỗ, bắt đầu giúp hân chải tóc, “Ta chưa bao giờ bới tóc cho nam tử, có lẽ sẽ hơi lâu, người nhẫn nại một chút.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt mỉm cười – lại gọi hân là “Người”, Rõ ràng nên gọi hân là “Phu quân” không phải sao?

Thê tử của hân thật sự... có chút... không giống.

Hân nghĩ lại, bà mới nói như thế nào –

“Hà Thước Ước dung mạo thiên hạ vô song.” Ngô, tiểu nương tử hai mắt to tròn, đôi mày cong cong, trang phục hồng phấn nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn, mặc dù sinh đẹp thanh tú động lòng người, nhưng tuyệt không đến mức thiên hạ vô song.

“Kim chi ngọc diệp, châu bản đường đại” (là ngọc cành vàng, lớn lên trong châu ngọc), Có cái kim chi ngọc diệp nào lại có thể tự mình bẻ một chậu nước lớn đi từ ngoài vườn lên lầu hai?

“Bác lâm quần thư, thiện từ thi công” (học rộng hiểu nhiều, văn chương lai láng). Một chút gọi lão hòa thượng, một chút lại người a của người, không nói đến bác lâm quần thư, thiện từ thi công, hân nghĩ ngờ nang cả “nữ giới” cũng chưa đọc hết.

Nhìn ngang ngó dọc, đều cảm thấy bà mới khen thái quá.

Hân... lại có chút vui vẻ.

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh, con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng.

Trương ma ma đã quay về Hà phủ, nha đầu đang giúp Hoa Khai búi tóc, rồi dùng hết khả năng muốn đem tất cả lễ vật của trưởng bối đều cài lên đầu.

Đây là biểu hiện lễ phép, nhưng mà trưởng bối của Thượng Quan gia nhiều lắm, mà đầu nàng cũng lớn ra tương ứng, sau khi cài đến cây trâm thứ tư thì nàng bắt đầu cảm thấy đầu mình giống như cái mông Không tước (con công) vậy, thật sự nở ra.

“Thiếu phu nhân, cái này muốn cài vào đâu?”

Nha đầu Tiểu Đông lấy ra một cây kim kê trâm nghe nói tượng trưng cho sự chăm chỉ, Hoa Khai lơ mơ nhớ rằng đó hình như là lễ vật của Thượng Quan đại tỷ.

Đại tỷ ngang hàng, hưởng gì tiệc mừng đã qua mười ngày, chắc sắp về nhà chồng, không cài cũng không sao.

Nãi nãi và di nãi nãi là siêu cấp đại trưởng bối, Kim ngọc mãn đường đối trâm các bà đưa chắc chắn phải có trên đầu, địa vị của cô cô trong nhà cũng cao, cũng phải lưu lại.

Hiện tại chỉ còn lại một vị trí, nhưng trước mắt còn có tặng phẩm của ba vị bà bà... Nàng thật không muốn đắc tội ai.

Cũng nói, quy củ của Thượng Quan gia thật kỳ diệu.

Đối với người bình thường, trâm cài tóc là vật đính ước, ở đây thế nào lại biến thành lễ gặp mặt của trưởng bối cho tân nương? Còn có, ở nhà người khác, nha đầu hoặc ma ma bồi gả cũng có thể ở lại, còn ở đây, chỉ có thể bồi gả mười ngày, thật là có điểm không hợp tình hợp lý.

Có điều hiện không phải là lúc suy nghĩ đến vật đính ước hay là nhân tình gì cả...

“Tiểu Đông, cài lại đi, 3 bên thôi.”

“Dạ, phu nhân.”

Sau khi Thượng Quan Vũ Nguyệt giải quyết xong sinh ý của tư hồ trang, trở lại tiểu viện thì đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Cây trâm lớn nhỏ đều ở trên búi tóc, hơn nữa là căn cứ theo thứ tự để cài – mặc dù như vậy thật sự rất khó coi, nhưng cũng đủ bày tỏ sự tôn kính của nàng với trưởng bối.

Điều này khiến hân rất vui vẻ.

Phụ thân qua đời sớm, lưu lại tài sản cùng một nhà toàn nữ nhân, ngoại trừ phải đối phó cạnh tranh ở bên ngoài, mấy thúc bá họ hàng xa cũng lấy lý do giúp đỡ muốn can thiệp vào sinh ý của tư hồ trang.

Hân nhớ trong vòng nửa năm sau khi phụ thân qua đời, trong nhà có rất nhiều thân thích chưa thấy mặt, có người đi một mình, có người quá đáng hơn đem cả gia đình đến, chỉ là cật phạn tựu đắc khai thượng hảo ki trúc (ta thực sự không hiểu câu này), năm vị Thượng Quan phu nhân không biết đã phí bao nhiêu tâm tư, mới sắp xếp được việc này, bảo quản gia sản nguyên vẹn cho đến khi hân trưởng thành, cô cô vì vậy cho nên đến giờ vẫn chưa gả đi.

Hôm nay hân sớm xong việc trở về, thật ra muốn nhắc nhở tiểu nương tử đừng bỏ sót tâm ý của vị trưởng bối nào, không nghĩ đến hân chưa đề cập tới,

nàng đã làm được trước.

Như vậy... rất tốt.

Biển tình không tự giác cũng trở nên ôn hòa, “Được rồi sao.”

“Ừ” Hoa Khai nhìn hần mỉm cười, “Mà ta cũng có chút lo lắng.”

“Yên tâm đi, bọn họ đều rất tốt.” hần dừng lại, lại bổ sung thêm, “Nhị nương cũng có cãi nhau với đại nương, có mặt nãi nãi thì không dám, có điều đều là người một nhà, sớm muộn gì cũng gặp nhau, cứ vờ như không nghe không thấy là được, nếu họ làm hung quá, thì đến gọi cô cô, đừng kinh động đến nãi nãi cùng đi nãi nãi.”

“Đã biết.”

“Còn có, cười nhiều lên.”

Cười nhiều, được, không vấn đề.

Hoa Khai cố gắng cười lên một chút, hi vọng chính mình nhìn khá hơn, chẳng qua là, vừa cười vừa không nhịn được nghĩ, người có tiền thật có nhiều quy định – trong mười ngày sau khi bái đường, tân nương chỉ có thể đợi tại hậu viện, gia đình bình thường sẽ không như vậy, cũng may “Tiểu viện” kì thật rất lớn, có ao nhỏ có lương đình, vài cây hoa đào, bằng không sớm muộn cũng buồn chết.

Buổi sáng ngày thứ mười, trượng phu sẽ đi tảo từ dâng hương, buổi tối là lần đầu tiên người trong nhà tập hợp ăn cơm, ngày thành thân có khăn che mặt chưa thấy, hôm nay là chính thức gặp mặt, Hoa Khai thật sự trở lo lắng, dưới áp lực phải dùng bữa cơm lớn này, nàng chỉ có thể dựa vào người trượng phu mới thành thân có mười ngày.

Ở đây mới có mười ngày, nhưng nàng đại khái cũng hiểu Thượng Quan Vũ Nguyệt – hần dường như là sống vì sự sinh tồn của Thượng Quan gia, vì Thượng Quan làm cái này, vì Thượng Quan gia làm cái kia, hần đối với nàng không tệ, nhưng cũng không phải là vì yêu thích, mà thuần túy là vì nghĩa vụ của trượng phu.

Đôi khi cũng sẽ cười, đôi lúc cũng ân cần một chút.

Mặc dù có lúc xuất phát từ thật tâm, nhưng Hoa Khai biết, đại bộ phận nguyên nhân đều là vì e ngại đã lãnh mạc tân hôn thê tử.

Đương nhiên, ngoại trừ trượng phu của nàng, nàng là chủ nhân trẻ tuổi có vai trò quan trọng trong Giang Nam tư hồ trang.

Hần gánh vác gia đình này, cũng với cả ngàn công nhân.

Hần mỗi ngày đều tới xưởng nhuộm sấy vải tại Thành Tây, buôn bán quảng thạch nhuộm màu và thuốc nhuộm thực vật, hần cũng tự mình kiểm tra, sự tình không ít, luôn hùng dũng ra ngoài, trời tối mới trở về nhà.

Ngay tại ở lối hướng đến đại đường, Thượng Quan Vũ Nguyệt như chợt nhớ ra điều gì nói: “Đúng, chút nữa quên nói cho nàng biết, còn có một biểu muội hiện đang ở đây, là cháu gái của nhị nương, mấy năm trước cha mẹ qua đời, cho nên Nhị nương sắp đón nàng tới đây ở.”

“Ta phải gọi nàng là gì đây?”

“Tú nhi, cứ gọi nàng là Tú nhi là được.”

“Tú nhi bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.”

“Mười tám?” âm thanh Hoa Khai không dấu được sự kinh ngạc, “Sao không định thân cho nàng?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt không nghĩ nàng lại nói ra vấn đề này, nhất thời không biết trả lời thế nào cho thỏa đáng – Cũng không thể nói với tân thê tử, bởi vì biểu muội thích ta, cho nên chậm chạp không chịu thành thân.

Dừng một chút, nàng tổng hợp lại kết luận, “Tú nhi có người trong lòng.”

Nha, có người trong lòng, nghĩ đến tiểu thư nhà mình cùng Ưông đại ca, Hoa Khai vội vàng nói “Không nên miễn cưỡng gả nàng cho người nàng không thích, trượng phu là trời, gả cho người không thích cả trời đều u ám.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt nhắc mảy, gả cho người không thích cả trời đều u ám?

Chỉ là...

Quay đầu nhìn nàng, không phát hiện ra trên gương mặt nhỏ của nàng một chút đáng vẻ ưu thương nào, hiển nhiên không phải là nói về bản thân mình, hần ngoại ý muốn, tự nhiên có chút cảm giác rối rắm.

Mặc dù không phải nhân ái kết ly (*do yêu mà thành hôn*), nhưng hẳn cũng không hy vọng trong lòng thế từ mình có người khác.

“Tựa như canh đậu đỏ cùng canh hạnh nhân cùng đặt trước mặt, mỗi người đều nói canh hạnh nhân tốt, không cho phép ta uống canh đậu đỏ, muốn ta nhất định phải uống canh hạnh nhân, rồi người có biết chuyện kỳ quái nhất là gì không?” Hoa Khai neho mắt lại, hai tay nhỏ quơ lên không thủ thế, “kỳ quái nhất chính là, mọi người đều biết ta thích uống canh đậu đỏ.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt không nhịn được nở nụ cười, tiểu hài nhi này sao lại có thể so sánh kì quái như vậy.

Nhìn mặt nàng có chút cảm giận, hẳn không nhịn được đùa nàng, “Ta là canh hạnh nhân sao?”

“Người không phải là canh hạnh nhân.”

“Cũng không có khả năng là canh đậu đỏ đi.”

“Chúng ta trước đây chưa từng thấy mặt, làm sao là canh đậu đỏ được.” Hoa Khai hoàn toàn không phát hiện chính mình trở thành đối tượng bị đùa cợt, thành thật suy nghĩ, “Người có biết canh ô thảo không?”

Canh ô thảo? “Chưa nghe qua”

“Người là canh ô thảo.”

Mùa thu, cây cối trong trang dần dần chuyển vàng, Hoa Khai ngồi trong lương đình, ăn trái cây, vui vẻ thưởng thức cảnh sắc trước mắt.

Thạch bích rải rác trước cầu nhỏ bên dưới là nước chảy, nước trong suốt hoàn toàn có thể nhìn thấy cá bơi bên dưới, mấy ngày trước nàng phát hiện hóa ra trong trang có Mai viên (*vuồn mai*), chờ mùa đông tới, nhất định phải tới đó thưởng mai.

“Thiếu phu nhân, trà nóng rồi.”

“Cám ơn”

Là trà long tinh quế hoa, thật là thơm

Gả vào Thượng Quan gia hơn một tháng, Hoa Khai dần hiểu được vì sao lúc đó Trương ma ma lại nói, cả Hà phủ chỉ có nàng có thể giả mạo tiểu thư.

Không nói đến tuổi tác tương tự, nàng cùng ở cạnh tiểu thư làm bạn nhiều năm, tự nhiên hiểu biết hơn so với nha đầu bình thường – mặc dù sẽ không vẽ, nhưng cũng nhìn được xấu đẹp, tiểu thư thích đồ cổ vật, tựa như người già vậy, nàng tự nhiên cũng bồi dưỡng được nhãn lực, y phục của tiểu thư đều do nàng chuẩn bị, đối với vật liệu may mặc loại nào tốt vừa sờ đã biết, thậm chí đến ẩm thực trà điểm, bình thường tiểu thư ăn cái gì, nàng liềng ăn cái đó, sơn hào hải vị, danh trà tế điểm, cũng hoàn toàn không làm khó được nàng.

“Thiếu phu nhân, biểu tiểu thư đang ở kia.” Tiểu Đông lặng lẽ nói với nàng, “Mặc y phục màu tím, ở chỗ cây hạnh đó, giống như muốn đi đến đây, lại giống như đang muốn đứng đó trừng mắt nhìn ngài.”

Nhìn theo hương Tiểu Đông chỉ, quả thật nhìn thấy biểu tiểu thư mới gặp qua một lần – Tú nhi.

Thật ra sau khi nàng nghe Thượng Quan Vũ Nguyệt nói nàng bởi vì có người trong lòng nên không muốn kết hôn, thì âm thầm có điểm đồng tình với nàng, có điều sau khi ăn xong ở đại đường, thì sự đồng đó liền biến mất không còn dấu vết.

Biểu muội thật sự không thân thiện chút nào.

Trước đó đã gọi nàng “Tú nhi biểu muội”, nàng ta cư nhiên làm như không nghe thấy, giả vờ không nghe cũng coi như xong, lại “Hừ” một tiếng quay đầu lại.

Bởi vì một tiếng hừ này, bàn tiệc chào đón tân nhân đột nhiên trở nên có chút ngưng ngưng.

Cũng may trường bồi đều hài lòng với tân tức phụ như nàng, hơn nữa mọi người đều thấy lễ vật của mình ở trên đầu nàng thì bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Nải nải cùng đi nải nải và cô cô cứ hỏi đi hỏi lại nàng ở có quen không? Nha đầu và ma ma có đủ dùng không?

Hoa Khai vị sợ lộ ra sơ hở, cũng không dám nói nhiều, hỏi nàng cái gì, nàng đều cười rồi quy quy củ củ trả lời, trừ bỏ lần đầu tiên nải nải kêu “Thược Ước” nàng phản ứng hơi chậm, vài lần cũng còn may.

Hoa Khai lại nhìn về phía Tú nhi đang đứng dưới cây hạnh, thật sự... nàng ta muốn đứng đó đến mọc rễ sao?

Sao lại động cũng không động.

Kỳ quái là ngay sau khi nàng nghĩ như vậy, thì Tú nhi thật sự đi về phía nàng.

Mặc dù nàng ta không lễ phép, hiện lại trưng ra sắc mặt khó coi, nhưng Hoa Khai vẫn quyết định trước chào hỏi nàng.

Lão gia phu nhân có dặn dò, nàng ở tờ hồ trang, nhất cử nhất động đều đại diện cho tú phường Hà gia, cho nên không thể nhỏ nhen, làm mất thể diện của lão gia phu nhân

“Tú nhi biểu muội”

“...”

Quả nhiên, vẫn không chịu gọi nàng một tiếng biểu tẩu.

“Ngồi đi, cá trong ao nhìn thật đáng yêu.”

“Ta không phải đến để ngắm cá.” Tú nhi vừa ngồi xuống, liền nhanh chóng trừng mắt nhìn Tiểu Đông một cái, “Không mời ta uống trà sao?”

Tiểu Đông cả kinh, Hoa Khai thở dài một cái, nhanh chóng lấy ra một chén sứ men xanh, tự mình rót trà, “Là trà long tỉnh quế hoa, sáng nay vừa đưa đến.”

“Nãi nãi đưa?”

“Đúng vậy a.”

Tú nhi lại “Hừ” một tiếng – nàng biết mà.

Nãi nãi thích tân tức phụ này, cho nên đen chính thứ mình thích đem qua đây một phần.

Uổng phí nàng bao nhiêu năm tận tâm, nịnh nọt nãi nãi, nhưng cuối bối cảnh vẫn là con nhà dân – Hà Thục Ước nếu không có cha mẹ tốt, sao có thể gả cho Vũ nguyên biểu ca chứ?

Tú nhi đứng dậy, “Đừng tưởng biểu ca của ta thích ngươi”

“Ta cũng không nghĩ hẳn thích ta”

Không nghĩ đến vị thiên kim tiểu thư này lại nói ra đáp án đó, nàng ngây ngốc một chút, tiếp lại đã kích, “Nói thật cho ngươi biết, nếu ngươi không phải là tiểu thư của tú phường Hà gia, biểu ca căn bản sẽ không thú ngươi.”

Hoa Khai cắn hạt dưa, “Ta biết.”

“Ngươi...”

Tú nhi lại trừng nàng, sau một hồi lâu, cuối cùng “Hừ” một tiếng rồi đi.

Mất thấy cái bóng tím biến mất sau dãy hành lang, Tiểu Đông không nhịn được lộ ra ánh mắt dùng bái, “Thiếu phu nhân thật lợi hại, chỉ nói có hai ba câu liền khiến cho biểu tiểu thư phải á khẩu, quả nhiên là đọc nhiều sách có khác.”

Hoa Khai há hốc mồm một chút, cái này có liên quan gì a.

Nàng không biết tại sao Tú nhi lại giống như nuốt phải hỏa dược dường như rất tức giận rồi đi, cũng không biết vì sao Tiểu Đông lại sùng bái nàng như vậy.

“Có điều biểu tiểu thư cũng thật là, không dám phát hỏa đối với lão phu nhân, liền trút giận lên người tiểu thư.”

“Tú nhi vì sao lại giận nãi nãi?”

“Thiếu phu nhân không biết sao? trong nhà chỉ có lão phu nhân uống trà long tỉnh quế hoa a, biểu tiểu thư thích thiếu gia, nhiều năm nay đều nịnh bợ lão phu nhân, mà lão phu nhân cũng không đưa trà cho nàng, thế nên nàng ta mới tức giận.” Tiểu Đông nhìn bốn phía xung quanh lương đình, sắc định không có ai, rất nhanh trở thành bà tám, “Biểu tiểu thư cũng lợi hại, lấy lòng thiếu gia, lấy lòng lão phu nhân, cũng lấy lòng tam phu nhân thân nương của thiếu gia, nhưng ai bảo nàng là con gái của nông gia bình thường, với xuất thân của lão phu nhân không có khả năng chấp nhận cho thiếu gia thú nàng.”

Hoa Khai trừng mắt, thật sự là... hảo bát quái.

Nhưng cuối cùng nàng cũng giải trừ được sự nghi hoặc, hóa ra Tú nhi thích Thượng Quan Vũ Nguyệt, khó trách nàng không thích mình.

Bất quá... Tiểu Đông nói Tú nhi là con gái của nông gia bình thường là như thế nào?

Nãi nãi xuất thân như thế, xuất thân của nhị phu nhân cũng không quá kém mới đúng.

“Nhị phu nhân vốn là nữ công nhuộm vải, sau này được lão gia coi trọng thu làm thiếp, sau khi vào phủ lại gây gỗ với đại phu nhân, hơn nữa không sinh

con, lão gia phiền lòng, cũng không đến viện của nàng, bởi vì thất sủng, nên cũng không giúp được nhà mẹ đẻ, đệ đệ vẫn ở nông thôn trồng rau. Mấy năm trước bọn họ ngoài ý muốn chết đi, mà thân biểu tiểu thư mặc dù nói thích thiếu gia, nhưng thực ra mọi người đều nói biểu tiểu thư là muốn làm thiếu phu nhân của người có tiền mà thôi.”

Tiểu Đông nói nhỏ, “Hai năm trước, lão phu nhân muốn gả biểu tiểu thư cho con trai của quân gia – Vĩnh Tề, biểu tiểu thư sống chết không chịu, lão phu nhân cũng có chút tức giận, sau này liền không nhắc đến hôn sự nữa, kỳ thật biểu tiểu thư rất là ngu, thiếu gia không có khả năng thú nàng, mà các danh môn công tử khác dường đều biết nàng là cháu gái của nhị phu nhân, còn thiếu gia là con của tam phu nhân, hai người không có chút quan hệ nào, có vị công tử có tiền nào muốn thú con gái nhà nông tướng mạo lại bình thường chứ? Thân phận quá chênh lệch sẽ không hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Phòng sổ sách

Nghe thất tiếng kệt cửa, Vĩnh Tề đang gảy bàn tính liền ngẩng đầu lên, nhìn người đến, cười đứng dậy, “Tân lang như thế nào lại đến sớm như vậy?”

“Nếu không đi, ta sợ mình sẽ buồn chán đến phát bệnh.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt sải chân bước vào.

Vĩnh Tề là con trai của quân gia Vĩnh bá, cũng là trợ thủ đắc lực của hắn, có thể nói cả hai là cùng nhau lớn lên, mặc dù danh nghĩa là chủ tớ, thực chất là bằng hữu.

Người có thể nói chuyện cùng Thượng Quan Vũ Nguyệt thật ra không nhiều lắm, Vĩnh Tề là một trong số đó.

“Hiện tại thời tiết thoải mái, chúng ta đi du hồ đi.”

“Cũng tốt” Vĩnh Tề rời bàn, “Cậu đã hơn mười ngày chưa tới, tôi xem sổ sách đến to cả đầu rồi, thực ra cũng nghĩ chờ sau khi ngươi trở về sẽ xin nghỉ một ngày cưỡi ngựa giải sầu, hiện tại mặc dù không lên núi được, nhưng du hồ cũng không tệ. A Trung, ngươi đi kêu Vương bá chuẩn bị một chút, thiếu gia muốn du hồ, A Nghĩa, ngươi đi tìm lâu Thái Phong mời Thi cô nương tới đây xướng khúc, rồi mới đi Tư Mã phủ hỏi xem hai vị thiếu gia có nhà hay không.”

Phân phó xong xuôi, hai người cùng bước ra khỏi tiểu lâu.

Vây quanh sân phơi vải, là hơn một ngàn sào trúc mỗi cái đều có một tấm vải nhuộm, màu đỏ màu vàng đón gió bay lên. Cực kì tráng lệ.

Trong vô vàn khối màu sắc, ần ần nhìn thấy công nhân đi lại trong đó.

Mấy tháng nữa sẽ qua mùa đông, theo tục lệ, bất kể giàu nghèo cũng sẽ mua quần áo mừng năm mới, nhu cầu tiêu thụ vải vóc tăng lên, cũng bởi vậy, mùa thu là thời gian cao điểm, cũng nhờ ông trời ban ơn, ngày xuân nhiều mưa, mùa hạ ẩm thấp, cuối hạ đến cuối thu là thời gian thích hợp nhất cho việc phơi vải, vải khô rất nhanh, nếu nắng to một chút, cùng ngày có thể nhuộm lần thứ hai.

Đại khái nhìn một chút, hai người chợt hướng đến chuồng ngựa.

“Mười ngày nay không có chuyện gì chứ?”

“Câu này tôi hỏi cậu mới đúng.” Vĩnh Tề vười, “Không có chuyện gì chứ?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt tự nhiên biết hắn muốn hỏi cái gì – Thượng Quan đã ba năm không có thành viên mới, tân nương tử có thể dung nhập vào tam đại gia đình này (*gia đình có 3 thế hệ cùng chung sống*) hay không cũng là một vấn đề lớn.

Hà Thục Ước làm tốt hơn rất nhiều so dự tính của hắn.

Mặc dù không mỹ lệ, bác học như trong lời đồn, nhưng luôn tươi cười với người khác.

“Cách nói chuyện của nàng có chút cổ quái, ngược lại những chuyện khác đều tốt.”

“Cổ quái? Khẩu âm sao?”

“Không phải, có chút tâm tính trẻ con mà thôi.” Hắn nhớ tới vụ cạnh tranh nhân với cạnh đậu đỏ, còn có so sánh cái gì cạnh ô thảo nữa, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra ý cười, “Thì từ không có nữa câu, viết chữ cũng kém vô cùng, nhưng sức khỏe lại rất tốt, mấy đại nha đầu nói, thiếu phu nhân vài ngày nay đều ra sau tiểu viện, mỗi ngày chạy tới hồ nước cho cá ăn, buổi chiều thì tới mai viên xem mấy chú hươu con mới sinh.”

Vĩnh Tề nghe ha ha cười to, “Nghe có vẻ rất đáng yêu.”

“Cho nên ta mới nói nàng trẻ con.”

Có điều không thể để trưởng bối biết chuyện này, bằng không sẽ cảm thấy tiểu nương tử này không đủ trang trọng.

Vốn gọi mấy đại nha đầu lưu ý, là sợ nàng nhầm lẫn, mới muốn các nàng tùy thời nhìn xem có cần cái gì không, không nghĩ đến lại thu được báo cáo này, hắn đã phân phó xuống, sự việc thiếu phu nhân cho cá ăn, cùng chơi đùa với hươu con, không cho phép báo lên trên, nếu phát hiện ra ai lăm miệng, lập tức đuổi ra ngoài.

“Kỳ thật như vậy cũng không tồi, so với Tôn Thành Hạo, tưởng là lấy vợ, kết quả chẳng khác gì thỉnh tiên nữ trở về cung, tất cả gia nhân đều thật cẩn thận, sợ thất lễ với con gái yêu của huyện lệnh đại nhân, vốn tưởng bầu víu vào quan hệ là chuyện tốt, kết quả lại mang vạ vào thân, hắn hiện giờ tự mình ra ngoài buôn bán đồ cổ, chỉ muốn trì hoãn thời gia về nhà.” sau khi Vĩnh Tề ngừng cười, đột nhiên nghĩ đến, “Đúng rồi, Tú nhi có khỏe không?”

“Nàng ta cũng không có gì tốt hay không tốt, vẫn như vậy”

Vĩnh Tề gật đầu, “Cũng đúng.”

Hắn còn nhớ ngày Tú nhi đến Thượng Quan phủ, một tiểu cô nương mười tuổi, đeo một bọc quần áo và một phong thư, cả khuôn mặt hiện lên sự mệt mỏi phong trần.

Thượng Quan gia mặc dù không lo ít nhiều một miệng ăn, có điều, Nhị phu nhân không có con, lại bởi vì xuất thân nghèo hèn không được lão phu nhân ưa thích, ở tư hồ trang căn bản không có quyền lên tiếng, cho nên khi ấy cũng không ai nói với Tú nhi “Vậy ngươi liền lưu lại đi.”

Thính đường cạm khắc hoa lệ, yên tĩnh không một chút hoan nghênh, Tú nhi không chịu nổi nước mắt lại chảy ra.

Sau đó, Thượng Quan Vũ Nguyệt lúc đó mới mười lăm tuổi lên tiếng: “An bài phòng cho tiểu thư.”

Một câu nói, giúp Tú nhi có thể sống yên ổn ở đây.

Tú nhi thực thông minh, rất nhanh liền nhận ra, hào môn thâm viện, chỉ có đương gia mới có quyền lên tiếng, đại khái là vì như vậy, cho nên sự cảm kích ban đầu đối với Vũ Nguyệt, dần dần chuyển thành lời tuyên thệ chắc nịch.

Hai năm trước, lão phu nhân muốn gả Tú nhi cho hắn, hắn đã định chung thân với Uyển nhi nên đang định từ chối, không ngờ Tú nhi đã lớn tiếng ồn ào trước, nói cái gì không phải biểu ca thì không lấy chồng, lão phu nhân thật tức giận, không đề cập đến chuyện hứa hôn nữa, lãng phí thời gian, Tú nhi thoát cái đã đến thời kỳ nguy cơ, mười tám tuổi.

“Vũ Nguyệt, kỳ thật cậu có thể tự mình thú Tú nhi làm thiếp, mặc dù nàng có chút mũi nhỏ mắt nhỏ (hẹp hòi), nhưng ít ra mấy năm nay cũng thay cậu hiểu thuận với hai vị lão phu nhân.”

“Trước mắt ta không có ý định đó.”

“Sao vậy? Chẳng phải cậu cũng rất cảm kích nàng sao?”

“Ngươi xem, gia gia (ông) cưới hai người, lúc gia gia còn sống cả hai bà nội cả ngày tranh sùng, phụ thân thì cưới ba người, cũng nháo lại thành một đoàn, ta không muốn mỗi lần giải quyết xong công việc về nhà, lại phải nghe hai ba nữ nhân chỉ trích đối phương không tốt.”

“Tôi tưởng diễm phúc đó sẽ hấp dẫn cậu”

“Cái đó không gọi là diễm phúc” Thượng Quan Vũ Nguyệt cười. “Nếu Hà Thục Ước không có con, hoặc là không sinh được con trai thì hẳn nói, có điều chuyện đó ít nhất cũng phải ba, bốn năm sau.”

“Tú nhi kia không phải rất đáng thương.”

“Tú nhi sẽ không đáng thương, bởi vì nếu ta có muốn nạp thiếp cũng sẽ tuyệt đối không thu nàng.”

Ngày ấy lần đầu tiên tự hợp ăn cơm, thái độ của Tú nhi đối với Thục Ước, hắn đều thu vào trong mắt, là một biểu tiểu thư đã vô lễ đến vậy, hắn thật khó tưởng tượng nếu thu nàng làm thiếp, nàng sẽ âm ỉ với Thục Ước đến thế nào.

Từ nhỏ nhìn thế thiếp của gia gia và phụ thân mồm năm miệng mười huyên náo, cũng thật đủ mệt.

Vài năm trước nãi nãi cũng muốn hắn nạp trước vài tiểu thiếp, giúp Thượng Quan gia khai chi tán diệp, hắn chỉ nghĩ đến Vĩnh Thi, bất quá Vĩnh Thi là cô nương xướng khúc, cùng uống rượu thì có thể, còn muốn nạp làm thiếp, nãi nãi khẳng định không mong muốn, huống gì chính mình đối với Vĩnh Thi nhiều nhất cũng chỉ là thích bình thường thôi.

Cảm thấy nàng ôn nhu, duyên dáng, nhưng không giống như là yêu thích.

Tề nhân chi phúc không muốn hưởng, bởi vì đối với hắn mà nói, thanh nhàn, so với điểm phúc quan trọng hơn.

Thê tử, chi cần một là đủ.

Sau khi thành thân Thượng Quan Vũ Nguyệt cũng không thay đổi bao nhiêu – vẫn như trước gà gáy thức dậy, để tiểu nương tử hầu hạ rửa mặt chải đầu mặc quần áo, rồi hai người cùng ăn điểm tâm ở tiểu viện.

Tiếp theo, hắn sẽ đến xưởng nhuộm thành tây tuần tra, thuận tiện xem qua chất tơ chờ dệt thành vải như thế nào, rồi mới xem xét giá cả của nhiễm thạch, thay đổi nguồn cung ứng.

Mỗi hai ngày, sau ngộ xem sổ sách một lần.

Thời gian còn lại, hắn không phải cùng bạn bè uống xoàng, thì chính là cưỡi ngựa ở Thành tây sơn. Thịnh thoảng cũng đi tẩu lâu nghe tiểu khúc, mỗi khi đến bữa tối thì trở về phủ.

Hắn thật hài lòng với tiểu thê tử.

Nàng mặc dù có chút cổ quái, cũng không phải đại gia nhuận tú, nhưng tính tình bình hòa, đã năng tùy ngộ mà an (*sống yên ổn*), nàng cũng không âm ỉ muốn ở cùng hắn, cũng sẽ không đòi hỏi hắn mua đồ vật gì đó, thành thân mấy tháng, yêu cầu duy nhất của nàng với hắn chính là muốn mua hai đôi thỏ trắng.

Chuyện này không khó, ngày hôm sau hắn liền phái người ra chợ mua hai đôi thỏ trắng.

Tiểu tân nương cực kì vui mừng, sau khi vuốt ve bộ lông xù của vật nhỏ một lúc lâu, làm ổ cho thỏ trắng trong tiểu viện, nàng lại đặt tên cho bọn chúng.

Một kêu Cát Tường, một kêu Như Ý, một kêu Hoa Khai, một kêu Phú Quý, hợp lại chính là Cát Tường Như Ý, Hoa Khai Phú Quý.

Bốn con thỏ trắng là tỷ muội, hơn kém nhau một tuổi, từ nhỏ tương thân tương ái, tương lai cũng muốn nhanh chóng vui vẻ sống cùng nhau.

Thượng Quan Vũ Nguyệt thấy nàng vui vẻ như vậy, thật không nhẫn tâm nói cho nàng biết, kì thật cả bốn con đều là con đực, bọn chúng có thể coi là bốn huynh đệ, chứ không phải là bốn tỷ muội.

Mấy nha đầu đều nói, thiếu phu nhân mặc dù hơi trẻ con, nhưng đối xử với hạ nhân rất tốt, cũng không lớn tiếng quát mắng, luôn khách khí.

Nương thường đến thăm, kéo nàng nói chuyện cả buổi chiều, nói đi nói lại những chuyện giống nhau, nàng cũng không mất kiên nhẫn, luôn chăm chú lắng nghe mọi điều, thịnh thoảng biểu tiểu thư đến bôi míc, nàng cũng coi như không nghe thấy.

Nàng ở Giang Nam tơ hồ trang thật vui vẻ tự tại.

Cho cá ăn, xem nai con, chăm sóc hoa cỏ, hạ nhân nói thời tiết tốt, thiếu phu nhân thường tới hoa viên ngắm hoa, hoặc là đem khung tròn, ngồi thêu ở lương đình.

Mũi thêu tinh tế, thiên hạ nổi danh.

Một khung thêu, vài cuộn chỉ tơ, nàng có thể thêu ra kim lý (*cá chép vàng*), thúy điều * (*chim bói cá*), thậm chí là đại trạch, giả sơn thủy cũng được nàng lưu lại trên khung thêu.

Lúc trước nàng tặng hắn một hà bao mới (*túi đựng tiền*) thêu hình uyên ương hí thủy **, hắn không dùng, để lại trong ngăn kéo, nàng cũng không tức giận, nói người không thích hà bao, ta thêu áo choàng cho người, chờ mùa đông tới, sẽ dùng đến, rồi mới xem nàng thay khung thêu, bắt đầu vẽ phác.

Nếu thời tiết không tốt, nàng liền luyện chữ trong phòng – thư pháp của tiểu nương tử, tản mạn vô chương, không hề đẹp chút nào, thậm chí nhiều chữ còn bị sai, thật sự không đùa, ngay cả chữ” trù”(lụa)cũng thiếu một nét, vừa nhìn đã biết học tập không tốt.

Nhìn nàng gần như ngày nào cũng viết, dường như thật sự dụng tâm, cho nên hắn từng hỏi nàng có muốn thỉnh một tiên sinh đến dạy không, tiểu nương tử trả lời là không cần, nói tự mình từ từ chậm rãi học là được rồi, cho dù lúc bắt đầu có sai, viết qua vài lần sẽ đúng, nếu mời người tới dạy, sợ tiên sinh kia không kín miệng, nếu truyền ra ngoài, không chỉ mất mặt Thượng Quan gia, mà còn mất mặt cả Hà gia nữa.

Có thể lấy gia tộc làm trọng, không hổ là danh môn chi nữ (*con gái danh môn*)

Thượng Quan Vũ Nguyệt cực kì hài lòng đối với tiểu thê tử này.

Thời gian, vội vã trôi qua.

Tháng chạp, tơ hồ trang đã phủ lên một tầng tuyết mỏng, trong trang từ trên xuống dưới, bắt đầu có không khí đón năm mới.

Các trưởng bối không có nhiều việc để làm lắm, lễ mừng năm mới đối với bọn họ mà nói là đại sự khó có được, cũng bởi vậy, sau ngày đại hàn, Thượng Quan Vũ Nguyệt cũng nghỉ ngơi, từ xường nhuộm thành tây trở về phủ.

Trước thình an nãi nãi cũng nương, trở lại tiểu viện thì thấy trong sân rất yên tĩnh.

Không thấy iểu nương tử tập viết trong thư phòng, chỉ có bọn Cát tường Như ý, Hoa khai Phú quý đang ngoan ngoãn đợi ở góc phòng.

Thượng Quan Vũ Nguyệt cảm thấy kỳ quái, tuyết rơi, nàng chạy đi đâu rồi?

Đang muốn gọi người đi tìm, liếc mắt một cái lại thấy Tiểu Đông đang đi tới.

“Thiếu phu nhân đâu?”

“Đang ngủ ạ”

“Vừa mới qua ngo (*giữa trưa*) không bao lâu, sao lại ngủ lúc này, có phải bị nhiễm lạnh hay không? Thân thể không thoải mái?”

“Thiếu phu nhân không nói không thoải mái, chỉ là buồn ngủ, mỗi ngày buổi chiều đều ngủ chừng một thì thần (*một giờ*), hơn nữa phải gọi vài lần mới tỉnh dậy.”

Hắn nhú mày, “Trước kia cũng vậy sao?”

Tiểu Đông nghĩ một chút, “Trước đó thì không phải, sau Trung Thu thiếu phu nhân đặc biệt dễ mệt mỏi, mấy tháng sau đó thì ngủ càng nhiều.”

Trước đó không phải như vậy...

Sẽ không phải là...

“Sau trung thu thiếu phu nhân có gì khác không?” Thượng Quan Vũ Nguyệt cực kì căng thẳng chờ đợi, “Ngủ nhiều hơn, ăn cũng nhiều hơn? Có ăn được nhiều không?”

“Trước đây thiếu phu nhân không ăn đồ ngọt, cũng không động đến điểm tâm, sau đó thì dường như bắt đầu thích, hiện tại thì bữa trưa ăn rất ít, nhưng trái cây và điểm tâm ngọt thì lại dùng hết.”

Hắn hít sâu một hơi, “Đi mời đại phu tới đây.”

Tiểu Đông cả kinh, thiếu phu nhân sinh bệnh sao? Muốn hỏi lại thấy sắc mặt thiếu gia cổ quái, giống như thật vui vẻ, nhưng lại không khiến người khác nhìn không ra là hắn thực vui vẻ...

“Phát ngốc cái gì, nhanh đi”

“Dạ, vâng”

Tiểu Đông hoảng hoảng hốt hốt chạy đi.

Thượng Quan Vũ Nguyệt đi vào trong phòng, bên giường đặt mấy viên ấm thạch, rèm thêu uyển ương được mở ra.

Tiểu nương tử ngiêng người ngủ, ngủ thật sự say.

Chắc là có rồi... Nếu có thì thật tốt quá...

Thay nàng đắp lại chăn, nhìn khuôn mặt nho nhỏ của nàng, đột nhiên phát hiện, chính mình tựa hồ chưa bao giờ nhìn kĩ nàng, lông mi của nàng, cái mũi, miệng, lỗ tai...

Không biết nhìn bao lâu thì Tiểu Đông dẫn đại phu trở về.

Thượng Quan Vũ Nguyệt vội vàng đứng dậy, bảo Tiểu Đông rời khỏi mới nói: “Đại phu, phu nhân của ta mấy ngày nay thường mệt mỏi thích ngủ, hạ nhân nói cả ăn uống cũng nhiều lên.”

“Lão hủ xem mạch cho phu nhân trước.”

Sau khi bắt mạch, đại phu nhắm mắt lại, nghe ngóng một hồi, mới mở mắt ra cười nói: “Chúc mừng thiếu gia, là hi mạch.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt mừng rỡ, “Thật sự là hi mạch?”

“Âm bác dương biệt, vị chi hữu tử” (*chắc là kiểu mạch*)

Hắn vẫn nghĩ chuyện truyền tông tiếp đại (*cho ra thế hệ tiếp theo á*) là nghĩa vụ của hắn, nhưng hiện tại cảm giác không chỉ đơn thuần là vui vẻ, mà hình

như còn có chút kích động.

Hi mạch, thật là hi mạch!

Hắn sắp được làm cha rồi.

Trong bụng của tiểu hài nhi nằm trên giường có hài nhi của hắn (*ý bảo Hoa Khai trẻ con á*)

Không biết là con trai hay con gái...

Là con trai tốt nhất, là con gái cũng không sao, đều là cốt nhục của hắn, hắn nhất định sẽ yêu thương, đặt cho một cái tên thật hay...

Nhìn khuôn mặt của tiểu thê tử, trong lòng trở nên ấm áp, mềm mại, chậm rãi, lan tràn ra khắp tứ chi, thành thân đã nửa năm, mãi đến lúc này, hắn mới chính thức có cảm giác “thành gia”

“Nàng có thai biết không?”

Tiểu nương tử vừa tỉnh ngủ ngạc nhiên, “Có... có thai?”

“Hài tử, bảo bảo, con cháu của Thượng Quan gia.” Thượng Quan Vũ Nguyệt nhìn phản ứng của nàng mà buồn cười, “Nàng không phát hiện ra?”

“Ta... ta không biết...” Trời, trời ạ, có có có có có thai? “Ta tưởng là trời lạnh, cho nên dễ mệt mỏi...”

Nhớ lại thì, Nguyệt sự của nàng mấy tháng rồi chưa đến...

Hắn cười, “Nha đầu ngốc này”

Mặc dù ngoài ý muốn, nhưng Hoa Khai vẫn nhìn ra được tâm tình hắn rất tốt, cực kì tốt, “Người thực vui vẻ?”

“Đương nhiên.” Hắn vười hỏi ngược lại nàng, “Còn nàng?”

“Ta...”

Nàng có hài tử rồi, Phu quân cũng không phải là của nàng, nhưng đứa nhỏ.

Là cốt nhục của nàng, huyết mạch của nàng.

Tỷ muội thất lạc đã nhiều năm, nàng thủy chung chỉ có một mình, mặc tự nhủ chính mình, có ngày nhất định sẽ gặp lại, nhưng kỳ thật trong lòng nàng biết rõ, thiên hạ rộng lớn, muốn gặp mặt không dễ gì, có lúc còn cảm thấy, cha mẹ tạ thế, tỷ muội chia lìa, có lẽ cả đời này, nàng cũng chỉ có một mình.

Nhưng hiện giờ...

Hoa Khai nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình – ở đây, có hài tử của nàng.

Là của nàng.

Không còn một mình nữa...

Thẳng đến lúc bị người ôm chặt lấy, thẳng đến lúc có người bảo nàng đừng khóc, Hoa Khai mới phát hiện, mình đang khóc.

“Ô...”

Ôm ấp tiểu nhi tử ngốc ngếch này, Thượng Quan Vũ Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên, hắn cảm thấy từ sau trong nội tâm bọn họ là vợ chồng, thậm chí cảm thấy, sau khi thành thân, đây là lúc bọn họ thân mật nhất.

Bởi vì có thêm một tiểu sinh mệnh mà vui mừng.

Mà vì sự vui mừng này thật lớn, số lần hắn cười trong một năm cũng không nhiều bằng buổi chiều hôm nay.

Hóa ra cảm giác có hài tử cũng không phải” cuối cùng cũng có thể ăn nói với trưởng bối” như hắn tưởng, so với ăn nói, vui mừng càng thích hợp hơn.

Không phải là trút bỏ được gánh nặng, mà là chia sẻ niềm vui

“Đừng khóc, rửa mặt đi, nên đi ăn cơm chiều rồi.” Hắn nhẹ nhàng dỗ dành, “Chúng ta cùng đi báo cho nãi nãi và nương biết tin mừng này.”

Tiểu nương tử ngẩng đầu lên, hoa dung nhìn hắn gật đầu, “Ừ”

Bữa cơm chiều hôm nay của Thượng Quan gia không có gì khác biệt, mười món ăn hai món canh, theo thứ tự ngồi xuống, chờ bà nội nhắc đĩa, mới ăn.

Hoa Khai có chút lo lắng, tay nhỏ không tự chủ được siết chặt, Thượng Quan Vũ Nguyệt phát hiện, lặng lẽ đưa tay dưới bàn, nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng.

“Nãi nãi, ta có chuyện muốn nói với ngài.”

Lão phu nhân nghe vậy, buông đĩa trong tay xuống, cười nói: “Có chuyện gì vậy Nguyệt nhi? Đột nhiên nghiêm túc như vậy, nãi nãi có chút không quen.”

“Nãi nãi sẽ vui về.” Thượng Quan Vũ Nguyệt ở dưới bàn nhẹ nhàng cầm tay Hoa Khai, “Nương tử có thai.”

Lão phu nhân đầu tiên là ngẩn ra, lập tức mừng rỡ, “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật, làm sao có thể nói đùa chuyện này với nãi nãi chứ.”

Tam phu nhân lập tức đứng dậy xông đến bên cạnh nhi tử, “biết từ lúc nào? Bao lâu rồi? Đã gọi đại phu tới xem qua chưa? Đứa nhỏ này sao lại gầy như vậy, bảo phòng bếp nấu thêm nhiều đồ bổ mới có sức đẻ sinh.”

Di nãi nãi nói, “Ai ai, ông trời phù hộ, nhà ta cuối cùng cũng có trẻ con rồi.”

Đại phu nhân, nhị phu nhân cũng vội vàng nói: “Chúc mừng mẹ, sắp được ôm tôn tử rồi.”

Một trận chúc mừng nổ ra.

Ngoại trừ Tam phu nhân ra, người vui vẻ nhất chính là lão phu nhân.

Tam đại đơn truyền a...

“Ba” Một tiếng đề đĩa xuống, “Người đâu, chuẩn bị đèn, ta muốn tới Từ Đường dâng hương.”

Nghe vậy, Thượng Quan Vũ Nguyệt vội vàng ngăn cản, “Nãi nãi, ăn cơm trước đã, tối rồi, bên ngoài tuyết rơi.”

“Không được, ta phải nhanh chóng báo cho gia gia và cha của người biết tin mừng này.” Nói xong liền đứng dậy.

Lão thái thái gần bảy mươi tuổi vẫn thập phần khỏe mạnh, tỏ vẻ hiện giờ sẽ đi từ đường, đáng về ai cũng không thể ngăn cản được.

Lại một trận “Nãi nãi không cần”, “Tỷ tỷ ngày mai hẵng đi”, “Đại tẩu không cần gấp như vậy” “Nương, không bằng để ta và nhị muội tam muội qua đó là được rồi “... Trong tiếng khuyên can huyên náo, âm thanh mềm mại của Hoa Khai cũng gia nhập, “Nãi nãi, bên ngoài tuyết lớn, ngày mai... hãy đi đi”

Âm thanh nhỏ nhỏ kia không hiểu sao lại đặc biệt rõ ràng, lão phu nhân ngẩn ra, Thượng Quan Vũ Nguyệt thừa cơ nói: “Nãi nãi, tặng tôn tử muốn ngài ngày mai hẵng đi đó”

Tặng tôn tử?

Ba chữ thật đáng yêu.

Lão phu nhân dừng lại một chút, biểu tình từ ái nhìn Hoa Khai, “Vậy ngày mai đi.”

Náo loạn, cuối cùng bình ổn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Rõ ràng là có thai, nhưng Hoa Khai thấy chính mình dường như biến thành một tiểu trư.

Vốn mỗi ngày việc nàng cần làm chỉ là hầu hạ Thượng Quan Vũ Nguyệt rửa mặt chải đầu, hiện tại bởi vì hoài đứa nhỏ, ngay cả việc ấy cũng không cần làm.

Mặc dù nói đó là tâm ý của hân, nhưng thành thực mà nói, Hoa Khai có chút không chịu nổi – trước kia canh năm nàng đã tự tỉnh dậy, hiện tại đừng nói

canh năm **(canh năm là từ 5– 7 giờ sáng)*, gà gáy cũng không nghe thấy, mỗi ngày đều ngủ li bì thẳng đến khi Tiểu Đông đến gọi.

Thượng Quan Vũ Nguyệt đã ra ngoài từ sớm.

Nàng mỗi ngày hết ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Cả người lười biếng, không muốn đọc sách, cũng không muốn luyện viết, tính thì chơi với thỏ ngay trong biệt viện, hoặc là nhìn ra cửa sổ thưởng hoa.

Đã là mùa xuân, trong viện mấy cây đào đều đã nở rộ, đầu cành toàn hoa là hoa, vườn hoa đầy lộc xanh non, màu sắc xinh đẹp cực kì.

Sau khi trời mưa, trong vườn một mảnh trời lam, màu sắc càng khiến cho người ta thoải mái.

Giống như họa.

“Thiếu phu nhân, uống chút canh ngọt đi” Tiểu Thu bưng bát gốm thanh hoa lên, “Trần tẩu nói chung rất tốt, mời thiếu phu nhân uống ngay cho nóng.”

“Được”

Tam đại đơn truyền, so với lão phu nhân gần đại thọ bảy mươi, thiếu phu nhân có mang càng thêm trọng yếu hơn. Trong phủ chẳng những mời đến những bà mẹ có kinh nghiệm chuyên môn nấu ăn cho nàng, còn mời mấy nha đầu trong y quán, xoa bóp tay chân cho nàng, Khoái mã thêm roi sai người đến kinh thành mua áo lông cáo tốt nhất cũng bao tay, chỉ sợ nàng ra ngoài bị lạnh.

Ăn cơm chiều thì, phía trước mặt luôn có một bát canh nấu chín.

Công chúa cũng không hơn được thế này.

Biểu muội Tú nhi vẫn không thích nàng như cũ, nhưng nài nỉ cùng bà bà chỉ cần nhìn thấy nàng liền mi khai nhĩ tiếu (*cười á*)

Bụng ngày một lớn lên, mỗi lần tắm rửa thay quần áo, đều cảm thấy rất kì quái.

Kể từ sau khi có thai, Thượng Quan Vũ Nguyệt thường vui vẻ sờ bụng nàng – nói cũng kì quái, kể từ khi có đứa nhỏ, vợ chồng bọn họ dường như mới thực sự trở thành vợ chồng.

Trước kia, bọn họ mặc dù có Chu công chi lễ (*abc xyz đó*), nhưng hẳn luôn ra ngoài sớm, quá bữa chiều mới về phủ, về nhà không phải đi bồi bà nội hoặc nương ngắm trang nói chuyện, chính là ở thư phòng xem trường bản đọc sách, hai người không có nói chuyện với nhau.

Hoa Khai đương nhiên muốn nói chuyện với ả, nhưng chỉ cần nghĩ tới chính mình hiện tại ả của ả, uống của ả, liền không nói gì, lại thỉnh thoảng ngửi thấy trên người ả mùi nữ tử, giận cũng không biết nói gì.

Tiểu Đông nói, cô nương thiếu gia thích, tên Vĩnh Thi.

Nghe nói nguyên bản là người trong sạch, đáng tiếc bị thân thích đoạt gia sản, mẹ con lưu lạc bên ngoài, vì cuộc sống mà phải xướng khúc ở lầu lâu.

Thiếu gia cách mấy ngày sẽ đến nghe nàng xướng khúc, thời tiết tốt thì sẽ cùng nàng đi du hồ.

Nghĩ lại cũng đúng, ả đã hai mươi lăm, nói trong phủ không có tiểu thiếp, bên ngoài cũng không có thân mật cô nương, đó mới là kì quái.

Hương khí kia, là chuyện thường ngày.

Nhưng từ khi nàng có thai, mùi hương kia không xuất hiện một lần nào, hiện gần như không còn.

Hắn hiện giờ gần như mỗi ngày đều ăn cơm chiều trong phủ.

Bụng nàng càng ngày càng lớn, thời gian ả ở trong nhà càng dài, có khi thậm chí giữa trưa đã trở về, đến trước phòng hỏi thăm nàng hôm nay ăn có được không, có cảm thấy thoải mái không, rồi mới tới thư phòng.

Thời tiết tốt thì, ả sẽ để nàng mặc áo lông cáo, đến Mai viên thưởng mai, cùng nàng nói một ít chuyện lý thú.

Hoa Khai thích nhất trước khi đi ngủ, ả dùng tay đặt trên bụng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi mới tự lẩm bầm.

Hắn luôn cao cao tại thượng, khi đó lại trở nên thấp phần ôn nhu.

Hoa Khai cảm thấy, giữa bọn họ cuối cùng cũng có cái gọi là tình cảm.

Tuy rằng không phải nhiều, có lẽ vẫn còn kém so với ả và Vĩnh Thi cô nương, nhưng ít ra không còn là khoảng trống, nàng cũng không muốn nhiều lắm, chỉ hi vọng trong lòng ả nàng không chỉ là nương tử mà ả cưới chỉ vì muốn mở rộng cơ nghiệp, mà là một thê tử có thể đỡ đần lẫn nhau.

Trong thư phòng của Giang Nam tờ hồ trang, Thượng Quan Vũ Nguyệt đang bàn chuyện cùng Vĩnh Tề, nha đầu vào báo lại, đại phu nhân tới.

Vừa mới nói xong, đại nương đã cùng hai thiếp thân nha đầu, ung dung bước chân vào thư phòng,

“Đại nương”

“Đại phu nhân”

Thượng Quan Vũ Nguyệt đứng lên, “Đại nương mời ngồi.”

Đại phu nhân nhìn bốn phía một chút, cảm thấy ngoài ý muốn, “Vĩnh Tề cũng ở đây?”

“Hắn cùng ta bàn chút sự tình, cũng sắp đi rồi.” Nói xong, cầm lấy vài khối vải màu trên bàn, giao vào tay Vĩnh Tề” Sự tình hôm nay ta còn muốn nhắc một chút, Ngươi trước đừng nói với người khác, đi trước đi.”

“Được.”

Sau khi Vĩnh Tề đi khỏi, Thượng Quan Vũ Nguyệt ngồi xuống bên cạnh đại phu nhân, “Đại nương, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây?”

Đại phu nhân vẫy tay, mấy nha đầu thức thời liền lui xuống.

“Tỷ tỷ của ngươi tới tìm ta.”

“Vị tỷ tỷ nào?”

“Hong nhi.” Đại phu nhân từ trong người lấy ra một phong thư, “Ngươi xem đi.”

Thượng Quan lão gia cưới ba người, đại phu nhân sinh liền ba nữ nhi, Nhị phu nhân không có con, Tam phu nhân thân nương của hắn, chỉ sinh một người.

Ba tỷ tỷ đều gả cho gia hào người ta, nhưng nhiều năm qua, nhà nhị tỷ phu thì tài sản tăng gấp bội, tam tỷ phu vì buôn bán không tốt, bạc càng ngày càng ít, đất cũng bán dần đi, ngày càng xuống dốc.

Năm ngoái hắn thành thân thì, ba vị tỷ tỷ cùng tỷ phu đều có trở về ăn cưới, khi ấy tam tỷ của hắn hy vọng hắn có thể cho tỷ phu chút tiền, hoặc là, để hai nhà hợp tác buôn bán, nói, phu gia kinh doanh tạo thuyền thủy vận, nhân lực rộng lớn, đệ đệ lại là người thông minh, cùng nhau hợp tác, nhất định có thể kiếm được món lợi lớn.

Có điều hắn không đáp ứng, không nghĩ đến lần này lại dám đánh chủ ý lên người đại nương.

Rất nhanh đọc xong thư, cũng không khác những gì hắn nghĩ mấy.

Thượng Quan Vũ Nguyệt gấp thư lại, “Đại nương hi vọng ta trợ giúp tỷ tỷ thế nào?”

Đại phu nhân không nghĩ hắn lại trả lời như vậy, do dự một chút, muốn suy nghĩ lại, “Hong nhi đề cập qua, muốn buôn bán ngựa, nhưng thiếu chút tiền vốn.”

“Tỷ tỷ cần bao nhiêu?”

“Năm ngàn lượng.”

“Được” Thượng Quan Vũ Nguyệt không cần suy nghĩ đáp ứng, “Ngày mai con sẽ cho người đưa tiền qua đó.”

Mặc dù biết năm ngàn lượng này xuất ra chẳng khác nào quăng xuống nước (*lãng phí, một đi ko trở lại a*), nhưng mà đại nương đã tự mình tới, hắn cũng không tiện nói gì.

Dù sao, bà cũng là trưởng bối.

Tam tỷ phu ngày càng không tốt, sinh ý của tư hồ trang ngày càng lớn, đương nhiên, Hồng tỷ tỷ nhất định sẽ cầu viện trong nhà.

Tiền này nhất định yêu cầu, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi,

Nguyệt nhi, việc này...”

“Đại nương yên tâm, sẽ không có người khác biết.”

Đại phu nhân gật đầu – Tam nữ nhi này, là nhà mẹ đẻ nàng giới thiệu, hiện lại lấy tiền trong nhà buôn bán, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ không tốt lắm.

“Đại nương phải đi rồi, ngươi làm xong việc rồi liền ăn sáng tạm nghỉ đi.”

“Nguyệt nhi biết, đại nương đi thông thả.”

Sau khi đại nương rời đi, Thượng Quan Vũ Nguyệt sai người kêu trưởng phòng tới, phân phó hẩn sáng mai đưa năm ngàn lượng ngân phiếu tới chỗ tam tiểu thư, không được cho ai biết.

Nếu tin tức truyền ra, lập tức đuổi hẩn ra khỏi phủ.

Trưởng phòng tiên sinh không dám thờ ơ, vội vàng nói, “dạ, dạ, là ta tự mình đưa đi, tuyệt sẽ không để người khác biết.”

Xong việc, đại khái cũng đã quá nửa giờ Thìn.

Đang muốn đem thư viết xong trở về biệt viện, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân – tối hôm nay thật náo nhiệt, đầu tiên là Vĩnh Tề, rồi tới đại nương, tiếp theo sẽ là ai đây?

Tiến đẹp vào mắt chính là tiểu nương tử công kênh.

Cả người tròn vo, bước đi lạch bạch nhìn thật dễ thương.

Thượng Quan Vũ Nguyệt vội vàng đứng dậy, vươn tay nhẹ nhàng đỡ nàng qua, “Thế nào còn chưa ngủ?”

“Trời mưa, ta đem ô đến cho chàng.”

“Ô?”

Từ biệt viện tới thư phòng phải đi trong thời gian nửa nén hương, tiểu nương tử bụng lớn đến đây chỉ vì mang ô cho hẩn?

Thật khờ, nhưng lại có chút cảm động.

“Lần sau bảo hạ nhân đưa tới là được rồi, người hiện đang mang thai, cần nghỉ ngơi nhiều.”

“Ta đã nghỉ ngơi đủ rồi, “Tiểu nương tử cười từ trong tay Tiểu Đông lấy ra cái gì, rồi mới vẫy tay bảo nha đầu ra ngoài.

“Ta thấy chàng còn chưa có ăn gì, dẫn trù phòng làm chút canh gà.”

Thấy nàng giữ lấy bụng, nói cười, không biết thế nào, tâm tình hẩn trở nên nhẹ nhõm.

Thượng Quan Vũ Nguyệt thật khó có lúc nhẹ nhõm – mặc dù hẩn mới hai mươi lăm tuổi, có điều trách nhiệm rất nhiều.

HẨN là con trai duy nhất, tôn tử duy nhất, trên còn có nãi nãi, di nãi nãi, cô cô, đại nương, nhị nương, còn có thân nương của hẩn, hẩn chăm sóc cuộc sông vô lo vô nghĩ cho các bà.

Đương gia của Giang nam tơ hồ trang, phía dưới còn có hơn một ngàn nhân công, hẩn phải duy trì sinh ý, mới có thể để hơn một ngàn gia đình có cơm ăn áo mặc.

Ba vị tỷ tỷ đã xuất giá, ít nhiều đều gặp qua tiểu đệ đệ này xin chút viện trợ cho hôn phu, có gửi thư tới, cũng gần như đều là có cầu giúp việc.

Cho tới một số họ hàng xa kỳ kỳ quái quái, cho tới bây giờ cũng không đoạn qua (*chấm dứt quan hệ*)

Người khác thấy hẩn trẻ tuổi mà phong quang vô hạn (*nổi tiếng – ko bít có đúng ko nữa*), nhưng kỳ thật cuộc sống như vậy có chút mệt mỏi.

Nhưng trong buổi tối mưa xuân này, ngoài ý muốn, hẩn lại có một chút bình tĩnh, cùng với một sự quan tâm đơn giản, không lẫn một chút tạp chất.

“Hai tháng sau chính là đại thọ bảy mươi của nãi nãi, nàng cảm thấy chúng ta nên tặng cái gì cho nãi nãi?”

Hoa Khai cười nói: “Nãi nãi cái gì cũng không thiếu, cho nên kỳ thật cũng không cần tặng cái gì đặc biệt, đem vài vị tỷ tỷ tỷ phu trở về, người một nhà ăn chung một bữa cơm với nhau, điều này còn quý giá hơn đưa cho nãi nãi núi vàng núi bạc.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt mỉm cười, “Thế nào lại ăn nói như bà già vậy.”

“Sự thật thôi, người một nhà cùng ăn bữa cơm, thoát nhìn giống như đơn giản, nhưng kỳ thật, điều này thật sự đáng giá, tất cả mọi người đều mạnh khỏe, tất cả còn có liên lạc cùng với nhau như vậy mới có thể cùng ở một chỗ.” Hoa Khai nói: “Có lần nãi nãi tới biệt viện thăm ta, nói đã lâu chưa gặp nhị tỷ, nhớ phương nhi và thiên nhi?”

“Là sao? Bà nội nhớ phương nhi và thiên nhi, tại sao lại không nói với ta?”

Công việc trong tơ hồ trang năm sau càng tốt hơn năm trước, nhị tỷ phu vẫn muốn thân cận với hẩn, chỉ cần gửi thư mời thì dù đến đây ở nửa tháng cũng không thành vấn đề.

“Chàng bạn quá, nãi nãi nói, không muốn chàng phải quan tâm đến việc nhỏ này.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt giật mình – Từ nhỏ tới lớn, nãi nãi vì hấn, không biết phí biết bao nhiêu tâm tư, đừng nói là chỉ muốn gặp phượng nhi cùng thiên nhi, cho dù chuyện khó khăn hơn nữa hấn cũng có biện pháp.

Phát hiện thần sắc hấn khác lạ, Hoa Khai nhẹ nhàng vẫy vẫy tay hấn, “Sao vậy?”

Hấn ngẩng đầu lên, nguyên nghĩ nói vô sự, nhưng là trong khoảnh khắc đó, hấn mới nhớ ra tiểu nữ từ trước mặt là thê tử của hấn.

Mặc dù hấn bình thường không quá hiểu giữa vợ chồng chân chính cần đối xử với nhau thế nào, nhưng hấn biết, có chuyện mà nói không có truyệt đối không phải là cách đúng.

“Nàng cũng biết phụ thân tạ thế rất sớm”

“Ừ”

“Lúc phụ thân tạ thế, ta mới có 6 – 7 tuổi, kỳ thật lúc đó ta không biết cơ nghiệp của tư hồ trang lớn đến mức nào, chỉ biết là ta ăn uống rất tốt, mặc cũng tốt, ta thích nhất là lúc đi kiệu đến xưởng nhuộm thành tây gặp phụ thân, bởi vì đại kiệu tám người khiêng thật uy phong, những người trong xưởng nhuộm đều cúi người, một điều tiêu thiếu gia, hai điều tiêu thiếu gia, lễ mừng năm mới thì họ hàng xa cũng tới chúc tết, gặp ta đều luôn khách khách khí khí, trẻ con không hiểu chuyện, lại tưởng chính mình thực giỏi, tận đến khi phụ thân tạ thế, mới biết được tất cả đều là giả.”

Hoa Khai im lặng nghe.

“Phụ thân vừa hạ táng, đường gia gia liền tới (*anh em của ông nội*), dẫn theo hai đứa con nói muốn tới giúp việc, nói dễ nghe là giúp việc, kỳ thật đã sớm đồ mất vì tư hồ trang, đường gia gia thân phận lớn, con dâu lớn lại là tiểu thư quan gia, nãi nãi không dám đắc tội hấn, đương nhiên cũng nói chuyện khách khí một chút, đường gia gia nói với nãi nãi:” Người là nữ nhân, không có kiên thức, Tiểu nhi nếu đã mất sớm, ta đây là đường thúc đương nhiên thay hấn chăm lo chuyện nhà.” Nói xong, liền tự mình đi tới phòng khách.”

“Người này sao lại vô lễ với nãi nãi như vậy.” Tiểu nương tử cảm giận nói: “Căn bản là đồ vô lại, phải báo quan đuổi hấn ra ngoài.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt mỉm cười, tiểu nương tử mặt mũi của hấn giống hấn, tức giận.

Mặc dù thấy nàng tức giận, nhưng lại cảm thấy có chút vui vẻ.

“Chuyện này còn chưa tính, không nghĩ tới vài ngày sau, một vị đường gia khác cũng tới, cách nói giống như đúc, hai đường gia gia, cùng sáu thúc bá họ hàng xa, toàn bộ đều muốn tới “giúp việc”, rồi mấy ca ca của đại nương cũng tới, nói cái gì chính mình cái khác không biết, nhưng tính toán viết chữ hoàn toàn không tệ, có thể trông nom sổ sách. Lúc đó không hiểu chuyện, lại vui vẻ vì trong nhà có thật nhiều người, sau này có lần buổi tối thấy nãi nãi cùng nương ôm nhau khóc, ta mới rõ hóa ra nãi nãi và nương không thích bọn họ.”

“Rồi sao nữa?”

“Đương nhiên sau khi ta biết nãi nãi và nương không thích bọn họ, lúc này mới phát hiện, hóa ra bà nội ăn không ngon ngủ không yên, trước kia khi cha còn sống, bà cũng không trông nom gia nghiệp, nhưng vì ta, bà bắt đầu quản lý, chẳng những muốn xen vào, dù không thể chu đáo, cũng không để bọn họ thừa cơ, con trai duy nhất vừa mới chết bệnh, bà cũng đau lòng một thời gian, việc buôn bán thường ném ra sau đầu, nãi nãi là tiểu thư nhà đại hộ, có lúc trẻ con quá, có lên thuyền trở vật liệu nhuộm là hoàng đan bị lật, bà nội vì chuyện này, treo đeo lợi suốt đi xe ngựa mấy ngày, ngân cầu vạn cầu mua lại một lượng lớn thạch hoàng.”

Hoa Khai khẽ khịt mũi, “Nãi nãi thật vĩ đại”

Bố trang sinh ý, chu sa, thạch hoàng, điện tử, lam thảo đằng đằng, đều là vật liệu nhuộm không thể thiếu, nếu không có một loại, cũng đều rắc rối.

Huống chi là bị lật thuyền.

Cả bóng dáng cũng không tìm được, cho dù có tiền, cũng chưa chắc mua được.

Nãi nãi vì muốn lo cho cháu maffaj mình đi cầu, nhất định rất khó chịu.

“Những người đó ở trong trang mấy năm, mỗi ngày ăn cơm cũng phải vài bàn, ăn uống trong trang cũng thôi, nhóm đường huynh họ xa này, thường thường đến chợ nhìn trúng cái gì liền mua, chi phí đều bảo chủ quán tới Thượng Quan phủ lấy, mỗi tháng tiêu tốn hơn một trăm lượng, sau này có lần một huynh đệ mua một ngọc mã giá trị hơn ba trăm lượng, nãi nãi liền cho các chủ quán biết, Thượng Quan gia không nhận trả tiền, sau này muốn bán cái gì thì cứ thu tiền mấy vị Thượng Quan thiếu gia trước.

“Vì việc này, mấy người đó cãi vã với nãi nãi một trận, cho đến khi ta mười hai tuổi bắt đầu theo nãi nãi đi xưởng nhuộm thành tây, bắt đầu học sổ sách, một đường gia gia mới dẫn con trai rời đi, đến khi ta mười sáu tuổi, trong nhà mới chính thức thanh tĩnh lại.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt dừng một chút, “Nãi nãi đã vì ta mà hi sinh rất nhiều, đừng nói là muốn thấy phượng nhi cùng thiên nhi, chuyện khó khăn hơn ta cũng sẽ làm được.”

Nói xong hần thở dài một hơi.

Chuyện này, cho tới giờ hần cũng không nói với người khác – hoặc cũng không biết nói với người nào, nhưng tóm lại, hôm nay hần đã nói ra.

Không khó khăn như trong tưởng tượng.

Thậm chí, còn đơn giản hơn trong suy nghĩ.

Hần vươn tay kéo nàg, áp tai lên bụng nàg – bảo bảo quyền đánh cược đã khiến hần cảm thấy rất vui vẻ.

Hoa Khai nhẹ đưa tay lên vuốt tóc hần, một cái, lại một cái.

“Bối vì nãi nãi vất vả bảo trụ, cho nên chàng mới luôn ngày đêm chiều cô như vậy a.”

“Phải cố gắng a, bằng không Thượng Quan gia từ trên xuống dưới nhiều người như vậy, sẽ không có cơm ăn.” Thượng Quan Vũ Nguyệt nói đùa: “Đòi người thẳng trăm khó nói trước, có khi sau này trong chớp mắt, cái gì cũng không có (*trắng tay a*).”

“Ta sẽ bắt cá nha.” Nàg đột nhiên nói.

“Bắt cá?”

“Nếu sau này chúng trắng tay, có thể đánh cá sinh sống, chỉ cần lồng trúc cùng lưới nhỏ, một ngày có thể bắt được hơn hai mươi con, đem bán cho từ lâu:

Hần ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của nàg, “Nàg nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt mỉm cười, lại áp tai lên bụng nàg, cũng không hỏi vì sao lại là bắt cá, chỉ cảm thấy tiểu nương tử gốc này thật đáng yêu.

Tốt thì, nàg cùng hần ở cùng một chỗ, không tốt, nàg cũng cùng hần ở cùng một chỗ.

“Ài, ta nghĩ đến.”

“Nghĩ đến cái gì?” Hải tử thai động thật sự rất thú vị, hần nhin không được đoán, đây là tay nhỏ hay chân nhỏ đây.

“Lẽ vật đại thọ của nãi nãi a.”

“Nha” Nghe đến chuyện này.

“Chàng chỉ cần để ta ngồi bên cạnh nãi nãi, nãi nãi liền cười đến không khép miệng lại được.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt mỉm cười, đúng là.

Trước kia khắp thiên hạ, bà nội yêu quý hần nhất, nhưng kể từ khi tiểu nương tử có thai, bà nội liền dòi trọng tâm, tiểu hải tử chưa sinh ra liền thẳng áp đảo.

Có điều vị trí thứ hai này, hần cam tâm tình nguyện.

Hai tháng sau.

Thượng Quan Vũ Nguyệt nằm xuống không lâu, nửa tỉnh nửa mê đột nhiên cảm thấy có người đẩy hần.

Hần vốn là người vừa gọi là tỉnh ngay, đầy như vậy, tự nhiên tỉnh,

Quay đầu nhìn tiểu nương tử, nển đã tắt, không nhìn rõ biểu tình, nhưng lại nghe hơi thở nàg có chút hỗn loạn.

“Ta... ta hình như sắp sinh...”

Hần thoáng chốc liền tỉnh, “Sắp sinh?”

Hần nhớ rõ đại phu nói khoảng Đoan ngo (*mùng 5– 5 âm lịch*) mới sinh, bây giờ mới sau lập hạ vài ngày (*khoảng tháng 4*)

“Hơi đau...”

Tay ôm bụng, trên trán nàg là một lớp mồ hôi mỏng.

“Nằm xuống, đừng cử động.”

Nói xong, vội vàng xuống giường, trước thấp nển, cột gọi người,: Người đâu, mau tới đây.”

Một trận tiếng bước chân vội vàng, “Dạ, thiếu gia.”

“Mau gọi Vương thăm tới đây.”

Rất nhanh, Vương thăm tới, nhìn nhìn, xác định là sắp sinh.

Thế là, hần bị mời ra khỏi phòng, trong phòng thấp thêm vài cây nến nhỏ, ngoài hành lang treo thêm đèn lồng, mấy nha đầu vội vã chuẩn bị nước nóng cùng khăn mặt.

Hần ngơ ngác đứng ở hành lang, nghe tiếng người vội vã, lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Trong tay toát mồ hôi.

Trong phòng bắt đầu truyền ra tiếng kêu đau.

“Mấy nha đầu các ngươi tránh ra đừng đứng ở đó.” Thanh âm của Vương thăm, “Lau mồ hôi cho thiếu phu nhân.”

Nửa ngày, tiểu nương tử đột nhiên khóc lên.

Nước nóng đã thay đổi mấy lần, âm thanh trong phòng từ thanh thúy, trở thành vô lực, sau đó gần như không nghe thấy, chỉ thỉnh thoảng truyền tới âm thanh ô ô.

Tiếng gào thét của tiểu miêu kia khiến hần lần đầu tiên có cảm giác không biết làm sao.

Lâu quá

Sao lại lâu đến vậy?

Không muốn nghĩ đến những điều không may, hần chỉ biết tự nhủ, nhất định không có chuyện gì, tiểu nương tử sẽ sinh đứa nhỏ khỏe mạnh, vô sự, lần sinh đầu luôn tương đối lâu..”

Cuối cùng sau khi trời sáng bạch ra thì, trong phòng truyền tới một tiếng khóc to.

Cửa phòng mở ra, Vương thăm ôm tiểu anh nhi đã được khăn vải bao quanh tiến ra, mặt tươi cười nói: “Chúc mừng thiếu gia, là tiểu công tử.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt đưa tay đón lấy đứa nhỏ.

Thật xấu, có điều lại rất đáng yêu *(hai câu đố nhau chan chát)*

Đứa nhỏ còn nhỏ nhìn không biết giống ai, nhưng mà, là đứa nhỏ của hần.

“Đi báo cho lão phu nhân cùng tam phu nhân, nói thiếu phu nhân đã sinh, là tiểu công tử.”

“Vâng”

Ôm đứa nhỏ tới bên giường, sau cả một đêm mái tóc tiểu nương tử hỗn loạn, khuôn mặt mệt mỏi, hai mắt có chút vô thần, ngơ ngác nhìn con,

Hần đặt đứa nhỏ bên cạnh nàng, “Là nhi tử.”

Thanh âm cuối cùng kéo thần trí Hoa Khai trở lại, ngoái đầu nhìn nhi tử của mình, nhìn hần, lại nhìn nhi tử, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nhi tử, cười cười, nháy mắt, lệ lại chảy xuống.

Chú thích:

* Canh năm là cách tính thời gian theo âm lịch được dùng ở một số nước châu á như Việt Nam, Trung Quốc, Hàn Quốc, ...

Giờ Âm Lịch – Dương Lịch

Tương truyền ngày xưa có một người tên Đại Nhiêu đã lập ra Thập Can và Thập Nhị Chi để giúp người ta tính toán thời gian. Việc tính giờ

cũng có liên quan đến tập tính của 12 loài vật:

- *Tý (23– 1 giờ): Lúc chuột đang hoạt động mạnh.*
- *Sửu (1– 3 giờ): Lúc trâu chuẩn bị đi cày.*
- *Dần (3– 5 giờ): Lúc hổ hung hãn nhất.*
- *Mão (5– 7 giờ): Lúc trăng sáng nhất (mắt thỏ ngọc).*
- *Thìn (7– 9 giờ): Lúc đàn rồng quây mưa (quần long hành vũ).*
- *Tỵ (9– 11 giờ): Lúc rắn không hại người.*
- *Ngọ (11– 13 giờ): Ngựa có dương tính cao nên được xếp vào giữa trưa.*
- *Mùi (13– 15 giờ): Lúc cừu ăn cỏ không ảnh hưởng tới việc cây cỏ mọc lại.*
- *Thân (15– 17 giờ): Lúc khỉ thích hú.*
- *Dậu (17– 19 giờ): Lúc gà bắt đầu vào chuồng.*
- *Tuất (19– 21 giờ): Lúc chó phải trông nhà.*
- *Hợi (21– 23 giờ): Lúc lợn ngủ say nhất.*

Theo bảng thời thần (xem ngược chiều kim đồng hồ)

Canh năm ở đây tương ứng với giờ mao

Tức là từ 5– 7 giờ sáng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Đến, cười một cái, ai ai, ngoan quá.” Lão phu nhân hưng phấn bồng bồng chơi đùa với tăng tôn, “Mẹ Nguyệt nhi, ngươi xem, có phải hay không giống nguyệt nhi lúc mới sinh như đúc.”

Tam phu nhân vui vẻ trả lời, “Thoạt nhìn đúng là như vậy.”

“Giống nhau, ngươi xem cái mũi, còn ánh mắt, thật là cùng một khuôn đúc ra.”

Trời vừa sáng rõ, mới vừa chuẩn bị rời giường, bên ngoài đã truyền đến một tràng tiếng bước chân vội vã, vội vàng bấm cáo, “Thiếu phu nhân sinh, là tiểu công tử!”

Vội vàng mặc ngoại bào, bảo nha đầu dìu tới hướng biệt viện.

Trước khi vào hoa viên vừa vặn gặp được nương Nguyệt nhi, hai người cùng vội vàng, cùng vui mừng, hiển nhiên đều biết được tin tức tốt.”

Tam phu nhân vui sướng, lão phu nhân lại nhanh chân hơn, nhanh chóng lên lầu hai, tranh ôm tăng tôn từ trước, ngắm trái ngắm phải, nhìn thế nào cũng thật vui vẻ.

Nhìn thấy nắm tay nhỏ của anh nhi, lão phu nhân càng vui vẻ, “Ngươi xem, Nguyệt nhi trước đây cũng là như vậy, vừa bỏ tay lại vào trong khăn, hấn lại vụn tay ra.”

“Đúng vậy a. Nguyệt nhi sinh tháng chạp, thích đưa tay đuổi chân, khi đó cả ngày có người ở bên cạnh trông, chỉ sợ hấn nhiễm lạnh.” Tam phu nhân nhìn một chút, nhìn không được nói: “Nương, ngươi cho ta ấm chút đi”

“Ngươi xem ta vui vẻ tới hồ đồ, ngươi cũng ấm này.”

Vừa đem đứa nhỏ quần tã đưa cho tam phu nhân, lão phu nhân liền quay đầu nhìn Hoa Khai đang nằm trên giường, hiển lãnh nói:

“Hài tử, vất vả cho con.”

“Nãi nãi, ta không thấy vất vả.”

Lão phu nhân vỗ vỗ tay nàng, quay đầu, “Nguyệt nhi, ngươi với nương ngươi sang phòng bên đi, nãi nãi muốn có chuyện riêng muốn nói với tức phụ nhi”

Thượng Quan Vũ Nguyệt nâng mẫu thân đang ôm đứa nhỏ, cười nói: “Nãi nãi muốn nói cái gì, ta lại không thể nghe?”

Nói thì nói vậy, nhưng vẫn rời khỏi căn phòng.

Sau khi cửa phòng khép lại, lão phu nhân mới quay đầu nhìn Hoa Khai.

Đưa tay sờ sờ đầu nàng, biểu tình từ ái: “Nguyệt nhi đối với ngươi có tốt không?”

Hoa Khai có điểm nghi hoặc, này, phải trả lời thế nào mới tốt.

Trước giờ, nàng muôn nghĩ vợ chồng đều giống như cha mẹ, mặc dù bần cùng, nhưng kính trọng yêu thương lẫn nhau, nương mặc dù thỉnh thoảng cũng cãi nhau coi cha, nhưng luôn hòa hảo rất nhanh, bốn đứa nhỏ các nàng cũng nhìn ra được, cha thật rất yêu nương, chẳng những nhường nhịn nàng, cũng không trách nàng không sinh nhi tử.”

Nhưng sau này bị mua vào Hà phủ, nàng mới biết được nguyên lai không phải cặp vợ chồng nào cũng ân ái ái.

Trương ma ma cùng trượng phu cứ gặp mặt là âm ỹ, Tôn đại ca cùng Tôn đại tẩu cũng thấy mặt là cãi nhau, tôn nhị ca cùng nhị tẩu tình cảm tốt, nhưng nhị tẩu lại không được bà yêu thích.

Lão gia cùng phu nhân tình cảm tuy rất sâu, nhưng kỳ thật hạ nhân bọn họ đều biết lão gia ở bên ngoài kim ốc tàng kiều, hơn nữa là kiều kiều tương liên đến tận trời, chẳng qua nhà mẹ đẻ phu nhân tài lớn thế lớn, giấu không cho phu nhân biết mà thôi.”

Bà nội hỏi phu quân đối với nàng có tốt không..

Không tốt giống như cha đối với nương, nhưng so với lúc vừa thành thân thì tốt hơn nhiều lắm.

Thế là Hoa Khai thận trọng gật đầu, “Tốt ạ.”

“Ngươi sinh nhi tử, nãi nãi an tâm.” Lão phu nhân từng cái từng cái vỗ vỗ tay nàng, “Ngươi gả tới đây cũng đã một năm, cho dù không ai nói, ngươi đại

khái cũng biết được tình hình trong nhà, nhà chúng ta từ gia gia trở đi, là tam đại đơn truyền, nãi nãi mòng một, mười lăm đều đi miếu dâng hương cũng là hi vọng Thượng Quan gia khai chi tấn điệp, nhiều con nhiều cháu, người có thể sinh một nhi tử, nãi nãi thật sự muốn cảm tạ người.”

“Nãi nãi đừng nói vậy, ta đảm đương không nổi.”

“Đảm đương được, trừ việc giúp Thượng Quan gia kéo dài huyết mạch, người cũng giúp nãi nãi giải quyết một vấn đề.”

Hoa Khai khó hiểu, “Ta... Ta không có làm cái gì a.”

“Ta nói việc người sinh nhi tử này” Lão phu nhân cười cười, “Tú nhi mười tuổi tới phủ, ba năm trước ta muốn giúp nàng hôn phối, nhưng nàng không chịu, muốn gả cho Nguyệt nhi, đứa nhỏ Tú nhi hầu hạ thật sự chu đáo, nhưng tâm cơ quá sâu, ta không thích lắm, khi ấy nàng nói trừ phi Nguyệt nhi cưới vợ, Bằng không không chịu gả, ta nghĩ thâm, Nguyệt nhi của chúng ta cưới người rồi, mà nàng còn chưa chịu hôn phối, dù sao ta cũng phải hỏi qua người.”

Nàng dừng một chút, “Có điều giờ tính lại, nàng đã mười chín, muốn hôn phối sợ không dễ dàng, mấy ngày trước Vĩnh thẩm lại nói với ta, bên ngoài người ta đồn chúng ta đối xử hà khắc với biểu tiểu thư này, thật sự là, ai, ta chỉ sợ người không sinh nhi tử, nàng lại quần lấy đi nàng theo ta đề cập cái gì không làm thế vậy làm thế đi vân vân.”

Hoa Khai mở to mắt, “Tú nhi biểu muội... Thiếp...”

Lão phu nhân cười nói: “Ta lần đầu nghe thấy còn kinh ngạc hơn người.”

Bà chẳng hề không biết con dâu cùng Tú nhi muốn làm cái gì sao?

Con dâu thứ hai không có con, người đơn thế mòng, cãi vã không lại người khác, cũng tranh chấp không lại người ta, mà nếu cháu gái ở trên thiếu phu nhân thì khác, con dâu cả mặc dù sinh ba nữ nhi, nhưng cũng đều đã gả ra ngoài, thế nào cũng kém hơn một người ở trong phủ có thể chăm sóc.”

Bà không nghĩ tới cưới vợ cho Nguyệt nhi, Hà gia thiên kim cưới vào cửa rồi, con dâu thứ hai cùng Tú nhi cũng không hết hi vọng, mong chờ người ta không sinh nhi tử, thu phòng nạp thiếp.

Chỉ cần sinh nhi tử, trong phủ trên dưới có ai dám không tôn kính nàng.

“Nhi nương của người không thông minh, Tú nhi cũng không nghĩ rõ ràng, chuyện không có khả năng lay chuyển, các nàng nói không phiền nhưng ta nghe cũng mệt mỏi.” Lão phu nhân cười nói: “Có điều hiện giờ Thượng Quan gia đã có hậu, các nàng có thể nói cái gì nữa.”

Sau khi lão phu nhân đi rồi, Thượng Quan Vũ Nguyệt ôm đứa nhỏ bước vào, Hoa Khai vội vàng đưa tay đón lấy, bảo bối ôm trong lòng vẫn lo đứa nhỏ không thoải mái.

Bảo bảo ngủ thật say.

Khuôn mặt nhỏ, cái mũi be bé, miệng nhỏ – hóa ra hán lúc nhỏ là như vậy nha.

Nghĩ đến hán cũng có lúc nhỏ như vậy, cảm thấy vui vẻ.

Thượng Quan Vũ Nguyệt ngồi vào cạnh giường, thay nàng búi tóc, “Nãi nãi nói với nàng cái gì?”

“Nãi nãi nói cảm tạ ta sinh nhi tử.”

“Còn gì nữa?”

“Còn hỏi chàng đối với ta có tốt không?”

Hán nở nụ cười, “Nàng trả lời thế nào?”

“Ta nói tốt”

“Ngay lập tức.”

“Không phải ngay lập tức.” Hoa Khai thành thực nói: “Ta nghĩ kĩ một lúc, mới trả lời.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt cười cười. cũng không tức giận – nghĩ trước nghĩ sau có thể nói hán đối với nàng tốt, kì thật cũng không dễ dàng”

Thành thân một năm, hán không chủ động tặng nàng cái gì, cũng không đưa nàng ra khỏi phủ một chút.”

Cả lúc nàng yêu cầu hán mua bốn con thỏ trắng, hán vì sợ thỏ sinh sản, đặc biệt chọn bốn con đều là đực, sợ thỏ bị nhiễm bệnh, có lúc xem nàng tự lắm bầm nói tại sao thỏ mãi vẫn không sinh, cảm thấy có chút xấu hổ.”

Mà thân cận với nàng, cũng là sau khi biết nàng mang thai.

Nguyên bản hết năm cũng nên tới tú phường Hà gia bái phỏng, nhưng bói vì khi ấy tiểu nương tử rất mệt mỏi, vừa đúng lúc có vài vị khách từ kinh thành tới, hẳn tự mình tiếp đãi, cũng đã trôi qua một năm, chỉ thuận tiện viết một phong thư nói cho nhạc phụ nhạc mẫu nói rõ chuyện này, hơn nữa sai người dâng hạ lễ mừng năm mới, như vậy cũng tính là lễ mừng năm mới.

Nghĩ lại cũng thật qua loa.

Nghe nàng nói với bà nội hẳn đối tốt với nàng, càng cảm thấy có chút khiếm khuyết.

Nhìn thê tử nhẹ nhàng cọ cọ gương mặt nhỏ của nhi tử, Thượng Quan Vũ Nguyệt hỏi: “Ta viết thư mời nhạc phụ nhạc mẫu tới thăm ngươi nhé.”

Khuôn mặt tiểu nương tử mờ mịt, “Nhạc phụ nhạc mẫu.”

Cha, cùng nương?

Đúng rồi, hẳn nói đến lão gia cùng phu nhân...

Nàng... nàng là Thục Ước.

Nàng không phải Kim Hoa Khai, nàng là Thục Ước.

“Sao vậy, lâu không nhìn thấy cha mẹ, vui vẻ đến choáng váng?” Thượng Quan Vũ Nguyệt hiển nhiên hiểu lầm, cười nói: “Ta phải đi viết thư.”

Hoa Khai vội vàng nói, “Không cần.”

“Nàng không muốn gặp bọn họ?”

“Muốn... nhưng không cần.”

Nàng rất nhớ lão gia phu nhân, cũng rất muốn biết tiểu thư rốt cuộc tìm được hay chưa, nhưng mà, nàng muốn đối mặt với bọn họ như thế nào?

Khi ấy rõ ràng, có thể giúp cho Hà gia, cho nên mới gả thay, chờ tiểu thư trở về, đem vị trí thiếu phu nhân trả cho tiểu thư là được.

Nàng muốn quay về Tân Tập thôn.

Mặc dù lúc rời quê hương nàng vẫn còn nhỏ, nhưng đại khái vẫn nhớ được phương hướng.

Hoa Khai vẫn nghĩ, đến lúc đó sau khi thu thập xong xuôi, liền trở lại, nuôi một ít gà vịt, mang bè bắt cá, chỉ cần Cát Tường, Như Ý cùng Phú Quý còn sống, nhất định sẽ trở về đây, tỷ muội sẽ đoàn viên.

Nhưng nếu là vợ chồng, sẽ viên phòng.

Nếu viên phòng, sẽ có hài tử.

Huống gì những ngày này, Thượng Quan Vũ Nguyệt đối với nàng thật sự rất tốt, nàng cũng không phải người gỗ, sao có thể không có cảm giác gì.

Trước đây ở Hà phủ, nàng gần như mười hai canh giờ đều ở bên cạnh tiểu thư, tiểu thư đối với nàng rất tốt, nhưng mà, chuyện đó và chuyện này, hoàn toàn không giống nhau, nàng thích cùng tiểu thư ở tiểu viện chơi với mèo con, nhưng càng thích hẳn dặt tay nàng cùng nhau tản bộ ở Mai viên, cho dù chỉ là nói chuyện phiếm, nàng cũng rất hạnh phúc.

Giờ muốn nàng cho đi hẳn, nàng không muốn.

Làm tiểu thiếp, nàng... cũng không muốn.

Hoa Khai liền hi vọng vĩnh viễn chỉ có hai người bọn họ, hẳn, cùng nàng.

Không đoán được lúc nào đó, hẳn không phải là canh hạnh nhân.

Là canh đậu đỏ của nàng.

Nàng thích hẳn, cũng lưu luyến hẳn, hai người đã có cả hài tử, cả đời này cũng không tách rời được, cho dù lúc này tiểu thư có đứng trước mặt nàng, nàng cũng không nỡ đem vị trí này trả lại cho tiểu thư.

Nàng không dám gặp lão gia cùng phu nhân.

Bởi vì chuyện tình vỏ ngược bảo đảm lúc đó, hiện giờ nhìn thế nào cũng làm không được...

“Thục Ước.”

Hoa Khai vẫn ngơ ngác, Thược... Ước...

Đúng vậy a, nàng là Thược Ước.

Sau khi cưới, hần lần đầu tiên kêu tên nàng, nhưng kêu lên lại không phải là tên nàng.

Hoa Khai nhìn hần, muốn nói cái gì đó, nhưng nghĩ lại, không nói được cái gì – “Đừng mời cha mẹ ta tới đây.” Một thiên kim bảo bối lớn lên sẽ nói chuyện như vậy sao? “Có thể đừng gọi ta là Thược Ước được không?” Nàng vốn không phải Hà Thược Ước.

Nhìn nàng thần sắc khác lạ, Thượng Quan Vũ Nguyệt bắt ra thanh âm, “Sao vậy?”

Tiểu nương tử lắc đầu, sự vui mừng không còn thấy được, thay vào đó là một chút thương cảm.

Thượng Quan Vũ Nguyệt đột nhiên nghĩ đến, Hà gia đối với nữ nhi tựa hồ lãnh đạm quá mức.

Khi hần sai người đi báo hi, đối phương theo tục tặng không ít đồ vật, nhưng trì hoãn hết lần này đến lần khác không tới thăm, cả dịp cuối năm chưa về thăm cũng không chủ động hỏi tới.

“Nàng... không phải con ruột của Hà phu nhân?”

Tiểu nương tử sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, không cần nói, hần cũng biết mình đã đoán đúng.

Nguyên lai không phải con ruột.

Vậy mọi việc đều có thể lý giải – nương tử của hần đọc sách không quá vài cuốn, viết chữ lại sai, cầm kỳ thi họa không biết chút gì, hiển nhiên không được học tập kĩ càng.

Nếu như là con ruột, Hà phu nhân sẽ không mặc kệ như vậy.

Nghĩ tới đó, lại có chút luyến thây cho tiểu nương tử, “Thân nương (*mẹ ruột*) nàng đâu?”

Hoa Khai cắn môi dưới, không nói.

“Ngay cả với ta cũng không thể nói sao?”

Nàng ngẩng đầu lên, một lúc lâu sau mới nói: “Đã qua đời.”

Qua đời?

Nhìn dáng vẻ muốn khóc của tiểu thê tử, Thượng Quan Vũ Nguyệt cũng không nhẫn tâm hỏi cặn kẽ thêm, dù sao, cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.

“Đừng khóc, ta không hỏi nữa.”

“Có phải thấy ta rất rắc rối không?”

“Thật rắc rối, nhưng có biện pháp gì chứ, ai bảo chúng ta là vợ chồng.” Dùng tay áo lau đi nước mắt của nàng, “Đừng khóc, nhi tử cười nàng bây giờ, nhi tử ngoan, xem, nương nương đang khóc, sao lớn như vậy rồi còn khóc, nhất định là do nương nương dạy hư.”

Nghe vậy, Hoa Khai không tự chủ nín khóc bật cười, “Hần nhỏ như vậy, làm sao dạy được.”

“Ta nói được, còn trai của Thượng Quan Vũ Nguyệt ta, muốn bao nhiêu thông minh có bấy nhiêu thông minh.”

Đoan ngo qua đi, thời tiết liền trở nên nóng bức.

Hoa Khai ôm con trai mới vừa đầy tháng ngồi trong lương đình, nhẹ nhàng vỗ hần, trên khuôn mặt bảo bối lộ vẻ bất mãn.

Tiểu hài tử lớn rất nhanh, mới có hơn một tháng, thoạt nhìn không còn giống lúc mới sinh, chẳng những khí lực mạnh lên, biểu tình cũng đa dạng hơn, mặc dù hầu hết thời gian đều là ngủ, nhưng lúc tỉnh thì luôn nheo mắt, chép miệng –

Bà nội và nương lần đầu nhìn thấy thì hai người cùng cười tí mắt nói: “Đúng, đúng, Nguyệt nhi trước đây cũng như vậy, không khóc nhiều, nhưng nếu không ai để ý đến hần, miệng hần liền cong lên.”

Hoa Khai nghe vậy, liền cười – Hóa ra Thượng Quan Vũ Nguyệt lại là như vậy, trước đây hề không vui vẻ liền chu miệng.

Thật là đáng yêu.

Sau khi hài tử được thầy bói coi bát tự được gọi là “Thượng Quan Phồn Thịnh”, đương nhiên chính là hi vọng hần giúp Thượng Quan gia thật phồn thịnh.

Nghe nói mệnh của đứa nhỏ cực tốt, vượng gia vượng tộc, có thể vượng cái gì đều vượng cả, cả gia nghiệp lại phồn thịnh.

Cũng bởi vì biết tên của đứa nhỏ, sau nàng thử thăm dò, mới phát hiện cái tên Thượng Quan Vũ Nguyệt, Nguyệt, cùng thần châu (*thông minh, tháo vát*)

Không ngờ lại lấy cái tên này.

Nhìn Thư thượng giải thích, Hoa Khai càng hiểu được áp lực của chuyện tam đại đơn truyền, hữu vô hữu thân, có thể thấy kì vọng lớn đến thế nào.

Còn may tiểu Phồn Thịnh chỉ tên Phồn Thịnh.

“Thiếu phu nhân.” Tiểu Đông lặng lẽ nói: “Biểu tiểu thư.”

Hoa Khai nhìn đến bóng váy xanh trên hành lang, nhin không được cảm thấy áp lực, “Tiểu Đông, thu dọn đồ vật, chúng ta quay về biệt viện.”

“Thiếu phu nhân, hình như không kịp rồi nha, biểu tiểu thư đã đi qua đây.”

Hoa Khai quay lại, thấy bóng váy xanh thật sự bắt đầu di động.

Trời ạ, sớm biết như vậy hôm nay sẽ không đi, thật sự là – bởi vì ở cũ, nàng ở biệt viện ngồi hơn 1 tháng, thật vất vả, hôm nay thời tiết sáng sủa, cho nên dẫn tiểu Phồn Thịnh đi hoa viên một chút, không nghĩ tới vừa ngồi xuống không bao lâu, thiên địch lại tới.

Tú nhi đối với nàng thật sự rất không tốt.

Lần đầu ăn cơm chung, nàng không để ý tới nàng ta, sau này gặp ở tiểu viện, lại bị nói cái gì “Biểu ca của ta là nhìn phân lượng của Hà gia nên mới thú ngươi.” vân vân.

Sau khi sinh tiểu Phồn Thịnh, Tú nhi và nhị nương cũng ghé qua biệt viện một lần, mặc dù nói là tới chúc mừng, nhưng ánh mắt rất sắc bén, làm Hoa Khai cảm thấy không thoải mái.

Hiện giờ thật sự muốn chạy trốn cũng không được.

Quên đi, nói thế nào nàng cũng là đại tẩu, huống gì nàng hiện giờ trừ bỏ tay đang ôm tiểu Phồn Thịnh, phía sau còn có Tiểu Đông cùng Tiểu Hạ, tổng cộng bốn người, không sợ.

“Tú nhi biểu muội.”

Tú nhi vẫn như trước không đáp lại, trực tiếp ngồi xuống một chỗ khác bên bàn đá, “Thế nào đến trà cũng không có, Tiểu Đông?”

Tiểu Đông cả kinh, “Thiếu phu nhân hiện ăn đồ do ma ma nấu, chúng ta chỉ ở đây hóng gió một chút, không mang theo trà.”

“Ta đây muốn uống, ngươi không thể đi lấy sao? Vẫn là cảm thấy chỉ cần hầu hạ thiếu phu nhân của các ngươi là được rồi, những chuyện khác đều không cần sao?”

“Lão phu nhân ra lệnh cho chúng ta đi theo thiếu phu nhân, nếu tùy tiện rời khỏi, lão phu nhân trách mắng xuống chúng ta đảm đương không nổi.”

“Lấy nài nài ra dọa ta?” Vu Tú nhi lạnh lùng nhìn Tiểu Đông, “Ta chút nữa đi nói chuyện với Vinh bá. Hỏi hắn chọn nha đầu kiểu gì, ta đây tốt xấu cũng là biểu tiểu thư, bất quá chỉ muốn uống chén trà, ngươi lại dám nói lại ta, nha đầu một chút quy củ cũng không có như ngươi giữ lại làm gì chứ.”

“Biểu tiểu thư...”

“Tiểu Đông, đừng nói nữa.” Hoa Khai cắt ngang các nàng, “Đi lấy trà, nhanh đi.”

Vu Tú nhi nhìn bóng dáng Tiểu Đông vội vã rời khỏi, nhìn không được hừ một tiếng (*lại hừ à! con mụ này suốt ngày chỉ biết hừ*)

“Biểu muội có việc gì sao?”

“Ta làm gì có việc gì, tiểu viện lớn như vậy, ta không thể tới sao? Hay nài nài nói tiểu viện này sau này là của ngươi, muốn tới thì phải báo trước một tiếng?”

Ai... “Ngươi biết rõ ta không có ý đó”

“Ta làm sao biết được ý tứ của ngươi?” Vu Tú nhi mặt không biết tình lên tiếng: “Ta chỉ là con gái nông gia bình thường, làm sao biết được ý tưởng của thiên kim tiểu thư.”

Hoa Khai giật mình, vừa mới không phải nói đến hoa viên uống trà sao? Thế nào lại nhảy sang chuyện nữ nhi nông gia cùng thiên kim tiểu thư?

Đội chút, Tú nhi giận dữ, chắc không phải là vì tự ti đi?

Không muốn thì không thấy, một khi đã suy nghĩ như thế, liền có cảm giác đúng là như vậy.

“Mặc kệ người giận dữ cái gì, cũng không phải do ta gây ra cho người, người cũng tự hiểu được, bước vào Thượng Quan gia đã hơn một năm, ta cũng nể mặt người, cũng chưa từng cảm thấy chính mình cao cao tại thượng.” Hoa Khai đứng dậy, “Người đối với ta không tốt, ta cũng không muốn hai người lớn nhỏ dọa đến Phồn Thịnh, ta muốn trở về biệt viện.”

“Hà Thước Ước người – ”

“Người phải gọi ta là biểu tẩu.” Hoa Khai sửa miệng nàng.

“Ta mới không cần gọi người là biểu tẩu.” Cho dù nàng ta đã thành thân với Vũ Nguyệt ca, cho dù nàng ta sinh hạ hài tử, nàng cũng tuyệt đối không gọi nàng ta như vậy, “Trước đây ta không gọi, sau này cũng sẽ không.”

“Tùy người muốn gọi thế nào cũng được, người thích, có bảo ta biểu ca ta cũng đáp ứng người.” Hoa Khai nghĩ một chút vẫn không nhịn được nói: “Mặc kệ người có thích hay không, có mong muốn hay không, ta vẫn là biểu tẩu của người, chúng ta là người một nhà, phải tập làm quen cho tốt đi.”

Nói xong, nàng rời khỏi, lưu lại một mình Tú nhi ngồi trong lương đình.

Người một nhà?

Cách nói kỳ quái, nhưng lại, giống như điều nàng vẫn luôn theo đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Vừa vào hạ, trúc hồ đặc biệt nắng

Hơn nữa lúc chạng vạng. Mặt trời lặn ánh tà dương, vài chiếc thuyền trên nước tĩnh lặng quay về, gần bờ có mấy thuyền đánh cá đang gỡ cá, vừa thanh tĩnh, cũng là nhân gian.

Thượng Quan Vũ Nguyệt lúc này đặc biệt thích muốn đi du hồ.

Có lúc đi cùng năm ba bồng hữu tốt cùng mấy cô nương xướng khúc, có lúc thì chỉ mình hần cùng Vịnh Thi, cũng nhiều lúc. là dẫn mấy tâm phúc trọng yếu ở trên thuyền bán bạc chuyện buồn bán, tóm lại, trời không một gợn mây, luôn làm lòng người vui vẻ thoải mái.

“A Nghĩa nói, hần nghĩ thiếu gia đã quên là có thuyền chờ ở bờ trúc hồ.” Vĩnh Bảo cười, “Trung thực mà nói, ta còn tưởng người đã đổi tính, không thích du hồ.”

“Trúc Hồ đẹp như vậy, sao có khả năng không thích chứ.” Thượng Quan Vũ Nguyệt cười cười, “Chỉ có điều so với cảnh đẹp của Trúc hồ, nhi tử của ta càng đáng yêu hơn.”

Năm nay bởi vì có thêm tiểu Phồn Thịnh, thân là phụ thân, mỗi ngày đều về nhà nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ của con, cho đến giữa mùa hạ mới lần đầu tiên đi – mặc dù đứa nhỏ này trước mắt mới đang bú sữa, nhưng đã có tài nghệ thu được bà nội cùng nương tán thưởng cực kì, thỉnh thoảng bập bẹ chút âm thanh, cũng khiến hai người vui mừng khôn xiết.

“Bất quá nghĩ lại, mới hơn một năm thôi.” Vĩnh Bảo nhớ lần này đi thuyền, đại khái là sau khi Thượng Quan Vũ Nguyệt thành hôn không bao lâu, khi ấy hần nói muốn giải buồn, hiện nhìn hần mỗi ngày đều về phủ sớm, Hà gia thiên kim thực sự có biện pháp.

Thượng Quan Vũ Nguyệt đứng ở đầu thuyền nhìn, hỏi: “Thế nào lại không bắt đầu đi?”

“Không phải đánh đợi Vịnh Thi cô nương sao?”

“Vịnh Thi? Ta không cho người gọi nàng.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt khẽ nâng mày, nhất định là do A Nghĩa tự chủ trương.

Thuyền này vẫn là do A Nghĩa trông nom, kể từ khi chính mình quen biết Vịnh Thi, mỗi khi du thuyền đều hẹn nàng tới làm bạn, cho nên lần này đại khái là “có ý thương xót”, Chính mình chạy tới.

Vĩnh Tề cùng lúc cũng nghĩ tới, “Vẫn ta bảo người đi báo cho Vịnh Thi cô nương biết, hôm nay có những người khác có tiện không?”

“Không quan hệ, cứ đi tới đi lui như vậy không tiện, huống hồ, đối với Vịnh Thi cũng không tiện.”

Vịnh Thi vốn là dòng dõi thư hương, có chút ngạo khí của người đọc sách – hai, ba năm trước đây, hắn từng có ý muốn thu Vịnh Thi làm thiếp, có điều không thành, một là tại nãi nãi không thích, hơn nữa Vịnh Thi cũng không đáp ứng.

Nàng nói, ở tù lâu xương khúc mặc dù vất vả, nhưng ít ra thấy hắn luôn đường đường chính chính, một khi trở thành thị thiếp, chỉ sợ từ nay trở đi gặp hắn lại phải cong lưng cúi đầu, rửa chân thay áo, hơn nữa xuất thân chênh lệch, so đi so lại, nàng thà rằng ở tù lâu xương khúc, hai người làm bằng hữu là được rồi.

Thượng Quan Vũ Nguyệt nghe nói cười to, thế nào lại thấy những lời này thật có đạo lý.

Hai người du thuyền đối ẩm, tự do tự tại, một khi Vịnh Thi gõ vào cửa, cho dù cảm ý ngọc thực, chỉ sợ cũng không vui vẻ.

Cũng áy náy với nàng, từ đó về sau liền không nhắc tới chuyện đó.

Hai người chỉ là bằng hữu, gặp mặt cũng luôn vui vẻ.

“Thiếu gia, Vịnh Thi cô nương tới.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt luôn luôn nghĩ nàng là bằng hữu, thế nên tự đến thuyền lâu nghênh đón.

Vịnh Thi ôm cầm, nhìn hắn mỉm cười, “Đã lâu không gặp.”

“Mau lên đây đi.”

Vĩnh Tề đứng ở thượng đầu, “Vịnh Thi cô nương, vừa nhắc tới người xong.”

“Thế nào, nói xấu ra sao?”

“Nào dám, nào dám.”

Vừa nói chuyện, ba người đã đến mũi thuyền, A Nghĩa lập tức sai người tháo dây thừng, một đẩy một kéo, thuyền rất nhanh liền rời bờ, hướng giữa hồ đi vòng quanh.

Trong không khí có mùi vị của hồ nước, còn có hương phấn trên người Vịnh Thi.

Nhẹ nhàng, giống như U lan.

Lần đầu tiên gặp mặt, Thượng Quan Vũ Nguyệt liền thích mùi hương trên người nàng – bình thường cô nương xướng khúc gây đàn, trên người thường có mùi thơm quá đậm thom nồng, nhưng Vịnh Thi là vừa phải, tăng thêm khí tức nữ tử, nhưng lại không quá đà.

Ba người ngồi xuống bên bàn nhỏ, Vịnh Thi trước nâng chén, “Mừng công tử hi hoạch lân nhi” (*sinh con trai a, lần này là kỳ lân Ngày xưa nói sẽ có đấng vương giả chỉ nhân ra đời thì có con lân hiện ra*)

“Lão phu nhân nhất định rất vui vẻ.”

“Vui tới độ sắp biến thành đứa trẻ rồi.” Thượng Quan Vũ Nguyệt đặt chén rượu xuống, “Buổi sáng mỗi ngày niệm xong kinh, việc đầu tiên là tới nhìn đứa nhỏ, sau bữa chiều cũng phải nhìn một lần, mặc dù đứa nhỏ hiện giờ còn chưa đứng được, vậy mà nãi nãi cũng đã bắt đầu chuẩn bị giày cho hắn.”

Vịnh Thi từng vô tình gặp lão phu nhân ở trong miếu, vừa nhìn đã biết vị lão phu nhân này phi thường kiên nghị, cũng rất cố chấp.”

Nàng hoàn toàn có thể lý giải tại sao nữ nhân như vậy có thể nắm giữ Giang Nam tơ hồ trang, đương nhiên, cũng hoàn toàn có thể lý giải vì sao bà lại đề phòng người ngoài đến như vậy.

“Thiếu phu nhân một lần sinh con trai, công tử chắc là rất nhẹ nhõm?”

Nghe nàng nói vậy, Thượng Quan Vũ Nguyệt thấy đúng như những gì mình nghĩ liền gật đầu, “Trong nhà có đặc biệt chọn mấy nha đầu, nãi nãi mỗi giờ mỗi khắc đều muốn đem các nàng tống vào phòng ta, cũng may kể từ khi Phồn Thịnh ra đời, nãi nãi đã không còn nhắc lại chuyện đó.”

“Còn biểu tiểu thư kia thì sao?”

“Đương nhiên không tốt.” Vĩnh Tề nhin không được xen mồm vào, “Tú nhi đại khái vĩnh viễn không hiểu rõ, vì sao lão phu nhân thà muốn một nha đầu

làm thiệp, cũng không cần nằng tiến vào Thượng Quan gia.”

Vĩnh Thi nhẹ nhàng cười, “Biểu tiểu thư thẳng tính, nếu không ai giảng cho nàng, thì nàng cũng không hiểu được.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt thông cảm nói, “Tú nhi trước giờ rất khổ, từ lúc vào phủ, một số ma ma cùng nha đầu không để ý đến sắc mặt nàng, tính tình khó tránh có chút cô quái.”

Lúc đó thu lưu Tú nhi kỳ thật là vì nhị nương, nàng ở Thượng Quan gia, không thể sinh một đứa nhỏ nào, lớn tuổi, cũng không có một người bên cạnh, càng không nói đến người có thể nói chuyện với mình.”

Tú nhi là cháu gái của nàng, gọi nàng là di, tự nhiên có bảy phần thân.

Không nghĩ tới Tú nhi lại thích hẳn.

Bà nội ý thức về môn hộ rất sâu, tự nhiên không có khả năng cho phép Tú nhi gả làm chính thất cho hắn, đến làm vợ lẽ, bà nội cũng thấy thà cưới một nha đầu vô thân vô y, cũng không cần thân thích một đồng.

Nhìn thấy Thượng Quan Vũ Nguyệt tựa hồ có chút đau đầu, Vĩnh Thi liền chuyển chủ đề, “Đúng rồi, nghe nói có đại quan từ kinh thành tới tơ hồ trang muốn làm giá y (áo cưới) cho Vương phi?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt quả nhiên nở nụ cười, “Tin tức của người thật linh thông.”

“Từ lâu nhiều người tới lui, tin tức gì cũng có thể biết được ba phần, có điều thế nào cũng chỉ biết được ba phần, không bằng công tử nói lại cho Vĩnh Thi một lần đi.”

Nói tới việc làm giá y cho Vương phi, tất cả sự vui vẻ của Thượng Quan Vũ Nguyệt đều tập trung lại.

Cơ nghiệp của Giang Nam tơ hồ trang tuy lớn, nhưng đều là Giang Nam, vùng Giang Bắc ngay cả kinh thành, người biết đến cũng không nhiều.

Năm nay xưởng nhuộm thành tây mở rộng thêm một nửa, mua thêm ruộng bông cùng nương dâu, cũng chiêu mộ thêm năm trăm công nhân, hẳn dự định từ từ rời đến Giang Bắc, trong vòng năm năm, muốn trở thành bố trang lớn nhất tại kinh thành.

Hiện gặp được dịp may này.

Vừa nhận được tin Lục Vương Gia sang năm muốn cưới nữ nhi thứ ba của Tể tướng làm phi, Trương quân gia trong phủ với lão gia từng là bạn bè, thế nên bốn tháng trước hẳn phải Vĩnh Tề đi tìm Trương quân gia, cùng với thư tín của Trương quân gia và lão gia trước đây, nói Trương quân gia tới gặp con của cố nhân để nói chuyện cũ.

Vĩnh Tề nói, Trương quân gia xưa thấy nước mắt liền tuôn ra như suối, lập tức đáp ứng chuyện nói giúp, hơn một tháng trước có tin tức truyền tới, giá y của vương phi sẽ do Giang Nam tơ hồ trang phụ trách trình lên.

Hì phục của hoàng thất lần đầu tiên được chế tạo ở Giang Nam bố trang, bởi vậy không ít người, cũng được biết đến.

“Chúc mừng công tử, đừng nói là đến Giang Bắc buôn bán, cho dù là bình dân cũng biết đến bảng hiệu ‘Giang Nam tơ hồ trang’.”

“Cũng may có Vĩnh Tề, ở kinh sư bàn bạc hơn một tháng, trước sau đánh đúng chỗ, bằng không sợ không dễ dàng như vậy.”

“Vĩnh Thi kính Vĩnh Tề công tử một ly.”

Vĩnh Tề vội vàng cầm lấy cái chén. “Vĩnh Thi cô nương khách khí rồi.”

Ngay khi Vĩnh Thi cúi đầu mời rượu, Thượng Quan Vũ Nguyệt đột nhiên nhìn thấy cây trâm trên đầu nàng, cây trâm tím nhạt châu hoa buông xuống, rất là lịch sự tao nhã.

Trân châu màu tím..

Tiểu nương tử không thích kim ngân ngọc khí, nhưng đối với những vật làm từ trân châu lại đặc biệt yêu thích.

Có lần không biết thế nào, nàng nói với hắn có lần lấy được một con trai ngọc lớn, trân châu bên trong ước chừng lăm bằng đầu ngón tay cái.

Trước kia hẳn không rõ Hà gia thiên kim thế nào lại chạy đi lấy ngọc trai, khi ấy cũng không để bụng, cho đến sau nàu biết nàng không phải do Hà gia phu nhân sở sinh, cách nói chuyện kì quái cũng không phù hợp với một thiên kim tiểu thư, tất cả đều được giải thích.

“Vĩnh Thi, cây trâm này của cô là chế tạo đặc biệt?”

“Là Điền công tử đưa, sao vậy? Khó coi sao?”

“Không, chỉ là cảm thấy hình dạng không tệ, rất đẹp.” Thượng Quan Vũ Nguyệt nhìn một chút, “Thật trang nhã.”

Trong đầu Vịnh Thi liền lóe lên một ý tưởng, liền đoán ra ý tứ của hấn, “Muốn mua cho thiếu phu nhân?”

“Cô thật thông minh.”

Vĩnh Tề ngạc nhiên hỏi: “Cô sao lại biết được?”

“Bởi vì Thượng Quan công tử chưa từng hỏi Vịnh Thi về trang sức xiêm y chế tác ở đâu, nhiều nhất, cũng chỉ nói hôm nay rất được, đến nỗi Vịnh Thi mang trâm hoa gì, trạc tử trụ liên gì, công tử cũng không để ý tới, hôm nay lại hỏi nhất định là nhớ đến chuyện gì đó, Thượng Quan công tử vừa có thêm tiểu công tử, lại rất yêu thích thiếu phu nhân, vậy thì còn nghĩ tới cái gì nữa, không phải thật rõ ràng sao?” Nói xong, nàng nhìn qua Thượng Quan Vũ Nguyệt thanh nhả cười, “Ta nói có chính xác không?”

“Hoàn toàn chính xác”

“Lúc ta nhận cây trâm này có hỏi qua Điền công tử, Điền công tử nói là vào kinh mua được, tổng cộng có hơn hai mươi chiếc, có điều hình dạng cũng không hoàn toàn giống nhau, còn có vòng cổ cùng bông tai, đều bán ở trong tiệm.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt lập tức phân phó hạ nhân lo liệu trước khi hoa thuyền rời đi.

Đến khi trở lại trong trang, hạ nhân nói, chương quỹ kim ngân điểm của Điền gia đã tới được một lúc.

Mấy tiểu tử trong điểm nhất tề mang đủ loại trang sức trân châu tiến vào, biết Thượng Quan gia có nhiều trường bối, bởi vậy cũng sắp thêm một ít ngọc chế phẩm.

Thượng Quan Vũ Nguyệt tặng bà nội, di nãi nãi, cô cô, đại nương, nhị nương, cũng chọn cho thân nương một ít đồ vật, cũng chọn cho Tú nhi một phần, cuối cùng là một cây trâm trân châu cho tiểu nương tử của hấn.

“Trước hết là thế này đi, sáng mai ta sẽ bảo trưởng phòng tiên sinh đưa bạc qua đó, đại thủ quỹ vất vả.”

“Dạ, đa tạ Thượng Quan thiếu gia.”

Thoáng chốc bán được bao nhiêu ngọc khí cùng kim ngân trang sức, Điền gia chương quỹ vui vẻ đi về.

Cầm cây trâm trong tay, Thượng Quan Vũ Nguyệt về tới biệt viện.

Trong phòng chỉ có một ngọn nến nhỏ, tiểu nương tử nằm nghiêng trên giường, hát một tiểu khúc nhi (*bài hát ru trẻ con a – chắc thế*) đã từng nghe qua, bàn tay nhẹ vỗ vỗ dành nhi tử.

Hoa Khai thấy hấn tiến lại, nhìn hấn tươi cười.

Đi tới bên giường, cái miệng nhỏ nhắn của nhi tử bĩu lên, xem ra đang ngủ.

“Ngủ được bao lâu rồi?”

“Mới được khoảng nửa canh giờ thôi.” (*1 tiếng đồng hồ*)

“Dễ được rồi, bảo nhũ mẫu đưa sang phòng ngủ nhỏ bên cạnh là được.”

“Không nữa thôi.” Tiểu nương tử nhẹ nhàng sờ khuôn mặt nhỏ của nhi tử, “Mỗi ngày nhìn hấn, đều cảm thấy rất hạnh phúc, có lúc thấy hấn chỉ liếc nhìn ta một cái, ta cũng cảm thấy rất vui vẻ.”

Nói xong, Hoa Khai nhẹ nhàng bước xuống giường, tựa như thường lệ giúp trượng phu cởi ngoại bào, không ngờ lại ngửi thấy mùi thơm u lan.

Mùi thơm của nữ tử.

Trước kia thỉnh thoảng cũng xuất hiện, nhưng đã lâu không thấy, nàng còn tưởng...

Hấn không trở về ăn cơm chiều là vì đi tìm Vịnh Thi cô nương sao?

Mùi này sau khi bọn họ thành thân không bao lâu cũng xuất hiện. Khi ấy mặc dù không thoải mái, nhưng cũng chỉ tự mình biết mà thôi, dù sao nam nhân, đừng nói tìm cô nương du hồ, cho dù tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, huống gì, nàng cũng không phải thiên kim Hà gia chân chính... Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng thật sự không muốn.

Không muốn hấn tìm cô nương du hồ, càng không muốn hấn tam thê tứ thiếp.

Phát hiện thần sắc nàng có chút kì lạ, Thượng Quan Vũ Nguyệt hỏi: “Sao vậy?”

“Không... không có chuyện gì.”

Hắn nhìn mặt nàng nói, “Rõ ràng là có, mau nói.”

“Ta... ngại...”

Ta? Ngươi?

Áo choàng nàng cầm trong tay mơ hồ phát ra hương thơm, hắn đương nhiên biết có là hương phấn Vĩnh Thi hay dùng – cho nên là vì trên người hắn có mùi thơm của nữ tử mà không vui sao?

“Không thích mùi thơm trên người ta?”

Tiểu nương tử cắn môi dưới, không nói gì.

“Nữ tử bình thường dùng hương cao (*dạng kem bôi :D*), nhưng cô nương ta quen biết lại dùng hương phấn, khi có gió lớn, cho dù không ở gần cũng dính phải, còn cô nương kia, là bán nghệ không bán thân, nàng yên tâm đi, ta với nàng chỉ là uống rượu, nghe nàng đàn mấy khúc.”

Vốn tưởng nói như vậy tiểu nương tử nhất định sẽ vui vẻ, không ngờ nàng lại càng nhỏ giọng hỏi: “Này... chàng thích cô nương kia sao?”

“Rất thích.” Thấy thần sắc tiểu nương tử càng âm trầm, hắn nhin không được nở nụ cười, “Có điều hiện tại ta càng thích nàng hơn”

Lời này không thật tường tận.

Hắn cũng không bao giờ so sánh mức độ thích tiểu thê tử với Vĩnh Thi, thành thực mà nói, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Vĩnh Thi thông minh, bác học, có thể nói chuyện đạo lý, đàm luận. Tiểu nương tử ôn hòa lương thiện, hiểu thuận với trường bối, vị tha với hạ nhân, đối với hắn luôn nói cười, thỉnh thoảng sự cụ bận rộn, đêm khuya không ngủ, nàng cũng không quên đưa điểm tâm đến thư phòng, là thê tử hoàn mỹ nhất.

Lúc mới thành thân, hắn không có một chút cảm giác nào với nàng, hiện tại dần dần cũng có vài phần yêu thích.

Cũng bởi vài phần yêu thích này, hắn không có ý muốn lừa dối nàng.

Quả nhiên, nghe hắn nói như vậy, trên khuôn mặt tiểu nương tử nở nụ cười, sắc mặt vui mừng khó dấu, “Thật sự?”

“Thật sự.”

“Chàng bắt đầu thích ta từ lúc nào?”

“Nàng hỏi vấn đề này thật làm khó ra.” Thượng Quan Vũ Nguyệt cười nói: “Hôm nay ta vốn không muốn mời cô nương kia tới đánh đàn, có điều hạ nhân lại tự tác mời đến, sau khi lên thuyền, ta mới phát hiện hóa ra đã lâu hông du hồ cùng nàng ta, nàng nghĩ lần gần nhất ta đi du hồ là khi nào?”

Hoa Khai lắc đầu,

“Ta cũng không nhớ nổi, có điều, đại khái là khoảng thời gian đó.”

Mấy ngày sau, Thượng Quan Vũ Nguyệt cùng thê tử nói chuyện, nói tháng sau muốn lên phương bắc một chuyến.

“Sao lại đột ngột như vậy?”

“Nàng có biết chuyện hi phục thành hôn năm sau của lục vương gia do trong trang làm không?”

“Biết.”

“Phẩm nhuộm màu đỏ trong trang là tô mộc luyện thành, có điều năm ngoái tô mộc bởi vì mưa nhiều, cho nên làm thế nào nhuộm màu cũng hơi nhạt, đương nhiên để người bình thường mặc thì vẫn tốt, có điều muốn đưa vào cung cho thái phi xem qua, chỉ sợ không được.”

Hoa Khai vội la lên, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Lúc trước nàng vì tránh tội danh “đùa giỡn mệnh quan triều đình” mới gả vào Thượng Quan gia, nếu hi phục Thượng Quan gia trình lên không hợp ý thái phu, mà phải nhân tội danh “đùa giỡn thái phi”, cũng không phải tìm người khác ngồi lên kiệu hoa là được.

“Cho nên mới muốn đi phương bắc một chuyến.” Tiểu nương tử lo lắng, làm hắn cảm thấy áy náy, “Cạnh Hoàng Hà có một thôn nhỏ, tên là Tân Tập thôn, năm nay phát hiện được đất son rất đẹp, ta xem qua, màu sắc cực tốt, người đào được đang định giá bán, ta tính tháng sau cùng Vĩnh Tề đi xem.”

Hoa Khai nghe thấy mắt liền sáng lên, Tân Tập thôn? đó, không phải là quê hương của nàng sao?

Nếu hắn có thể mang nàng theo... Khi tỷ muội các nàng rời đi, thì Vương bá vương thăm cách vách có tôn tử, hiện không biết có còn ở đó hay không, mặc kệ có hay không, bọn họ vẫn có thể hỏi thăm xem có tin tức của Cát Tường, Như Ý, còn có tin tức của Phú quý hay không.

Hoặc là, nàng có thể lưu lời nhắn, nếu tỷ muội trở về hỏi thăm, mời các nàng tới Giang Nam tơ hồ trang tìm người...

Thượng Quan Vũ Nguyệt thấy gương mặt tiểu nương tử vừa sợ hãi vừa vui mừng, thắm sắc bất định, dường như quá vui vẻ, đang muốn hỏi nàng, không nỡ nàng lại lập tức giữ chặt tay hắn.

“Người... không phải, phu quân, có thể đưa ta đi cùng được không?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt thế nào cũng không ngờ nàng nói ra câu này, đã gặp qua không ít chuyện (*chỗ này chém tí*), vẫn có chút kinh ngạc, “Nàng tới đó làm gì? Nàng nếu muốn ra ngoài một chút, chúng ta có tiểu viện trên trúc sơn, mấy ngày nữa ta đưa nàng tới đó ở vài ngày.”

“Không phải, ta... ta muốn tới Tân Tập thôn.”

“Nàng tới Tân Tập thôn làm – ” hắn đột nhiên nhớ tới, ổ của mấy con thỏ nhỏ của nàng không phải gọi là Tân Tập thôn sao?

Đúng vậy. Chính là Tân Tập thôn.

Cho nên nàng không phải muốn đi ra ngoài một chút, mà thực sự muốn tới địa phương kia.

“Cho ta biết vì sao muốn đi? Ta có thể nghĩ lại một chút.”

“Ta... trước kia ta có một bằng hữu ở tại Tân Tập thôn.”

“Nàng từ nhỏ sinh ở Hà phủ, sao lại có bằng hữu?”

“Là tiểu nha hoàn trong phủ.” Hoa Khai vội giải thích, chỉ sợ hắn khoogn cho nàng đi cùng, “Ta từ nhỏ đã ở cùng với nàng, giống như tỷ muội, nhưng... nhưng mà nàng không phải bán vào phủ, mà là lĩnh tiền mỗi tháng, sau này đủ tiền, nàng liền trở về quê... Ta thường nhớ tới nàng... tới giờ cũng không quên nàng... nghĩ muốn có một ngày tìm nàng, nói chuyện vài câu cũng được... bằng không, lưu lại một lời nhắn cũng tốt.”

Nói chưa xong, nước mắt liền chảy xuống.

Nàng thật sự rất nhớ Cát Tường, Như Ý còn cả Phú Quý, không biết các nàng có khỏe không? Đã lập gia đình chưa? Vẫn còn làm nha đầu ở đâu, chủ nhân có tốt không? Có bị bắt nạt hay không? Có còn nhớ đến nàng? Có biết mỗi ngày mỗi đêm, nàng lại nhớ đến các nàng..

Nhìn mắt nàng hồng hồng, cái mũi cũng hồng, giọng nói nghẹn ngào, nước mắt như chuỗi trân châu, Thượng Quan Vũ Nguyệt cảm thấy mình không đáp ứng nàng cũng không được.

“Tân Tập thôn không lớn, nhưng muốn tìm người cũng không dễ dàng, nàng có lưu tên không?”

Nghe thấy có điểm hi vọng, Hoa Khai vội gạt đầu, “Có, nàng gọi...Kim Hoa Khai, gia đình làm nghề đánh cá, sẽ sống ở gần bờ sông, bên cạnh còn có vài hàng xóm láng giềng, rất dễ nghe ngóng.”

“Vậy được rồi.”

Tiểu nương tử nín khóc mỉm cười, “Đa tạ phu quân.”

“Bình thường đều gọi người a của người, chỉ có lúc này mới gọi ta là phu quân.”

Nàng cười, “Lúc nào ta sẽ đi thương lượng với nãi nãi và nương?”

“Có vài thân tín của Vương gia đi Lĩnh Nam làm việc, mang lời nhắn của thái phi, sẽ ở trong phủ mấy ngày, chờ tiếp đãi bọn họ, chúng ta mới lên đường.”

Hoa Khai gạt đầu, trong lòng có chút hoang mang – việc trợ thủ đắc lực của kinh thành đại quan chạy tới Giang Nam, nàng nhờ lúc trước còn ở Hà phủ, lão gia cũng thường tiếp đãi một số quý khách, mỗi người quan hàm đều lớn, mỗi lần tới luôn đi cùng một đám người, ở quý phủ ăn ăn uống uống một trận mới đi.

“Có điều phải nói trước cho nàng, đi đến đó bàn công việc xong, phải trở về Giang Nam, trước sau chỉ có thể ở vài ngày, không thể ở lại lâu.”

“Ừ, ta biết.”

“Còn có, lộ trình xa xôi, Phồn Thịnh sẽ lưu lại cho nương chăm sóc.”

“Không thể dẫn con theo sao? Ta sẽ chăm sóc con chu đáo.”

“Đương nhiên không được, cả đi cả về mất đến một hai tháng, không phải lúc nào cũng có thể ngủ ở khách điểm, có khi trong thôn trước sau không có khách điểm, phải ngủ trong xe ngựa, ban ngày đi đường lác lư, buổi tối thâm canh đường dài, tuyệt đối không thể dẫn con theo.”

Hoa Khai nhẫn nại gạt đầu – mặc dù không muốn lâu như vậy không được nhìn thấy con trai rất thống khổ, nhưng mà, nàng đã nhiều năm không gặp tỷ

muội, đây là dịp duy nhất.

Hi vọng trời cao phù hộ, có thể cho nàng một chút tin tức tốt.

Cát Tường Như Ý, Hoa Khai Phú Quý, tên các nàng vui vẻ như vậy, hi vọng một ngày nào đó, có thể đoàn tụ, giống như lúc nhỏ ngồi vây quanh mâm cơm, rồi mới hỏi thăm đôi phương sống có tốt không...

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mấy ngày sau, trợ thủ đắc lực của Vương gia cuối cùng cũng tới, hóa ra chính là con trai của Trương quản gia, tên là Trương Cổ, vì chuyển lời nhắn của thái phi, bởi vậy Thượng Quan Vũ Nguyệt cùng Vĩnh Tề và mấy người khác tự mình đi nghênh đón.

Trương Cổ năm nay khoảng hơn ba mươi tuổi, nhìn hần như vậy, nhưng thực ra rất khách khí, nói phụ thân đã dặn đi dặn lại, nếu Thượng Quan công tử có tới kinh thành, nhất định phải ghé qua phủ một lần.

Thấy Trương Cổ nói năng khiên tốn, Thượng Quan Vũ Nguyệt ngược lại có vài phần phân tâm—Giang Nam giàu có và đông đúc, chẳng những là vựa lúa của thiên hạ, cũng nhiều hoa quả và bông sợi, người người no đủ, thương nhân lui tới thường xuyên, càng quan thiên hạ.

Giang Nam nhiều phú thương, bởi vậy quan viên trong triều hay lui tới, ở lại vài ngày.

Có thể kết giao thành bằng hữu, tự nhiên sẽ có lợi không hại, sợ nhất là những kẻ vừa tới Giang Nam đã coi chính mình như hoàng đế, thường thường ở yên trong phủ cho an toàn.

Trương Cổ là người có lễ, tảng đá lớn trong lòng mấy người liền hạ xuống.

“Trương công tử đi đường mệt nhọc, mời đến quý phủ nghỉ ngơi.”

“Thượng Quan công tử khách khí.”

Hai cổ kiệu bốn người khiêng vững vàng hướng về Giang Nam tờ hồ trang mà tới.

Trong trang đã sớm chuẩn bị tốt,

Chẳng những phòng khách ở tiểu viện đã được quét dọn sạch sẽ, Hoa Khai cũng đã ăn mặc xong xuôi, ở đại đường nghênh đón.

“Đây là nội nhân (*cách gọi vợ*) Hà thị.” Thượng Quan Vũ Nguyệt giới thiệu hai người, “Vị này là người trong phủ lục Vương gia Trương Cổ công tử.” Hoa Khai thu tay áo vái chào, “Trương công tử đi đường vất vả.”

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy thần sắc tinh tế của Trương Cổ, “Không biết Thượng Quan phu nhân là thiên kim nhà ai?”

“Nội nhân xuất thân Hà gia tú phùng.”

Trương Cổ hơi nhíu mày, rồi mới chậm rãi nở nụ cười, “Hà gia tú phùng, khó trách.”

“Trương công tử nghĩ đến chuyện gì?” Không hiểu sao, Trương Cổ một đường có lễ, nhưng nụ cười lúc nà lại khiến Thượng Quan Vũ Nguyệt cảm thấy không thoải mái.

Tiểu nương tử lần đầu lấy danh nghĩa Thượng Quan phu nhân nghênh đón khách, hần cũng không hi vọng người tới lại tò mò nhìn nương tử của mình như vậy, sau đó khuôn mặt hoang mang lại như bưng bình đại ngộ, giống như biết được bí mật gì đó mà hần không biết.

“Trước kia còn ở kinh thành, có nghe qua một bằng hữu nói, muốn đem nhị tiểu thư của mình gả cho Thượng Quan công tử, đáng tiếc hôn sự không thành, khi ấy nghĩ, không biết tờ hồ trang cưới là tức phụ nhà ai, hôm nay mới rõ hóa ra là Hà gia tú phùng, khó trách, Hà gia tú pháp (*tay nghề thêu*) tinh xảo, danh động kinh thành, gả vào Giang Nam tờ hồ trang, so với Hà gia còn không phải càng môn đăng hộ đối sao?

Nói chuyện hợp tình hợp lý, Thượng Quan Vũ Nguyệt đại khái cũng biết vị “bằng hữu” trong miệng hần là ai, còn không phải là Thẩm thị buôn bán gạo.

Thẩm thị gia nghiệp lớn, có ngàn mẫu ruộng tốt, hằng năm bội thu, cá tính có chút ương ngạnh.

Thượng Quan Vũ Nguyệt đã gặp hấn vài lần, chỉ cảm thấy ngồi ăn cùng một bữa cơm đã không dễ dàng, huống chi là trở thành thân gia, chỉ e mãi mãi không thành, vừa đúng lúc bà nội có chút không khỏe, bởi vậy lấy cớ khéo léo từ chối, chỉ là không nghĩ tới việc thành thân giữa hai nhà sẽ nháo đến cả kinh thành đều biết.

“Nếu đã là Hà gia thiên kim, không biết có thể mạo muội nhờ phu nhân giúp một việc.”

Hoa Khai có chút không yên, cầu cứu liếc nhìn Thượng Quan Vũ Nguyệt một cái, thấy hấn gật đầu, mới dám đáp lại “Mời Trương công tử cứ nói.”

Trương Cổ liền lấy ra một hà bao (*túi đựng tiền a*) tồi tàn, thoạt nhìn đã rất cũ, chẳng những hình bên trên không còn nhìn rõ, ngay cả đường khâu cũng đã hỏng phân nửa, đã hư hại quá mức.

Hoa Khai cảm thấy kì quái, hà bao đã cũ nát bẩn đến như vậy, còn giữ lại làm gì?

“Đây là vật do mẫu thân đã qua đời tặng ta, mười năm nay chưa hề rời khỏi người, có điều hà bao đã cũ lắm, cả những sự phụ ở kinh thành cũng không nắm chắc có thể tu bổ tốt, tú công Hà gia nổi danh thiên hạ, dám nhờ phu nhân nhìn giúp ta, có thể sửa lại cho tốt.”

Hóa ra là như vậy.

Quả là người hiểu thảo.

Hoa Khai không dám chậm trễ, vội vàng tiếp lấy, nhìn kĩ một chút, lúc đó bởi vì đường chỉ khâu cùng mũi khâu không đủ tinh tế, cho nên mới hỏng nghiêm trọng, nhưng nếu dùng kĩ thuật song vòng đặc thù của Hà gia, chắc có thể khôi phục tới chín phần.

“Trương công tử yên tâm, mặc dù không có cách nào hoàn toàn như mới, có điều đến tám chín phần thì không thành vấn đề.”

“Cảm ơn phu nhân.” Nói xong lại quay sang Thượng Quan Vũ Nguyệt, “Từ kinh thành tới Giang Nam, một đường đi thuyền xa mệt nhọc, làm phiền công tử an bài một căn phòng nghỉ ngơi một chút.”

Quản gia Vĩnh bá tới rất nhanh, dẫn Trương Cổ cảm đầu mấy người khách đến biệt viện.

Mấy nha đầu tiểu tử bên trong đều đã sớm ở đó chờ phân phó.

Trương Cổ muốn hạ nhân chuẩn bị nước nóng tắm rửa, sau khi mấy tiểu tử đem nước tiến vào, Trương Cổ đã tiên nói chuyện với bọn họ về mấy việc nhà, sau đó giả vờ vô ý hỏi đến nhà thông gia.

Tiểu tử kia cũng không hiểu chuyện, chỉ cứ thành thực nói, thiếu gia cùng thông gia không có tới lui, Hà gia đối với nữ nhi cũng không thật quan tâm, thiếu phu nhân sinh con cũng không tới thăm nàng.

Tiểu tử kia sau lại nói, thật không rõ, con người thiếu phu nhân tốt như vậy, sao nhạc lão gia phu nhân lại không thích nàng như vậy.

Sau khi mấy tiểu tử đem nước tới đi, Trương Cổ lại nói với thân tín của mình, phân phó bảo bọn họ nghe ngóng trong phủ.

Mấy người đó trở về báo lại, Hà gia thiên kim năm nay mười chín.

Mười chín, nhưng Thượng Quan thiếu phu nhân ở trong đại đường lúc này, nhìn thế nào cũng mới 16, 17 tuổi.

Trương Cổ kì thực đã từng gặp Hà Thục Ước.

Hà Thục Ước lúc ấy mới mười một, mười hai tuổi, nhưng cũng đã mười phần xinh đẹp, mi mục như họa, dáng vẻ chim sa cá lặn, khi ấy hấn cũng hào phóng nói, chờ Thục Ước lớn lên, đưa nàng vào cung tuyển tú nữ, dựa vào nàng, được phong làm phi tử cũng không thành vấn đề.

Có điều phu phụ Hà gia từ chối.

Bọn họ chỉ có một nữ nhi, yêu như tính mạng, một khi nhập cung, tất phải tranh đấu với hàng trăm nữ nhân, hoàng thượng sủng ái cũng không thực lâu dài, so với được sủng ái ba năm rồi sau đó lại phải chịu lạnh nhạt, mỗi ngày cô độc, thà rằng bọn họ gả nữ nhi cho người buôn bán bình thường, làm chính thê, ít nhất cũng không bị đối đãi không công bằng.

Khi ấy hấn cười nói, đáng tiếc cho vận tuế gia, vô duyên với một mỹ nhân như vậy.

Mà hôm nay gặp thiên kim Hà gia, mặc dù tướng mạo thanh tú đáng yêu, nhưng tuyệt đối không mỹ mạo kinh người như Hà Thục Ước kia.

Hấn còn nhớ rõ, Hà Thục Ước không thích thêu thùa.

Hà gia thiên kim mắt có tật, không phân biệt được hồng lục, đừng nói đến thêu thùa, cho dù giúp nàng phối màu, nàng cũng không có cách nào theo đó đổi chỉ màu.

Hôm nay nghe thấy Thượng Quan phu nhân hiện tại có sở trường về thêu thùa.

Mà Thượng Quan phu nhân kia hai mắt trong tròn cùng cái miệng nhỏ nhỏ, nghĩ lại, thật rất giống thiếp thân nha đầu của Hà gia tiểu thư.

Mặc kệ là diện mạo hay tuổi tác đều tương đối phù hợp.

Khi này người được phái đi nghe ngóng trở về nói, sau khi tiểu thư xuất giá, lão gia đã đem khế ước bán thân trả lại cho nha đầu kia, cho nàng một ít tiền, để nàng quay về cố hương.

Thật thông minh, một câu quay về cố hương giải quyết khiến người ta không thấy sơ hở.

Chỉ có điều nếu định thân, dù hai bên không hài lòng với nhau, sao có thể hào phóng tới mức cho một nha đầu giả thay, làm gì có cái lý như vậy?

Lại nghe nói sau khi Thượng Quan thiếu gia cưới vợ, rất nhanh có con, trong phủ cũng không có thị thiếp khác, có thể thấy nha đầu này rất được thượng phu yêu thích, nhưng nha đầu dù sao cũng là nha đầu, không có khả năng không đề lộ sơ hở, Thượng Quan Vũ Nguyệt là người làm ăn không khéo, sao lại không phát giác ra điều gì?

Nghĩ thế nào cũng đều thấy kì lạ.

Đây cũng không phải chuyện của hắn, có điều trước khi rời kinh, phụ nhân tha thiết nói với hắn, Thượng Quan lão gia đã qua đời chẳng những là bằng hữu của hắn, khi còn trẻ đã từng tặng ngân (*tiền a*) tương trợ, tính lại có ơn với Trương gia.

Nếu là ân nhân, hắn không thể thờ ơ với chuyện này.

Hôn phối thiên kim, thú lại là nha đầu, đây không phải là chuyện hay ho, huống gì việc thành thân này là vì chuyện buôn bán làm ăn – Hà phủ tận dụng tiện nghi mua rẻ tơ lụa Thượng Quan gia, nhưng lại không đem hàng hóa tú phùng giao cho “Con rết”, Thượng Quan Thượng Quan phủ thế nào cũng là thua thiệt.

Phải làm rõ nguyên nhân, hắn mới không hổ giao phó của phụ thân.

Hoa Khai khéo tay. Chỉ hai ngày sau đã sửa tốt hà bao kia, sai người đưa tới biệt viện Trương Cổ ngụ, không ngờ hạ nhân lại trở lại, nói Trương Cổ muốn mời thiếu phu nhân đến để tự mình cảm tạ nàng.

Nàng mặc dù trong lòng có chút kì quái, có điều bởi vì Trương Cổ lần này đến truyền khẩu dụ của thái phi, tự nhiên không tầm thường, không nên đắc tội.

Sau khi nhanh chóng thay quần áo, cùng Tiểu Đông đến biệt viện

Trương Cổ đã sớm chờ ở bên ngoài.

Nhìn thấy nàng tới, hắn liền cúi chào, “Đa tạ phu nhân.”

“Trương công tử khách khí.”

“Phu nhân mời ngồi.”

Hoa Khai thấy hắn ngồi trong đình đun nước pha trà, hơn nữa cả nệm ngồi cũng đã chuẩn bị kĩ, hiển nhiên là muốn đàm thoại một trận, cũng không thể rời khỏi như vậy, đành phải ngồi xuống.

Trương Cổ tự mình rót trà cho nàng, “Bởi vì ta cảm tình chúc hồ, nên mẫu thân mới theo hình hồ này, hi vọng bảo vệ ta bình an, con hồ nhỏ này đã nhiều năm không thấy, may mắn phu nhân khéo tay, giúp ta lại thấy được.”

“Cứ thủ chi lao (*chi là thuận tay làm*), công tử không cần để tâm.”

“Phu nhân là cứ thủ chi lao, ta lại là minh cảm ngũ nội.”

Hoa Khai mỉm cười – minh cảm ngũ nội... Là ý gì nha?

Mặc dù sau khi nàng vào phủ đã cố gắng đọc sách, nhưng trong người mệt mỏi, mỗi ngày lại phải trông con, đã lâu không đến học với nữ tiên sinh.

Trương công tử cô tình một bộ giọng quan kinh thành, động một chút liền ăn nói vãn vãn, nàng lại không thể nói — ai, kỳ thật ta không hiểu lắm, có gì nói trắng ra chút.

Thực là khổ.

“Đúng, nghe nói Thượng Quan công tử tháng sau muốn tới Tân Tập thôn bên bờ Hoàng Hà?”

“Vâng.”

“Đáng tiếc lại là vì hi phục của lục Vương gia và vương phi mà đi tìm nhiệm thạch, đi nhanh về nhanh, bằng không Tân Tập thôn phong cảnh tú lệ, rất

thích hợp du ngoạn.”

“Trương công tử... đã từng đi qua Tân Tập thôn?”

“Thê tử của ta xuất thân bắc Hoàng Hà, cách ba năm, cách mỗi ba năm ta đều cùng nàng quay về quê hương một chuyến, trên đường luôn ngủ lại tại Tân Tập thôn, bởi vậy ít nhiều cũng biết.”

Trương Cổ nói xong, uống ngụm trà, mắt thấy “Hà tiểu thư” thần sắc biến hóa, nghe thấy “Tân Tập thôn” liền lộ ra vẻ vui mừng, đã biết suy đoán của mình là sự thật.

Thiếu phu nhân này, chính là thiếp thân nha đầu của Hà tiểu thư.

Có tiền thật dễ làm việc, một đỉnh vàng, tiểu tỷ Hà phủ liền trộm danh sách hạ nhân trong phủ, trên ghi rõ thời gian nhập phủ, số tiền mua, quê quán cùng chức vụ.

Vài năm trước Hà phủ có mua một nha đầu tên Kim Hoa Khai, tám tuổi, quê ở Tân Tập thôn, bên trên ghi còn là ở phòng bếp giúp việc quét dọn, cuối năm bởi vì tiểu thư muốn một người bạn bên cạnh, bởi vậy mới đem nàng qua đó.

Trương Cổ xem xong danh sách, lập tức quyết định dung “Tân Tập thôn” để thử.

Kết quả thật đúng như hán tướng tượng. Thiếu phu nhân lại lộ ra vẻ vui sướng.

Chỉ trong nháy mắt, hán đã biết, nàng không phải Hà Thục Ước, mà là Kim Hoa Khai.

Không phải thiên kim Hà gia tú phò, mà là ngư thôn tiểu nữ, cha mẹ vì trần lũ mà bỏ mình, tỷ muội phải bán thân chôn cất cha mẹ.

“Tân Tập thôn phong cảnh rất đẹp, phu nhân ta đặc biệt yêu thích món cá dầm đường ở gian khách điểm cũ ở đầu thôn, bởi vậy mỗi lần đi qua chỗ đó, đều trọ lại, thuận tiện thỏa mãn sự tham ăn.”

Hoa Khai nghe vậy, nhin không được cảm thấy thân thiết.

Thôn kỳ thật không lớn, khách điểm cũng chỉ có một gian, món cá dầm đường của Trịnh lão bản thật là mức tiếng gần xa, nướng cũng không nấu được hương vị ngon như vậy.

“Phu nhân của ta thích nhất là tản bộ buổi tối ở bờ sông, thuyền cá quay về, về phía hàng bán, để ngư phụ nấu tại chỗ, miễn có cái gì tươi, cũng không để ý đến cái gì danh trù, tự nhiên là ngon nhất.”

Đúng vậy đúng vậy, cá ở Tân Tập thôn của nàng là ngon nhất.

Trước kia phụ thân thường nói, vừa bắt vừa nấu, cho dù là hoàng đế cũng không ăn được cá tươi đến như vậy.

“Nhớ rõ cửa thôn bên cạnh còn có phiến rừng trúc rất lớn.”

“Là mang Hoa son.” Hoa Khai không nhin được sửa đúng hán, nhưng vừa mở miệng liền hối hận – Thượng Quan thiếu phu nhân làm sao có thể biết được một nơi xa như vậy có cái gì.

May là Trương Cổ tựa như không để ý, gật đầu, “Đúng vậy, người địa phương nói có là mang Hoa son, mặng mặng dù không xanh bằng kinh thành, nhưng thật ra có hương trúc, khó có được, còn có, canh ô thảo ở đó hương vị không tồi, phu nhân của ta rất thích, có điều thật sự là đắt. một chén canh ngọt có giá gần bằng hai bao gạo trắng.

Hoa Khai cười nói: “Ô thảo khó hái, hướng gì hầm canh ô thảo rất phí công, chưng cách thủy, bếp lò không thể để tắt, phải canh ngày đêm, tự nhiên đắt, bởi vì khó làm, cho dù người địa phương cũng không hay ăn.”

“Lão bản kia cũng nói với ta như vậy.”

Hai người cứ như vậy nói chuyện về Tân Tập thôn, nói thật sự hào hứng.

Hoa Khai đã lâu chưa trở về cố hương, nghe thấy chuyện về cố hương gần đây, cảm thấy thích thú, lão bản nhà ai cưới vợ, điểm tỷ tỷ gả ra ngoài, địa phương bị lũ lụt đã khôi phục hay chưa, cái gì cũng muốn hỏi rõ ràng. Trương Cổ mặc dù mỗi ba năm đều quay về một chuyến, nhưng dù sao cũng không phải là người địa phương, hiểu biết cũng bình thường, những cho dù như vậy, đối với Hoa Khai mà nói, cũng gần như là cứu hạn phùng cam lâm (mặc về sau hạn).

Hai người nói chuyện tới khi Tiểu Xuân tới báo, tiểu công tử tỉnh ngủ, không thấy phu nhân đang khóc nháo, Hoa Khai mới vội vàng cáo từ.

Hoa Khai trở về biệt viện, thấy con trai đang ngủ say trên giường, phải biết Thượng Quan Vũ Nguyệt đã từ xường nhuộm trở về, đang thay áo.

Nàng kì quái nhìn Tiểu Xuân một cái, tiểu xuân chớp chớp nói: “Là thiếu gia muốn tôi nói như vậy.”

Hoa Khai lại nhìn sang phía chồng, trong lòng hoang mang, nhưng thấy sắc mặt hắn không tốt, cũng biết tuyệt đối không phải việc hay ho.

Vẫy vẫy tay bảo mấy nha đầu lui xuống, tự mình vắt khăn, lau mặt cho hắn.

“Hôm nay sao lại về sớm như vậy?”

“Nàng hi vọng ta không trở về.”

“Ta đâu có nghĩ vậy.” Hoa Khai bị hắn vô cớ hung dữ, cảm thấy có chút ủy khuất, “Chúng ta là vợ chồng, trong nhà người ta muốn thấy mỗi ngày nhất chính là chàng, sao có khả năng không hi vọng chàng về sớm, chỉ là bình thường đều quá muộn mới về, hôm nay sớm như vậy, cảm thấy lạ thôi.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt giận đầy một bụng, nghe nàng nói như vậy, cũng có chút phát không ra.

Bởi vì trong phủ có khách quý, cho nên hôm nay về sớm, nguyên muốn ra thuyền du ngoạn, lại nghe Vĩnh bá nói, Trương Cổ sáng sớm đã ở bên lý ngư đường, pha trà đọc sách, lúc hắn đến lý ngư đường, nhìn thấy cảnh tượng tiểu nương tử của mình nói chuyện vui vẻ với Trương Cổ.

Hạ nhân nói, là vì thiếu phu nhân sửa hà bao rất tốt, Trương Cổ nói muốn tự mình cảm tạ.

Mặc dù hợp tình hợp lý, trong đình cũng có vài tiểu nha đầu, nhưng tiểu nương tử nói cười vui vẻ, mặt cui đến chói mắt, thế là liền phân phó Tiểu Xuân đến nói tiểu công tử tỉnh, đem nàng kéo về biệt viện nói chuyện.

Dọc đường càng nghĩ càng tức giận.

Nàng cư nhiên có thể cười đến như vậy có người khác..

Thật sự là... đáng giận.

Tiểu nương tử kéo tay áo hắn, thấp giọng hỏi: “Chàng giận dữ cái gì vậy?”

“Ta đâu có giận.”

“Rõ ràng là có.”

“Vậy thì từ đây là muốn xem mặt mà nói, cho dù Hà phu nhân dạy nàng không nhiều lắm, nhưng có những đạo lý không cần người khác dạy, chính mình cũng phải tự biết.” Thượng Quan Vũ Nguyệt sắc mặt không tốt nói: “Nếu nhìn ra ta tâm tình không tốt, thì phải nhẹ giọng an ủi, chứ không phải truy nguyên khiến ta phiền lòng.”

Hoa Khai nghe vậy, hốt mất liên đo, ủy ủy khuất khuất nói: “Ta đây không hỏi.”

“Nàng đã hỏi đến nửa ngày, hiện tại không hỏi nữa có ích gì.”

Nàng khịt mũi, “Bên ngoài trời nóng, ta bảo hạ nhân đưa chút trà tới đi.”

“Không cần.”

“Kia —”

“Ta nói không cần.”

Đang muốn nói cái gì đó, tiểu Phồn Thịnh lại tỉnh lại ngay lúc này, bắt đầu oa oa khóc.

Hoa Khai ôm lấy tiểu Phồn Thịnh, nhẹ giọng dỗ dành, tiếng khóc thút thít xem lẫn với tiếng hát ru.

Thượng Quan Vũ Nguyệt nhìn thấy, giận, cũng biết mình nói quá đáng, muốn xin lỗi, nhưng nội tâm lại không yên, hơi nhú mào, xoay người ra ngoài.

“Thượng Quan công tử thật là thông minh một đời, hồ đồ nhất đời.” Vĩnh Thi cười nói: “Theo Vĩnh Thi thấy chuyện này kì thực rất đơn giản.”

“Đơn giản?”

Nàng dự liệu trước gật đầu, “Vô cùng đơn giản.”

“Vậy xin Vĩnh cô nương chỉ điểm.”

Hôm qua sau khi quát mắng Hoa Khai, giữa trưa liền cùng Trương Cổ tới Trúc hồ du ngoạn,

Trương Cổ lâu nay ở kinh thành, lần này thấy được quang cảnh Giang Nam, tự nhiên rất tán thưởng, cho tới khi mặt trời lặn, cả đám người mới dẫn nhau về phủ.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt liền ngủ ở thư phòng, sáng sớm hôm nay liền đi, vẫn cảm thấy không thoải mái, ngấm lại liền tìm Vĩnh Thi, hai người cười ngửa, chạm rãi đi trên núi trúc.

Vĩnh Thi hiểu biết ý người, tự nhiên nhìn ra hán không thoải mái, bâng sao trắc kích (vừa đâm vừa xoa) nghe ngóng, đầu tiên là cảm thấy buồn cười, nhin không được liền nói hán “Thông minh một đời, hồ đồ nhất thời.”

“Công tử mặc dù thích Vĩnh Thi, nhưng thấy Vĩnh Thi đi với những người khác cũng không tức giận, là vì sao?”

“Vĩnh Thi cô nương là người tự do, muốn cùng ai du hồ quyền của cô nương, nếu ta tức giận vì chuyện đó, chẳng phải là không biết điều sao.”

“Thiếu phu nhân giúp Trương công tử sửa lại hà bao của mẫu thân tặng đã nhiều năm, Trương công tử cảm kích và ghi nhớ trong lòng, trước cảm tạ, công tử lại nổi giận ngủ đêm trong thư phòng, là có gì?”

Đây cũng là vấn đề khó hiểu của Thượng Quan Vũ Nguyệt.

Có gì??

Vĩnh Thi nhẹ vỗ lưng ngửa, khiến ngửa chuyển hướng, cười nói: “Công tử quan gặp thiếu phu nhân, xin nói lại Vĩnh Thi chúc mừng thiếu phu nhân.”

Hán khó hiểu, “Nàng có chuyện gì vui?”

“Nữ tử sau khi cưới, cả đời liền nằm trong tay trượng phu, thiếu phu nhân và công tử trước khi thành hôn chưa từng thấy mặt, cũng chưa từng thông qua thư tín, sau khi thành hôn có thể khiến công tử quan tâm đến nàng, khiến người hi giận không lộ như công tử lại vì nàng mà giận dữ, như vậy không đáng để chúc mừng sao?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt giật mình – quan tâm... sao?

Hán đối với tiểu nương tử... hán đúng là thích nàng, nhưng vẫn tưởng mình thích nàng cũng giống như thích Vĩnh Thi mà thôi, giờ Vĩnh Thi nhắc tới, mới đột nhiên phát hiện trong đó có khác biệt.

Hán thích Vĩnh Thi, nhưng là không có lòng muốn chiếm đoạt.

Hán thích tiểu nương tử, chẳng những yêu thích, lại không muốn nàng cười với người khác...

Khó trách Vĩnh Thi nói hán thông minh một đời hồ đồ nhất thời, đạo lý đơn giản như vậy, hán, yêu tiểu nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trương Cổ sau khi bàn bạc xong xuôi mọi việc liền cáo từ.

Thượng Quan Vũ Nguyệt nhanh chóng chuẩn bị cho việc đi Tân Tập thôn.

Lại nói về chuyện hơn một tháng trước, vốn có nhiều chuyện cần bàn giao, hướng chi, muốn đem tiểu nương tử theo – bà nội cùng nương vốn đều cảm thấy không ổn, một là thấy mình là đại hộ nhân gia, làm sao có thể để con dâu xuất đầu lộ diện, hai là Phồn Thịnh mới sinh mấy tháng, có mẫu thân ở bên cạnh chăm sóc sẽ tốt hơn nhiều.

Nếu như là trước kia, Thượng Quan Vũ Nguyệt tự nhiên sẽ lui bước, có điều kể từ khi hiểu rõ tâm ý của mình đối với tiểu nương tử, đột nhiên rất muốn làm điều gì đó cho nàng.

Nói cũng thật lạ, cảm giác tự nhiên trở nên sáng sủa.

Vì sao thời gian ở trong nhà ngày càng dài, vì sao đối mặt với chuyện này đột nhiên cảm thấy không hề áy náy như trước, vì sao hán vốn luôn thấy wor trong phủ nhàm chán, bỗng nhiên lại thấy như vậy có nhiều niềm vui.

Hóa ra không phải chỉ vì nàng có thai thật đáng yêu, không phải vì con trai thật đáng yêu, mà bởi vì hán đối với nàng có tình.

Trong quá trình đó, bất tri bất giác biến thành yêu.

Cho nên hẳn dễ dàng tha thứ cho bốn con thỏ chạy loạn trong biệt viện.

Vốn là hẳn tưởng mình chịu được chuyện mấy con vật trắng lông lông này, là vì mình thích động vật nhỏ, hiện mới hiểu được, là vì nàng thích động vật nhỏ.

Mà nàng thích động vật nhỏ, có quá nửa là vì hẳn – sau khi kết hôn hẳn vẫn làm việc tại xưởng nhuộm như trước, không gần gũi chăm sóc tân hôn thế tử, nàng nhàm chán cũng chỉ có thể chơi đùa với động vật nhỏ.

Cho cá ăn.

Cho hươu con ăn.

Có lúc lại vãi đồ ăn trên mặt đất hấp dẫn chim chóc xuống mổ.

Hắn cảm thấy mình thiếu nàng rất nhiều.

Nhớ tới việc nàng khóc sụt sùi yêu cầu được đến Tân Tập thôn, lại nhớ sau khi cưới ngoại trừ nuôi thỏ, đây à yêu cầu duy nhất nàng đưa ra, hẳn liền cảm thấy dù thế nào cũng muốn đáp ứng.

Thế là hẳn nói với bà nội và nương, Hà gia tú phương trước nay lấy tình xảo làm nổi tiếng, chỉ là tú công độc nhất không đủ thành danh, màu chỉ nhuộm của Hà gia, rất nổi tiếng trong nghề, lần này là vì nhiễm thạch mà đi, dẫn tiểu nương tử theo vì muốn có thêm ý kiến, tơ hồ trang lần này làm hi phục cho lục Vương gia và Vương phi, tự nhiên không thể sơ sót, càng có nhiều người càng tốt.

Lão phu nhân nghĩ lại thấy cũng đúng.

Màu chỉ Hà gia cực kì rực rỡ, cũng không phải cách nhuộm bình thường hay tẩm nhuộm có thể làm ra, tuyển chọn nhiễm thạch hoặc nhiễm thảo (*phẩm nhuộm thực vật a*) độc đáo, nhiều người thương lượng cũng tốt.

Sự việc cứ quyết định như vậy.

Thượng Quan Vũ Nguyệt đem theo mấy người, tiểu nương tử mang theo hai nha đầu tùy thân là Tiểu Đông cùng Tiểu Thu, mặt khác mời thêm mấy vị võ sư trong phiêu lục đi cùng.

Vào một ngày khí trời sáng sủa, một nhóm hơn mười người chạy về phía Bắc.

* * * * *

Đang là giữa hè.

Ban ngày nóng nực, xe ngựa lại lắc lư, tất nhiên vô cùng vất vả, Thượng Quan Vũ Nguyệt vốn lo lắng tiểu nương tử không chịu nổi, có điều xem ra vẫn còn may, trừ bỏ việc vì trời nóng mà ăn ít hơn, đối với việc đi đường vất vả, không hề oán giận.

Dọc đường tân khổ, vất vả tiến vào phía bắc Đại thành, Thượng Quan Vũ Nguyệt hạ lệnh nghỉ ngơi ba ngày sau xuất phát, đoàn người cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

“Khách quan, uống chút trà trước, trà nóng vừa pha, uống ngay là tốt nhất.” Diêm tiểu nhị thấy nhóm người vung tay rộng rãi, lại thấy đi đầu là thiếu gia cùng một thiếu phụ, vội vã vào phòng tiếp đón, “Còn điều gì sai bảo?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt hỏi: “Sao hôm nay trên đường lại nhiều người đến vậy?”

Hắn từng qua đây vài lần, chưa bao giờ thấy nhiều người đến như vậy.

Nha, khách quan từ ngoài tới không biết, ngày mai là Thất tịch, buổi tối ngã tư có miếu hội, diễn trò, hí ban, cái gì cũng có, miếu tư hồng còn có hội cầu phúc, khách quan cũng phu nhân nếu như rảnh rỗi, không ngại đi xem thử một chút, rất náo nhiệt.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt gật đầu, thưởng cho tiểu nhị ít bạc, thúc giục hẳn đun nước nhanh một chút, tiểu nhị nhận tiền thưởng, vội vàng nhận lời, chưa tới một nén nhang đã đưa tới.

Hắn quay qua phía tiểu nương tử, “Một mời sao, có muốn đi nằm một chút không?”

Hoa Khai lắc đầu, “Ta không mệt.”

“Vậy, tôi đây uống với ta chén trà.”

“Được.”

Hoa Khai nghe vậy tiêu sái đến bên bàn ngồi xuống, cầm lấy chén trà, mặc dù không muốn uống, chỉ là vuốt nhẹ, thần sắc có chút hoảng hốt.

Thượng Quan Vũ Nguyệt tự nhiên nhìn thấy.

Từ sau khi rời khỏi Giang Nam, tiểu nương tử có chút phấn khởi, càng đi về phía bắc, nàng bắt đầu thường thất thần, thỉnh thoảng ngẩn người, luôn suy nghĩ điều gì đó, thỉnh thoảng cười, thỉnh thoảng lại lộ vẻ âm trầm, sau khi vào thành, nàng bắt đầu không yên lòng.

Hắn cũng không nhận được nữa, quyết định phát huy phụ quyền (quyền của người chồng = _=), hỏi cho rõ ràng.

Không phản ứng.

“Thiếu phụ nhân.”

Không để ý tới hắn.

Thở dài một cái, hắn lấy đi cái chén trong tay tiểu nương tử, rồi mới đề bờ vai nàng, nhẹ vuốt hai má nàng, “Mẹ Phồn Thịnh?”

Tiểu nương tử giờ mới tỉnh mộng hồi thần, “Ừ?”

“Phụ nhân ta đang nói chuyện với nàng.”

“Ài, ài.”

“Nàng rốt cuộc thế nào? Không cần nói vô sự với ta, ta sẽ không tin.”

Hoa Khai nhìn hắn, hiển nhiên khó xử – chuyện này, muốn nói thế nào mới tốt?

Cũng không thể nói với hắn là do gần về quê hương đi, xa hơn về phía bắc, chỉ cần bốn ngày nữa là đến Tân Tập thôn, về đến nhà nàng.

Ngôi nhà nàng lớn lên từ nhỏ.

Đã lâu quá rồi, Hoa Khai cũng không chắc chắn còn bao nhiêu lão lân cư còn ở lại, nàng rất sợ không tìm được cái gì, như vậy nàng làm sao biết chính mình, cùng tỷ muội liệu có ngày đoàn viên?

Nàng đương nhiên biết mình thật kì quái, nhưng mà, nàng không biện pháp không tiếp tục nghĩ.

Lúc này trượng phu đã thất lạc...

Nói cũng kỳ quái, Trương công tử tới từ kinh thành ở trọ hồ trang mấy ngày, tướng công hơi khang khác, mới đầu nàng tưởng hắn tức giận với nàng, nhưng sau đó hình như không phải, làm nàng không hiểu lắm, nhưng ít ra cũng biết hắn không tức giận.

Hắn không tức giận là tốt rồi.

Lông mày đẹp như vậy, ngũ quan tuấn lãng, khuôn mặt thật đẹp mắt.

Sau khi Trương công tử đi, hắn bắt đầu đối rất tốt với mình.

Đương nhiên, cũng không phải là thôi phồng mọi chuyện lên, mà là hắn chú ý đến từng chuyện nhỏ nhất, thậm chí một chút biến hóa cũng không thoát khỏi ánh mắt của hắn – tựa như lúc này, trong đầu nàng vừa lóe lên hình ảnh phòng xá trong ngư thôn, hắn lập tức cảm nhận được nàng đang dao động, nên mới tự nhiên, giống như vợ chồng bình thường, hỏi nàng thế nào.

Nàng chưa bao giờ là người nói mạnh mẽ, cứ thất thần như vậy tự nhiên là có nguyên nhân, hắn thông minh như vậy, muốn lừa chỉ sợ không dễ dàng, vẫn là nên nói thật đi.

“Ta sợ không tìm thấy bằng hữu kia.”

“Không phải nàng nói chỗ kia nhỏ, dễ nghe ngóng sao?”

“Nói là nói như vậy, nhưng vẫn có chút lo lắng.” Hoa Khai nhăn mày, “Cùng là nữ nhân, rất nhiều chuyện là thân bất do kỷ (*ko tự chủ được*)”

Nếu là trước kia, Thượng Quan Vũ Nguyệt nhất định cảm thấy, không tìm thấy cũng không sao, cùng lắm là một nha đầu chơi cùng, cũng không có gì quan trọng.

Có điều kể từ lúc bắt đầu đi về bắc, hắn đã thấy địa vị của nha đầu này trong lòng tiểu nương tử vô cùng quan trọng.

Hắn nghĩ, có thể tiểu nương tử là muốn cùng nha đầu kêu... Kim Hoa Khai làm bạn, cho nên thế nào cũng không thể không tìm thấy.

“Tình cảm các người tốt như vậy, sao lúc đó lại không lưu nàng làm bạn?”

“Nàng... không chịu.”

“Không chịu?” Hấn cảm thấy kì lạ, “Nàng nói nàng ta quay về quê hương mấy năm, khi ấy cũng không biết nàng sẽ gả vào Thượng Quan gia, sao lại không chịu lưu lại?”

“Thiếp thân nha đầu lưu lại gần như chính là của hồi môn, nhưng hồi môn nha đầu có khả năng sẽ trở thành thị thiếp của thiếu gia, thị thiếp sau này không biết có bao nhiêu người, cứ một người lại thêm một, chẳng không biết, mặc dù có một số nha đầu muốn bay lên cành cao sống tốt, nhưng càng có nhiều nha đầu thà rằng một vợ chồng com đạm canh nhạt, cũng không muốn sống trong cấm y ngọc thực nhưng tới đến phải một mình bơ vơ.”

Cho nên trước kia còn ở Hà gia nàng mới cố gắng tích cóp như vậy, chính vì muốn chuộc khế ước bán thân trước khi tiểu thư xuất giá.

Có điều khế ước bán thân của nàng là năm mươi lượng bạc, một nha đầu muốn tích cóp được năm mươi lượng, nói dễ hơn làm.

Sau này biết tiểu thư hứa gả cho Thượng Quan gia, Thượng Quan gia lại có quy định kì quái không cho phép mang theo nha đầu hồi môn cùng lão mẹ, khi ấy Hoa Khai mới yên tâm, chỉ cảm thấy rất tốt, không sợ nguy cơ làm thiếp của hồi môn, nàng có thể ở lại Hà phủ tiếp tục tích cóp tiền chuộc thân, không ngờ nàng không đến Thượng Quan gia làm thiếp, mà lại làm chánh thê (*trong convert là tổ tiểu là tổ đại có nghĩa là làm vợ bé với vợ lớn*). Chỉ có thể nói người tính không bằng trời tính.

Nhưng mà... không phải nói người tốt được báo đáp sao? Lúc đó vì báo đáp lão gia cùng phu nhân mà gả thay, nhưng Thượng Quan Vũ Nguyệt lại là vị hôn phu tốt hiếm có.

Mặc dù mới đầu có hơi lãnh đạm, nhưng sau này đối xử với nàng càng ngày càng tốt.

Hoa Khai thậm chí bắt đầu vọng tưởng có hy vọng, tiểu thư cùng Ông đại ca có hài tử, như vậy dù tìm được tiểu thư, cũng không thể đổi người, như vậy nàng có thể ở bên hấn cả đời, cho dù hấn vĩnh viễn không gọi nàng là “Hoa Khai” cũng không sao.

Trước đây, vì hấn gọi nàng là Thục Uớc, nàng khổ sở không biết nên nói gì mới tốt, nhưng hiện tại không cảm thấy như vậy, vì hấn, nàng nguyện ý già trang Hà Thục Uớc.

Thượng Quan Vũ Nguyệt tự nhiên không biết suy nghĩ của nàng, nhưng lại nghĩ về những gì nàng vừa mới nói – thà rằng một vợ một chồng com đạm canh nhạt, cũng không muốn cấm y ngọc thực mà tới đến phải một mình bơ vơ.

Mặc dù là lời nha đầu đó nói, nhưng thê tử nói đến thì thập phần tự nhiên, như vậy trong lòng nàng cũng nghĩ như thế,

Tam thê tứ thiếp, một vợ một chồng.

Hấn chưa từng muốn tam thê tứ thiếp, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến một vợ một chồng – đương nhiên, đó là trước kia.

Trước kia chỉ nghĩ dù là thê hay thiếp đều vì khai chi tán diệp, nếu thê tử không có con, vậy liền nạp thiếp, có điều, hiện giờ không còn suy nghĩ như vậy.

Hấn cảm thấy có tiểu nương tử cùng tiểu Phồn Thịnh là đủ rồi, đương nhiên, sau này sẽ có thêm mấy hài tử, có điều không cần có thêm thê thiếp.

Ở cùng một chỗ với tiểu thê tử thì tĩnh lặng và bình tĩnh, giống như sự lâu dài hấn vẫn kiếm tìm.

Chăm sóc hấn, nghe theo hấn, lúc hấn nói đùa một ngày chuyện kinh doanh đi xuống, chừng chặc đàn hoàng nói với hấn mình sẽ đi bắt cá, một nhà có thể bắt cá mà sống.

Đồng cam thì chỗ nào cũng có, nếu là cùng khổ, trước mắt chỉ có một mình nàng.

Hấn kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, “Yên tâm đi.”

“Ừ?”

“Ta nói nàng yên tâm.” Thượng Quan Vũ Nguyệt khó nói lên lời, “Ta với nàng một vợ một chồng, sẽ không để nàng phải cô đơn một mình.”

Hoa Khai ngẩn ngơ, sau khi nghĩ kĩ những gì hấn nói, tay liền ôm lấy hấn, “Thật sự?” Trong giọng nói đã có âm mũi.

Hấn mỉm cười, “Ta đã bao giờ lừa nàng chưa?”

Đầu nhỏ lắc lắc trước ngực hấn.

“Vậy còn không tin ta?”

“Ừ” Rồi mới “Oa” một tiếng, khóc lớn.

* * * * *

Thất Tích trong trấn Đại Thành quả nhiên vô cùng náo nhiệt.

Vót cá vàng, hồ lô đường, yên chi thủy phần (*son phẩn*), còn có biểu diễn tạp kỹ, tung hoành trên đường, đều là kinh doanh nhỏ hoặc là người mãi nghệ.

Thượng Quan Vũ Nguyệt cầm tay Hoa Khai, chậm chậm bước trên phiến đá lát đường.

Đi trong đám đông, Hoa Khai hoàn toàn bại lộ thiên tính nhất gan, chặt chẽ dính vào hân, không dám buông tay.

Thượng Quan Vũ Nguyệt biết, cũng khó trách nằng.

Gả vào phủ hơn một năm, đầu thánh cùng mười lăm mới cùng bà nội và nương ra ngoài, nhưng đó cũng không thực sự tính là ra khỏi cửa, bởi vì đích đến chỉ có một, thăm miếu dâng hương – đi kiệu ra ngoài, vén màn kiệu lên đã là chùa chiền, lễ phạt xong lại đi kiệu về nhà.

Chỉ có như vậy, thế nào cũng khó mà nói được đó là ra ngoài.

Đến nỗi vợ chồng hân, chưa bao giờ cùng du ngoạn, hôm nay là miếu hội Thất Tịch, miễn cưỡng có thể tính là lần đầu tiên.

Đối với tiểu nương tử mà nói mọi thứ hiển nhiên đều mới mẻ, đôi mắt tròn tròn ngắm nhìn khắp nơi, khuôn mặt nhỏ quay khắp mặt đường, lộ ra thần thái sáng láng.

“Nhìn thấy thích cái gì, cứ nói.”

“Ta... không có đặc biệt muốn cái gì.”

“Nghĩ kĩ một chút rồi hẵng nói?”

“Ta nghe tiểu nhị nói, đến miếu tơ hồng có thể cầu nhân duyên.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt muốn cười, nhưng thấy khuôn mặt nằng tràn đầy mong đợi, thế là miễn cưỡng nhin xuống, “Chúng ta đã thành thân, còn cần cầu nhân duyên làm gì?”

“Cái đó không tính, việc chúng ta thành thân thật sự là bất ngờ...”

“Tháng giêng định thân, tháng sáu vào cửa, như vậy vẫn tính là bất ngờ?”

Hoa Khai nhìn hân, khuôn mặt ửng hồng, nghĩ vậy, đó là chàng nha, đối với nằng mà nói, chính là giờ dần (3– 5 h sáng) định thân, giờ Mão (5– 7 h) thì qua cửa.

Hơn nữa càng thích hân, càng cảm thấy phải yêu cầu nhân duyên mới được.

Nói thế nào thì người gả cho hân tên Hà Thước Ước, nhưng kỳ thật nằng tên Kim Hoa Khai, nằng muốn nói với thần tiên trong coi nhân duyên, thê tử của Giang Nam Thượng Quan Vũ Nguyệt là Kim Hoa Khai, hai người không hợp qua bát tự, nhưng cầu thần tiên cho hai cái tên này sống đến bách đầu giai lão, con cháu đầy nhà, còn có tự tâm nho nhỏ của nằng, cũng thỉnh cho Uông đại ca cùng tiểu thư được bách đầu giao lão, còn cháu đầy nhà.

Đương nhiên, nằng không nói rõ nguyện vọng nho nhỏ này, Thượng Quan Vũ Nguyệt vẫn nghe theo nằng.

Trong miếu tơ hồng, gần như toàn là người.

Dù rằng Thượng Quan Vũ Nguyệt đã thấy qua không ít đại trận, nhưng thấy một miếu nhỏ nhiều người chen vào như vậy vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhưng tiểu nương tử hoàn toàn không bị sóng người ảnh hưởng, vì mục đích của bản thân mua hương nến, rồi mới quỳ lên bô đoàn thì thảo nói, nói vài câu, lạy một cái, ném đài âm dương *, khăn vải câu, lại lạy một cái, lại ném quẻ đài dương, biểu tình cung kính tới cực điểm.

Lạy xong, lại xin xăm, mới tính là đại công cáo thành (*xong việc*)

Chữ ghi trên thẻ xăm miếu nhân duyên cũng thật đơn giản, cũng chỉ có một câu – vân khai kiến minh nguyệt (*mây tan thấy trăng sáng, cùng ý với khổ tận cam lai, hết khổ cực sẽ có hạnh phúc, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.*)

Câu này Hoa Khai hiểu được, mặc dù không nói rõ ràng, nhưng đại khái cũng tốt.

“Chàng xem.” Nằng cười đưa xăm cho Thượng Quan Vũ Nguyệt xem, “đúng là xăm tốt.”

“Đương nhiên là xăm tốt.”

“Sao chàng lại biết?”

“Chuyện này còn phải hỏi.” hân trả lời chắc nịch, “Nhi tử đã sinh, đương nhiên đã sớm tốt đẹp.”

Nói tới nhi tử, khuôn mặt Hoa Khai càng thêm phần dịu dàng, “Ngược lại, chúng ta có tiểu Phồn Thịnh, hân chính là món quà nhân duyên nương nương tặng chúng ta.”

“Đúng vậy, chúng ta bái đường, cũng có hài tử, căn bản không cần cầu nhân duyên, ta ngàn dặm xa xôi đem nàng từ Giang Nam đến phía bắc, cũng vì muốn tìm người bạn thơ ấu của nàng, như vậy chưa đủ tốt hay sao?”

“Ta biết chàng tốt với ta, nhưng có một số việc ta vẫn muốn nói với nhân duyên nương nương mới yên tâm.”

Vừa nãy nàng có hỏi đến một số vấn đề, đều là thánh bối * – một vợ một chồng, bạch đầu giai lão, con cháu đầy nhà, mặc dù biết cầu việc này toàn là hư vô, nhưng thấy đáp án tốt nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

Hơn nữa nàng cũng thuận tiện hỏi chuyện của Cát Tường, Như Ý, cùng Phú Quý, tất cả cũng đều là thánh bối, đại biểu bên người các nàng có người chăm sóc, cho dù hiện không xuất hiện, tương lai cũng sẽ xuất hiện, hi vọng tỷ muội các nàng đều gả được cho lang quân như ý.

Nàng mong mọi người đều hạnh phúc phúc, bình an.

* * * * *

Nghỉ ngơi hai ngày sau tiếp tục lên bắc, rất nhanh đoàn người tới được Tân Tập thôn.

“A Thành đã nói, có một vài bố trang khác cũng nhìn trúng khối đất sơn kia, ta phải qua đó trước, ta đã cho người an bài xong khách điểm, nàng đi nghỉ ngơi trước đi.” Thượng Quan Vũ Nguyệt nói xong, lại quay sang nói với mấy võ sư: “Các người đi theo xe ngựa của thiếu phu nhân.”

“Dạ, thiếu gia.”

“Phu... phu quân, ta muốn đi xe ngựa dạo trong thành vài vòng.”

Hắn suy nghĩ. “Được rồi, có điều trước khi trời tối nhất định phải trở lại khách điểm.”

“Được.”

Rất nhanh, Thượng Quan Vũ Nguyệt dẫn mấy người cưỡi ngựa hướng phía ngoại ô Tân Tập thôn mà đi, mã phu theo ý của Hoa Khai, chậm rãi vòng trong thành lộ.

Hoa Khai ở bên trong xe ngựa lặng lẽ vén màn xe lên một chút nhìn ra ngoài, cửa thông vẫn giống như trong kí ức của nàng lúc rời đi, trần nhòe cũng không biến đổi nhiều, tiệm gạo, khách điểm, xưởng ép dầu vẫn giống như trong ấn tượng của nàng, sự quen thuộc khiến nước mắt nàng cũng muốn rơi xuống.

Tiệm gạo kia... trước đây nương từng dắt bốn tỷ muội các nàng tới mua gạo, còn có tiệm vải của nhà thôn trưởng, trước năm mới, cũng sẽ tới mua vài thước vải, làm áo mới.

Nhưng nhà nàng ở đâu?

Khi rời đi nàng còn quá nhỏ, nhỏ đến nỗi không nhận được đường từ chợ về nhà.

Hoặc là do, nàng cho tới giờ vẫn không nghĩ có một ngày cha mẹ sẽ rời đi, nghĩ có thể nắm tay bọn họ, cho nên đối với chuyện về nhà không thật để ý, cảm thấy nắm lấy góc áo của cha mẹ là được rồi, chuyện gì cũng không cần lo lắng.

Chậm... chậm đã... người kia là...

“Ngừng xe! Ngừng xe.”

Xa phu kêu lên, vội vàng giữ chặt ngựa.

Hoa Khai không đợi Tiểu Đông, tiểu Thu đỡ, đã tự xuống xe, đi thẳng đến trước mặt một lão phụ – là Lưu tẩu, ở phụ cận, bà có bốn nhi tử, trước đây thường hay đùa giỡn nói, không bằng liền cho Cát Tường Như Ý Hoa Khai Phú Quý làm con dâu của bà.

Hoa Khai muốn gọi bà một tiếng, nhưng nàng không thể, bởi vì hiện giờ nàng là Hà Thục Uớc, Hà Thục Uớc làm sao có thể nhận ra một phụ nữ đánh cá ở phương bắc.

“... Xin, Xin hỏi... gần đây có gia đình họ Kim nào không?”

“Kim? Đầu thôn có vài nhà họ Kim.”

“Nhà các nàng có bốn nữ nhi, tên là Cát Tường, Như Ý, Hoa Khai, Phú Quý.”

“Nha, lão Kim gia, ta là hàng xóm cũ của vợ chồng Kim gia.” Trên khuôn mặt Lưu tẩu xuất hiện biểu tình tiếc hận, “Nhiều năm trước Hoàng Hà tràn lũ, bọn họ thu thuyền không kịp, hai người đều bị lũ cuốn đi, bởi vì nhà nghèo, mấy nữ nhi phải bán cho nhà người khác, lấy tiền chôn cất cho vợ chồng Kim gia.”

“Không biết có người nào trở về không?”

Lưu tẩu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng – việc đã nhiều năm, bà không có cách nào đặt thiếu phụ quý khí trước mặt cùng nha đầu chân lấm tay bùn lại một chỗ, chỉ cảm thấy kì lạ, sao một phu nhân giàu có như vậy lại tới địa phương nhỏ bé này hỏi về mấy nha đầu nhà lão Kim?

“Hoa Khai theo ta làm bạn nhiều năm, mấy năm trước đã quay về cố hương, hôm nay đi qua, cho nên muốn nghe ngóng xem.”

Lưu tẩu “Nha” một tiếng, “Nha đầu chưa quay về.”

Hoa Khai lấy ra một đỉnh vàng đưa cho Lưu tẩu, nghĩ lại, sợ tên trang khó đọc Lưu tẩu không nhớ kĩ, thế là liền lấy ra khăn thêu có tên trang, “Nếu cô nương Kim gia có tin tức, bất luận vị nào, đều nhờ ngài đem lời nhắn, nói Hoa Khai ở quý phủ có đồ vật cũ, mới các nàng tới thu hồi.”

Lưu tẩu nhìn thấy vàng, mắt nhìn thẳng, “Nhất định, nhất định.”

Chú thích: Xin đài âm dương

Là đồ hai khối có hình dạng như thế này

Mặt bằng là dương, mặt lõm là âm. Đồ mặt nào hướng lên trên thì tính mặt đó, đồ để xin ý của thần thánh

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Từ sau khi trở lại tơ hồ trang, Hoa Khai ảo tưởng rất nhanh sẽ có tin tức, thẳng đến cuối thu đầu đông, nàng mới chậm rãi nhận ra, ý nguyện trong lòng có lẽ không nhanh như vậy đạt thành.

Bất quá đi bắc một chuyến cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì, ít nhất, nàng biết Lưu tẩu vẫn ở lại, cũng để lại khăn tay cùng lời nhắn.

Còn Thượng Quan Vũ Nguyệt cũng thuận lợi mua được khối đất son kia.

Hoa Khai chưa từng thấy qua nhuộm thạch tốt như vậy, màu đỏ nhuộm ra không những tươi, mà sau khi giặt mấy lần cũng không phai màu, hiện đang được nữ công dệt thành tờ lụa. Lão họa công cũng đã vẽ ra đồ án, đưa tới kinh thành cho thái phi nhìn qua.

Nói tới đây, hết thấy đều tính là thuận lợi, bởi vậy tâm tình của Thượng Quan Vũ Nguyệt rất tốt.

Tâm tình hẳn tốt, tâm tình của Hoa Khai cũng tốt.

Hôm nay lại đã mười lăm, là ngày nữ quyền trong Thượng Quan gia tiến hương.

Đầu mùa đông, hiên miếu trong núi đặc biệt thanh u.

Từng gốc cây nối tiếp mỗi gốc phải hai người ôm mới xuể, không khí trên núi mơ hồ có mùi đàn hương, kèm theo tiếng niệm Phật không rõ ràng, khiến Hoa Khai cảm thấy bình tĩnh.

Nàng quy quy củ củ lễ Phật, đang muốn đứng lên thì, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cũng may cô cô nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy được.

“Thục Ước, sao vậy? Trong người không thoải mái?”

“Cháu... vô sự.” Hoa Khai lấy lại bình tĩnh, “Có lẽ do quý lâu quá, chân hơi mỏi.”

Lão phu nhân cũng lại gần, “Ừ, sắc mặt hơi tái một chút, không bằng ra sương phòng phía sau nghỉ ngơi, chờ nải nải nghe giảng kinh xong sẽ cho người tới gọi.”

Hoa Khai nhất thời cũng mệt mỏi, nghe lời gật đầu, “Vâng.”

Dưới sự dẫn dắt của ni cô, vào sương phòng hậu viện nghỉ tạm.

Tiểu Đông nhanh chóng đem trà tới cho nàng.

Uống trà cào, cảm giác tốt hơn nhiều.

Hoa Khai thờ dài một hơi, không nhịn được cảm thấy kì lạ, mấy ngày này không thấy mệt, buổi tối cũng ngủ rất ngon, sao đột nhiên lại cảm thấy mệt...
Đợi chút, tình trạng này hình như nàng đã trải qua.

Hôm nay là mười lăm, nguyệt sự của nàng... một tháng rồi chưa tới.

Là hài tử.

Tiểu Phồn Thịnh sắp có thêm đệ đệ hoặc muội muội.

Nhẹ nhàng sờ lên bụng mình, lần này không cần đại phu, nàng cũng có thể tự phán đoán, nhất là, cảm giác mệt mỏi này, giống hệt với lúc tiểu Phồn Thịnh ở trong bụng nàng.

Nàng không tự chủ mỉm cười, lần trước Thượng Quan Vũ Nguyệt nói nàng có thai, lần này, đổi lại là nàng nói với hắn.

Phồn Thịnh đang học bò đã sắp thành ca ca.

Hoa Khai ở trong sương phòng tự suy nghĩ hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng có một vị ni cô vào nói, kinh phạt hôm nay đã giảng xong, mời thiếu phu nhân đến đại đường.

Bên cạnh sương phòng hậu viện là vườn rau, ngay lúc Hoa Khai rời khỏi thì, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn quen thuộc trong vườn rau, nàng không kịp nhận ra là ai, người nọ đã tay chân gọn gàng mang rau rời khỏi.

Là ai vậy?

“Thiếu phu nhân?” Tiểu Đông gọi nàng, “Lão phu nhân và mọi người đang chờ.”

Hoa Khai”n” một tiếng, đi được vài bước, lại nhìn không được quay đầu nhìn bóng lưng người nọ một chút, đột nhiên”A” lên một tiếng, dọa Tiểu Đông cùng nữ ni cô nhảy dựng lên.

“Thiếu phu nhân người thế nào, có phải là không thoải mái hay không?”

“Không, không phải, tiểu... Tiểu Đông, người đi đại đường trước, nói với nãi nãi ta lập tức sẽ lên tới.”

Tiểu Đông nhăn mặt nói: “Nhưng thiếu gia phân phó không cho phép rời khỏi phu nhân nửa bước.”

Trong trang mọi người đều biết, làm thiếu gia tức giận thì chính là “đuổi ra khỏi trang”. Không nghe lời, vô dụng, chăm sóc chủ nhân không chu toàn, toàn bộ bị đuổi khỏi trang.

“Mau, mau lên chút, nếu thiếu gia đuổi người ra ngoài, ta liền thu người lại.”

Chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của thiếu phu nhân, Tiểu Đông không dám bướng bỉnh, đành vội đi tới đại đường.

Mất thấy Tiểu Đông rời đi, Hoa Khai mới quay qua hỏi nữ ni cô, “Làm phiền, xin hỏi sư phụ, vị vừa mới ở trong vườn là người trồng rau, họ Uông phải không?”

“Đúng, hắn cùng muội muội mới tới tháng trước, đại sư phụ thấy huynh muội hắn đáng thương, nên để bọn họ ở tại sai phòng để không bên cạnh chùa, để cho muội muội của hắn chép kinh, buôn bán ở cửa miếu, hắn phụ trách trồng rau, chế củi, mặc dù kham khổ, nhưng cũng tốt hơn nhiều.”

Âm thanh của Hoa Khai lo lắng đến phát run, “Hắn... muội muội của hắn có phải cao hơn ta một chút, diện mạo rất đẹp, trên mắt trái có một nốt ruồi nhỏ?”

Nữ ni cô gật đầu, mỉm cười, “Thiếu phu nhân quen biết với nàng sao.”

Hoa Khai gật đầu, nghe những điều nữ ni cô vừa nói, chỉ cảm thấy đau lòng – tiểu thư cư nhiên ở đây... ở trong sai phòng (*phòng chứa củi*), lại chép kinh mà bán thu chút tiền còm...

Hiện thời tiết đã trở lạnh, đến lúc tuyết rồi nhiều thì tính sao?

Hoa Khai càng nghĩ càng khổ sở, đôi mắt phỉm hồng, nước mắt liền chảy xuống.

Trên người nàng không có ngân lượng, nghĩ một chút, liền gỡ đôi vòng ngọc trên tay, đưa cho nữ ni cô, “Cầu... cầu sư phụ một việc.”

“Thiếu phu nhân cứ nói.”

“Xin sư phụ đổi thành kim ngân, mua thêm y phục trang bị cho các sư phụ.”

Nữ ni cô nghĩ một chút, đã hiểu – thiếu phu nhân là muốn chăm sóc cho đôi huynh muội họ Uông kia, nhưng không tiện ra mặt, cho nên mới nghĩ ra cách này.

“Thiếu phu nhân yên tâm.”

Lão phu nhân chờ ở đại đường thấy tức phụ đi tới sắc mặt tái nhợt, hốc mắt phiem hồng, giống như vừa khóc xong, nghĩ nàng trong người không khỏe, thật sự đau lòng, vội gọi người tới, một đoàn đẹp đường hồi phủ.

*****

Mấy ngày sau, Hoa Khai đi theo Thượng Quan Vũ Nguyệt, gần đây thường mơ thấy cha mẹ, muốn về nhà một chuyến.

Thượng Quan Vũ Nguyệt biết tiểu nương tử gần đây ngủ không yên, bởi vậy không nghi ngờ gì, nghĩ mình là con rể cũng chưa từng bá kiến nhạc gia (*nhà thông gia*), liền sai người chuẩn bị lễ vật, chọn một ngày đẹp trời, sai người thông báo trước.

Khi kiệu tới trước đại môn của Hà gia tú phường, Trương ma ma đã chờ trước cửa.

Hoa Khai cúi đầu, lấy tay áo che mặt, cùng Thượng Quan Vũ Nguyệt theo Trương ma ma, đi vào đại sảnh.

Dường như đã có an bài, nha đầu tiểu tỷ trong đại sảnh đều lạ mặt, Hoa Khai thấy không có người quen, mới buông tay áo, thấy Thượng Quan Vũ Nguyệt tặng lễ cho lão gia phu nhân, rồi mới ngồi xuống bên bàn.

“Hiện tể sao hôm nau lại rảnh rồi tới đây?”

“Nương tử mấy hôm này nói nhớ nhà, nghỉ lại năm ngoái bởi vì nương tử có thai, thân mình không khỏe, không tới chúc tết được, trong lòng không yên, hôm nay ngày tốt, đặc biệt qua bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu.”

Hà Đại Phương gật đầu, nhìn Hoa Khai, cảm xúc lẫn lộn nói: “Ồ Thượng Quan gia, sống có tốt không?”

“Có ạ”

“Vậy là tốt rồi.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt tiếp lời, “Nhạc phụ yên tâm, Thước Ước thông minh hiếu thuận, trưởng bối trong nhà đều rất thích nàng.”

Hà Đại Phương thở dài, nói: “Nàng vẫn luôn ngoan ngoãn,”

Nghe lão gia nói mình ngoan ngoãn, Hoa Khai kim không được muốn khóc – vốn là gả thay, ngày đại hôn gặp phải phong ba, không ngờ nàng vào Thượng Quan gia lại sinh nhĩ tử.

Đây đã không phải là chuyện có thể trao đổi sau khi tìm được tiểu thư, huống gì, hiện giờ nàng thật tình muốn làm vợ chồng với hán lâu dài, nhất sinh nhất thế (cả đời), nàng cũng mong rằng, hi vọng Uông đại ca cùng tiểu thư cũng đơm hoa kết trái, như vậy cho dù lão gia phu nhân không muốn, cũng phải chấp nhận con rể này.

Nhưng mấy ngày trước ở tự miếu nghe nữ ni cô nói bọn họ xưng là huynh muội, Hoa Khai cũng biết, hai người mặc dù bỏ trốn, nhưng vẫn lấy lễ này đối đãi.

Không phải vợ chồng, là huynh muội.

Uông đại ca chắc là hi vọng có thể được lão gia phu nhân tha thứ, lại đường đường chính chính thú tiểu thư quá môn, cho nên mới xưng là huynh muội.

Hoa Khai vùng vẫy mấy ngày, cuối cùng cũng hạ quyết trở về Hà phủ một chuyến.

Vốn không yên tâm lúc gặp lại lão gia phu nhân, sẽ yên ổn.

Nàng tự biết không muốn trở về.

Nàng không thể vì bản thân thích Thượng Quan Vũ Nguyệt ích kỷ như vậy, đã hơn một năm qua, lão gia phu nhân như già đi đến mười tuổi, chẳng những khuôn mặt u sầu, khí sắc cũng lợt lạt không tốt, hình dạng phu nhân thật là gầy yếu, Hoa Khai không cần nghĩ cũng biết là do mong nhớ tiểu thư.

Vạn nhất lão gia phu nhân bởi vì tưởng niệm là mang bệnh, chẳng những tiểu thư cả đời thương tiếc, nàng cũng không thể yên lòng.

“Lão... Cha, ta... có vài câu muốn nói với nương.”

Lão gia gật đầu, “Hiền tể, chúng ta ra hoa viên một chút đi.”

Hà Đại Phương cùng Thượng Quan Vũ Nguyệt rời khỏi đại sảnh, Hoa Khai tự mình đóng cửa, xoay người liền quỳ xuống trước mặt phu nhân, “Phu nhân”

Vừa nói hai chữ, cái mũi đã đỏ lên.

Hà phu nhân vội vàng nâng nàng dậy, “Hoa Khai, người nha đầu này đang làm cái gì, mau đứng lên.”

“Phu nhân không trách ta sao?”

“Ta trách người cái gì?” Hà phu nhân nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, “Vẫn là người nghĩ đến, hai năm qua, Hà gia không ai tới thăm người?”

“Hoa Khai không dám.”

“Ta không trách người sinh con trai cho Thượng Quan gia, nếu đồng giường cộng chằm, có hài tử cũng không có gì lạ, người sinh ta cũng không tới thăm người, chỉ sợ nhìn thấy người, lại nhớ Thục Ước.” Nói tới nữ nhi, đôi mắt Hà phu nhân cũng hồng lên, “Nghe nói Thượng Quan đối với người tốt, ta cũng mừng thay cho người, cùng lúc lại thấy khổ sở, đừng trách ta bất công, ta đã nghĩ, việc này đều là vì Thục Ước, sao đứa nhỏ này lại cố tình không hiểu chuyện, phu gia tốt như vậy không cần, lại khiến người.”

“Phu nhân...”

“Ta biết chuyện này không thể trách người, tính đi tính lại, người là ân nhân của Hà gia, nếu không có người thay Thục Ước bái đường, không biết còn gặp rắc rối gì nữa.” Hà phu nhân vừa nói, vừa muốn khóc, “Ta chỉ là nhớ Thục Ước, trách Thục Ước không hiểu chuyện.”

“Phu nhân, người đừng quá đau khổ, Hoa Khai có một tin tức tốt muốn báo cho phu nhân, phu nhân nghe nhất định sẽ vui vẻ.” Hoa Khai từ trong ngực lấy ra một phần kinh thư chép tay, “Người xem.”

Hà phu nhân vừa mở ra, lập tức ngó người.

Chữ nhỏ chỉ chít trên mặt giấy, tinh tế tú lệ, đây là... là bút tích của Thục Ước.

“Hoa Khai, này... người lấy từ đâu?” Hà phu nhân lấy lại tinh thần, “Người đã gặp Thục Ước, hay là có được tin tức của nàng?”

Hoa Khai liền nhất nhất kể lại chuyện gặp được ở miếu vũ hậu đường.

“Ta không có cách nào ra khỏi cửa, gửi thư lại sợ người khác thấy, cho nên đành trì hoãn mấy ngày, có điều phu nhân cứ yên tâm, ta đã nhờ sư phụ trong chùa thay tiểu thư mua thêm ít y phục cùng chân bông.”

“Tốt lắm, tốt lắm, ta lập tức thương lượng với lão gia, đến miếu đón người.” Hà phu nhân nói, muốn đứng dậy.

Trương ma ma bên cạnh vội vàng ngăn cản, “Phu nhân, không được, giọng trống khua chiêng lên núi đón người như vậy, tin tức sẽ lộ ra ngoài, sẽ khó ăn nói với Thượng Quan gia.”

“Cũng đúng.” Hà phu nhân quan tâm tất loạn, biết được tin tức của nữ nhi, sai một li đi một dặm, “Vậy, vậy phải làm sao mới tốt?”

Hà phu nhân bàn với Trương ma ma cái gì đó, Hoa Khai cũng không rõ.

Nàng cảm thấy mình vừa làm một chuyện thật ngu ngốc, có khả năng khiến trượng phu rời xa mình.

Nhưng lại cảm thấy, mình đã làm một chuyện tốt, giúp lão gia và phu nhân khôi phục tinh thần, giúp tiểu thư không phải thương tiếc.

Uông đại ca tự xưng là huynh muội, tức là vẫn chưa trở thành vợ chồng, lão gia phu nhân nhất định sẽ muốn tiểu thư một lần nữa gả nhập Thượng Quan gia.

Thượng Quan Vũ Nguyệt vốn là kết hôn với Hà gia thiên kim, hiện vật quay về chính chủ, đương nhiên không có lý do cự tuyệt.

Vậy nàng đâu?

Sau khi Thượng Quan Vũ Nguyệt biết chuyện, sẽ đối xử với nàng thế nào?

*****

“Ta, chàng muốn tự mình lên kinh?”

“Đúng vậy, vì thận trọng, ta muốn tự mình đem hi phục trình thái phi.” Thượng Quan Vũ Nguyệt cười nói, “Bởi vì còn chuyện khác muốn bàn, có lẽ sẽ ở

kinh thành một thời gian.”

“Muốn nghỉ ngơi bao lâu?”

“Có lẽ sẽ về trước năm mới.”

Ai, vậy là sẽ lâu đây – Hoa Khai nghĩ, vẫn chờ hấn trở về hãy nói đến chuyện của Hà gia đi.

Hoa Khai cân nhắc mấy ngày, so với việc một ngày đột nhiên bị kêu ra đại đường đối chất, nàng thà rằng tự nói rõ với hấn trước.

Nàng nghĩ thật rõ ràng rồi, cho dù không thể một vợ một chồng, nàng vẫn muốn ở bên cạnh hấn, chỉ cần hấn thích nàng, cho dù ở trong phủ có xấu hổ, hoặc cho nàng một biệt viện bên ngoài trang, nàng cũng chấp nhận.

Có điều điều kiện tiên quyết là hấn không tức giận mới được.

Hoa Khai biết hấn ghét nhất là bị người khác lừa gạt, mà nàng giả Thược Uớc đã hơn một năm, có thể nói là kẻ lừa đảo vô địch.

“Sao vậy?” Thượng Quan Vũ Nguyệt vuốt má nàng, “Gần đây hình như cũng không vui vẻ.”

“Chỉ là cảm thấy có chút buồn bực.”

Hấn nghĩ lại cũng đúng, hấn nhiều việc như vậy, thế giới của nàng lại nhỏ, không buồn bực mới lạ, chờ hấn đi kinh thành trở về, nhất định bớt chút thời gian ở với nàng.

Cảnh vật Giang Nam tươi đẹp, đông tuyết hạ thúy, đáng tiếc bọn họ chưa du ngoạn qua.

Sau này, mỗi tuần hấn muốn ở nhà một ngày, có lẽ cùng tiểu nương tử và nhi tử du ngoạn, một nhà ba người cũng chơi đùa.

Tiểu Phồn Thịnh ngày càng lớn, chớp mắt đã biết lật, ngồi vững, hiện đã biết đi biết nắm, mỗi cử động đều thật đáng yêu, hấn cũng không muốn bỏ qua biến hóa của nhi tử.

“Bé Phồn Thịnh, chúng ta đến Mai viên một chút?”

Trên mặt tiểu nương tử đột nhiên hồng ửng, “Chàng ôm đi.”

“Sao vậy, nhi tử béo ôm không nổi?”

“Hấn nhỏ như vậy, có thể mập đến thế nào, chỉ là ta hiện... không tiện ôm mà thôi.”

“Không tiện?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt vốn là người thông minh, đã có một nhi tử, lúc này trên mặt tiểu nương tử hiện ra thần sắc xấu hổ, nghĩ một cái liền hiểu được.

“Là từ bao giờ?”

“Gần đây thôi.”

“Vậy sao không nói.” Trong giọng nói hấn có sự vui mừng khó dấu, “Lão mụ từ trước đây chuyên môn không tề, bảo người gọi bà tới, buổi tối còn phải nói với bà nội và nương, các bà nhất định vui mừng, trong nhà lại sắp có thêm một tiểu nhân nhi.”

Hoa Khai thấy hấn vui mừng như vậy, nhin không được cũng cười.

Như vậy thật tốt.

Thật hạnh phúc.

“Chàng thích con trai hay con gái?”

“Đương nhiên là con trai.”

“Chàng cũng trọng nam khinh nữ.”

“Sinh con trai, nãi nãi và nương sẽ không cần nhẫn bên tai ta nữa, thanh nhàn hơn.” Thượng Quan Vũ Nguyệt ôm lấy nàng, tay nhẹ nhàng vuốt trên bụng nàng, “Có điều nếu không có áp lực chuyện chuyện tông tiếp đại, con trai hay con gái đều được, nghe lời một chút là tốt rồi, rồi mới sinh nhiều.”

“Chàng muốn mấy đứa?”

“Bốn đứa đi, nhiều con, nào nhiệt một chút.”

Hai vợ chồng đang nói chuyện, tiểu Phồn Thịnh trên giường tựa hồ cảm thấy vắng vẻ, chu mỏ một cái, liền khóc to, Thượng Quan Vũ Nguyệt vội ôm lấy nhi tử.

“Nhi tử ngoan, phụ thân thương.”

“Nương cũng thương.”

Tiểu Phồn Thịnh không thuận theo, tiếp tục khóc lớn, ủy khuất hề hề khóc, chỉ không nghĩ khuôn mặt nhỏ nháu lại, lại khiến tâm tình Thượng Quan Vũ Nguyệt tốt, “Nhi tử ngoan.”

Nói xong, liền lấy chăn, bọc kỹ nhi tử lại, “Đi, phụ thân mang người cùng nương đi thưởng mai.”

*****

Trong Mai viên cực lớn, mỗi lần vào đông, hơn một ngàn cây mai nở rộ, cực kì mỹ lệ.

Thượng Quan Vũ Nguyệt ôm nhi tử, dắt thê tử, chậm chậm bước vào vườn mai, tiểu Phồn Thịnh bị cảnh sắc trước mắt hấp dẫn, cũng không khóc, hai mắt chỉ nhìn nhìn, tựa hồ thập phần ngạc nhiên.

Thượng Quan Vũ Nguyệt cười, “Tiểu tử này lần đầu nhìn thấy hoa mai, xem tròn tròn mắt.”

Hoa Khai vốn không nghĩ đến chuyện này, nghe hần nhắc nhở mới nhớ tới, đúng là, tiểu Phồn Thịnh lần đầu nhìn thấy hoa mai, khó trách biểu tình buồn cười như vậy.

Cư nhiên chảy nước miếng!

Nàng lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau nước miếng cho nhi tử, thấy khuôn mặt con trai béo trắng đáng yêu, nhin không được thân một chút.

Tiểu Phồn Thịnh khanh khách nở nụ cười.

Thượng Quan Vũ Nguyệt thấy thần sắc dịu dàng của tiểu nương tử, tròn lòng trở nên ấm áp.

Nghĩ lại, tiểu nương tử của hần thật sự thần kì, chẳng những mỗi ngày khiến hần cam tâm tình nguyện về nhà sớm, đến từ lâu trước kia thích cũng không đi, tướng mạo mặc dù không phải đẹp nhất, nhưng bên trong lại lộ ra sự ôn thuận dịu dàng, khiến người khác không tự chủ được mà yêu thích.

Tự mình hầu hạ hần rửa mặt chải đầu đi giày, có lúc tuần thị ruộng dâu mệt nhọc trở về, nàng cũng sẽ xoa bóp tay, bóp chân cho hần, từ quần áo đến giày dép đều cho nàng đích thân may vá, cũng không mượn tay người khác.

Trong nhà nhiều trường bối, quy củ phức tạp, nàng cũng có thể thích ứng được hết.

Rồi lại sinh một nhi tử.

Mặc dù với hần không nhất thiết phải là nhi tử, nhưng tiểu Phồn Thịnh ra đời, thực sự khiến cả nhà hạnh phúc, “Có hậu” chuyện này đối với Thượng Quan tam đại đơn truyền mà nói quả rất trọng yếu, trọng yếu đến mức hần thậm chí cảm thấy, bà nội cùng nương thoát nhìn đều trẻ ra vài tuổi.

Chuyện này, đều là công lao của tiểu nương tử.

“Cho nàng xem cái này.”

Tiểu nương tử nhìn hần, “Cái gì?”

“Trong vạt áo của ta, nàng tự mình lấy.”

Hoa Khai nghe vậy, tay liền đưa vào trong áo hần, một chút liền đụng đến một cái gì, mặt thêu to, có chút ấm áp, kích thích cảm giác hình như là cái hà bao.

Lấy ra, quả nhiên đúng là hà bao.

Nhưng mà, hần cho nàng xem hà bao làm gì?

Chờ chút, uyên ương hí thuy, thêu chi đôi, đây... Đây là hà bao nàng thêu cho hần sau khi thành thân không lâu, rất lâu không thấy hần dùng, cứ tưởng bị ném đi, không ngờ...

Uyên ương hí thuy, còn có nghĩa là đồng tâm kết.

Mặc kệ hần lấy hà bao này trong ngăn kéo từ bao giờ, Hoa Khai đều biết rằng, hần đã đem tâm ý của nàng, để ở gần tim.

Trong làn tuyết trắng tinh, Hoa Khai mỉm cười với hắn.

Trong khoảnh khắc đó, Thượng Quan Vũ Nguyệt cảm thấy thật hạnh phúc, hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Chỉ là hắn không sao ngờ được, đợi đến sau khi hắn đưa hi phục của lục Vương gia trở về, không thấy thê tử của hắn, cũng không thấy nhi tử.

Bà nội muốn cáo quan Hà gia tú phò, hơn nữa còn muốn hắn thú Tử nhi làm vợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Một đường bốn ba, Thượng Quan Vũ Nguyệt dùng thời gian ngắn nhất từ kinh thành trở lại Giang Nam.

Đi kinh thành, là muốn trình lên hi phục của lục vương gia, quay về Giang Nam, là hi vọng sớm ngày trở về với tiểu nương tử đang hoài thai thứ hai.

Quy tâm tựa tiến (*muốn về nhà phóng như tên á _ =*), ước chừng sớm năm ngày so với dự định.

Nhưng khi tiến vào tư hồ trang, lại không thấy không khí vui vẻ như năm trước, không có không khí náo nhiệt, ngược lại lộ ra chút trầm tĩnh, những hạ nhân thường ngày đối với hắn thập phần úy kỵ, hiện liếc nhìn một cái cũng không dám.

“Thiếu gia, thiếu gia, ngài đã trở về.” Vĩnh bá từ xa nhìn thấy hắn, một đường chạy thẳng đến đây, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ vui mừng, “Ngài trở về là tốt rồi.”

“Vĩnh bá, chuyện trong nhà là thế nào.”

“Ài, thiếu gia, chuyện này nói rất dài a, muốn nói từ đầu, ai nha, này thật là, sao lại trở thành việc lớn đến như vậy...”

Thượng Quan Vũ Nguyệt biết tặc xấu nói chuyện không bắt được trọng điểm của Vĩnh bá, vội vàng ngắt lời hắn, “Gọi Vĩnh Tề đến thư phòng gặp ta.”

Sau khi bước vào thư phòng, nha đầu vội dâng trà nóng lên.

“Đi nói với thiếu phu nhân ta đã trở về.”

“Thiếu, thiếu phu nhân...”

Thượng Quan Vũ Nguyệt nhướn mày, “Thế nào, không nhận ra thiếu phu nhân, hay là không biết thiếu gia đã thú thân?”

Nha đầu sợ đến mức lập tức quỳ xuống, “Thiếu, thiếu gia thứ tội, thiếu phu nhân... Thiếu phu nhân... Không không không ở đây.”

Không ở đây?

“Đi đâu?”

Nha đầu kia lồm bồm nói: “Tỳ, tỳ nữ không dám hỏi.”

Tiểu nương tử thế nào lại rời đi?

Thật là kì lạ, sắp tới năm mới, trong nhà một chút không khí vui mừng cũng không có, mỗi người đều cẩn thận giống như sợ sẽ có chuyện gì phát sinh.

Thấy nha đầu kia không dám nói, Thượng Quan không nhịn được phát phát tay, ý bảo lui ra ngoài, nha đầu kia cứ như được đại xá, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Đúng lúc Thượng Quan Vũ Nguyệt đang phiền não, Vĩnh Tề tới.

Lại thấy câu nói đầy tiên của hắn giống hệt Vĩnh bá, “Ngươi trở về là tốt rồi.”

“Trong nhà có việc gì?”

“Xảy ra rất nhiều việc, ngươi phải bình tĩnh.” Vĩnh Tề hít sâu một hơi, “Chuyện thứ nhất, lão phu nhân đã đuổi thiếu phu nhân ra ngoài.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt không tin nổi nhưng này, bà nội đuổi tiểu nương tử ra ngoài?!

Bà nội rõ ràng rất thích nàng, tiểu nương tử lại luôn nhu thuận cẩn thận, cho dù làm sai chuyện gì, nói nàng vài câu là được, sao lại nghiêm trọng tới mức đuổi nàng ra ngoài?

Bên ngoài đã là mùa đông, tuyết rơi đầy đường, nàng một thân một mình lại đang có bầu, lại đi thế nào?

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Người lên kinh không bao lâu, bà vú của thiếu phu nhân tới tìm nàng, hai người nói cái gì ta cũng không rõ lắm, tóm lại, bị một nha đầu nhiều chuyện nghe trộm, nha đầu kia tham thường, báo cáo lại cho lão phu nhân, nói Hà tiểu thư kia vốn đã cùng trưởng công (*nv dài hạn*) bỏ trốn, thiếu phu nhân trong phủ kì thật là nha đầu Hà gia, còn tiểu thư đã bỏ trốn kia, dần dần đã tìm thấy, đang ở trong phủ nghỉ ngơi.”

“Lão phu nhân nghe được lập tức tìm thiếu phu nhân hỏi xem có thật hay không, thiếu phu nhân thiếu phu nhân thừa nhận, lão phu nhân giận dữ vô cùng, liền nói muốn báo quan, bắt Hà gia tú phượng trả giá, nói, rõ ràng là kết hôn với tiểu thư, sao có thể cho nha đầu tới thay là xong việc?”

“Cho nên nãi nãi... liền... liền đuổi nàng ra khỏi nhà?”

“Lão phu nhân muốn thiếu phu nhân... rút về Hà gia.”

Vĩnh Tề quan sát sắc mặt Thượng Quan Vũ Nguyệt, hoàn toàn không có vẻ kinh ngạc, cảm thấy kỳ quái, “Người... Chẳng lẽ đã sớm biết chuyện này?”

“Ta đã biết từ mấy tháng trước.”

Khi ấy Trường Cổ nói với hắn, hắn còn tưởng là nói đùa, tận đến khi hắn đem danh sách hạ nhân ra, bên trên ghi rõ ràng là “Kim Hoa Khai, xuất thân: Tân Tập thôn.” mà lúc trước tiểu nương tử cô tình, đau khổ cầu xin muốn tới thôn này.

Nghĩ lại, có rất nhiều chuyện cũng được giải thích

Chuyện nàng không giống trong bức họa, chuyện nàng không thông cảm kỳ thi họa, nàng hầu hạ hắn còn nhanh nhẹn hơn so với nha đầu, phu thê Hà Đại Phụng đối với nữ nhi không nghe không hỏi, mười tám tuổi nhưng thoát nhìn lại không giống, còn có, nàng rất khỏe có thể tự mình bê chậu nước lớn lên.”

Nàng biết bắt cá, lấy được ngọc trai lớn...

Lúc đầu đương nhiên cũng cảm thấy bị lừa dối, nhưng nghĩ lại, Hà gia tú phượng đã thấm vào đâu, gia nghiệp của hắn vốn lớn, có Hà gia tú phượng chẳng qua chỉ là trên gắn thêm hoa, đối với hắn căn bản không ảnh hưởng.

Kim Hoa Khai thì Kim Hoa Khai đi, dù sao hắn cũng thật thích nàng.

Nếu nàng đã giấu hắn, nhất định có chỗ bắt đắc dĩ, trước khi nàng thẳng thắn với hắn, hắn cứ để một mình biết thôi, cứ xem nàng là Hà Thục Ước, tránh cho nàng bị bại lộ mà không an lòng.

Bà nội lại vì vậy mà đuổi nàng ra ngoài – may là đuổi nàng về Hà gia, ít nhất sẽ không chết đói chết rét, chờ hắn nói rõ với bà nội, sẽ tới đón nàng về.

“Còn chuyện gì nữa sao?”

“Đại ca của Tú nhi tới tìm nàng.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt gật đầu, “Đây là chuyện tốt.”

“Không tốt chút nào.” Thần sắc của Vĩnh Tề rất là khó coi, “Đại ca của Tú nhi là thân thích bên nội, mấy năm trước trùng hợp cứu được một quan văn gặp nạn, quan văn dưới gối không có con cái, lại thấy hắn thân thủ bất phạm, liền thu hắn làm nghĩa tử, còn đề cử hắn vào cung, hiện là tiểu đội trưởng của ngự lâm quân, cưới nữ nhi của thượng thư làm vợ, nghe nói có giao tình với một số quan viên ở kinh thành, tìm được Tú nhi vốn rất vui mừng, nhưng biết muội muội ở tại quý phủ vẫn chưa có hôn phối, lập tức sắc mặt không tốt, tương Thượng Quan gia cố tình hà khắc với Tú nhi.”

“Không ai nói với hắn là Tú nhi không muốn gả sao?”

“Chúng ta nói thế nào cũng vô dụng, trọng điểm là do Tú nhi khóc tố, lão phu nhân không cho nàng gả, ca ca của nàng hiện vẫn đang ở trong phủ nói phải đợi thiếu gia về bàn bạc, lão phu nhân không biết nghĩ cái gì, mấy ngày trước lại đề nghị với ca ca nàng, nói không bằng để người thú Tú nhi đi.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt một trận đau đầu.

Mặc dù hắn rất tôn kính bà nội, nhưng lúc này đối với bà, hắn vẫn không thể nào đồng ý.

Ví dụ như, bởi phát hiện tiểu nương tử không phải là thiên kim tiểu thư, mà đuổi nàng hỏi phủ,

Lại như, bởi biết ca ca của Tú nhi là tiểu đội trưởng Ngự Lâm quân, lại cưới nữ nhi thượng thư, thế là liền hi vọng hán thú Tú nhi, kết làm thông gia.

“Ngoại trừ hai chuyện này, còn chuyện gì khác sao?”

“Còn một chuyện – thiếu phu nhân mang tiểu công tử theo rồi.”

Chờ đã, tiểu nương tử mang Phong Thịnh theo?”

Sao bà nội không ngăn cản? Cho dù không cản tức phụ này, cũng không thể không cản tăng tôn, sao có thể cho tiểu nương tử ôm đi?

Theo tính cách của bà mà nói, tuyệt đối không cho phép, trừ phi... trừ phi tiểu nương tử không trở về Hà gia.

Vừa nghĩ tới khả năng này, Thượng Quan Vũ Nguyệt lập tức cảm thấy không thể bình tĩnh nổi.

Bỗng nhiên nhanh chóng đứng lên, đi ra phía ngoài.

*****

Đông đi xuân tới, vạn vật phục hồi.

Trong một gian nhà nhỏ trong Tân Tập thôn dọc bờ Hoàng Hà, trước nhà có vài ba bồn hoa, cái con thỏ ở bên trong nhảy qua nhảy lại, một thiếu phụ mang thai chừng năm sáu tháng đang thêu thùa, thêu được vài mũi, liền quay đầu sang nhìn nhi tử ở bên cạnh.

“Kim ~ Phồn Thịnh.”

“Nương” Âm thanh thanh thúy của trẻ con thập phần đáng yêu.

“Lại kêu một tiếng.”

“Nương.”

“Ngoan quá, ngoan quá.” Hoa Khai vuốt vuốt khuôn mặt của nhi tử, tỏ ra cực kì hài lòng.

Gần đây Phồn Thịnh đã biết nói chuyện, mặc dù cũng chỉ nói được nương, com com, ngủ ngủ, gột rửa mấy câu, nhưng nàng nghe cũng mừng rỡ phần thỏa mãn.

Lúc đó nghe bà nội muốn đuổi nàng đi, trong lòng thật sự hoảng, cầu tình vô dụng, bà nội chỉ cho nàng thời gian một tuần trả thu thập quần áo.

Nàng không nghĩ ngợi gì, lập tức bế Phồn Thịnh đi.

Nàng đã mất đi phu quân, tuyệt không thể lại mất đi Phồn Thịnh.

Mà nếu muốn ở cùng một chỗ với nhi tử, tuyệt đối không thể quay về Hà gia, Hoa Khai nghĩ vậy, liền tiến thẳng tới miếu vũ các nàng thường tiến hương.

Tiếp đãi nàng chính là nữ ni cô trước kia nàng nói chuyện.

Nữ ni cô đương nhiên nhận ra nàng.

Hoa Khai cần giúp đỡ, không dám giấu diếm, thành thực nói tất cả sự việc qua một lần, nữ ni cô liền an trí hai mẹ con ở sài phòng không người ở.

Vốn là chỗ ở của “huyñh muội họ Uông”

Nói lại cũng thật kỳ lạ, nàng vốn lấy vòng ngọc là muốn mua thêm cho tiểu thư và Uông đại ca chút y bị, không ngờ những thứ này cư nhiên lại để cho nàng và con trai dùng đến.

Hoa Khai ở trong miếu vượt qua mùa đông, thẳng đến khi tuyết tan, sau khi bái tạ nữ ni cô, liền đem con lên Bắc,

Bụng mang thai, lại dẫn theo một đứa trẻ, dọc đường vất vả không tả nổi, may mà trước khi nàng rời tơ hồ trang, ngoại trừ nhi tử, cũng đem theo không ít kim ngân châu sai, một đường tiến thẳng, cuối cùng đến Tân Tập thôn,

Thôn trưởng mở tiệm vải vẫn khỏe mạnh như trước, sau khi biết nàng là tam nha đầu (*con gái thứ 3*) của lão Kim, không nói hai lời liền giúp đỡ.

Trước cho nàng chỗ ở, biết nàng thích thêu thùa, lại cho nàng gửi đồ thêu ở tiệm vải bán, cũng không thu chiết khấu, bởi vậy thu nhập cũng không tệ, lo cho cuộc sống của hai mẹ con cũng không thành vấn đề,

Còn một chiếc vòng ngọc, nàng tính lưu lại, chờ tương lai đứa nhỏ lớn lên, muốn đưa hán đi học đọc sách.

Hi vọng Phồn Thịnh thành người tài, sau này... sau này nếu có dịp, cho hán quay về Thượng Quan gia tìm phụ thân.

Bất luận thế nào, cũng phải cho hắn biết mình họ Thượng Quan, không phải họ Kim.

Ai

Thêu xong mũi cuối cùng, Hoa Khai cắt chỉ, xếp tất cả kim chỉ khung thêu vào một cái giỏ con, tiểu Phồn Thịnh ở bên cạnh đã hưng phấn không thôi – mặc dù mới được một tuổi, nhưng đã biết, sau khi mẹ thu hết các đồ vật vào giỏ, sẽ chơi đùa với hắn, rồi mới tắm rửa, ăn cơm chiều, tối mới dỗ hắn đi ngủ.

Hoa Khai kéo tay tiểu Phồn Thịnh, “Hắc u.”

Phồn Thịnh đá chân, nói theo, “Hắc u.”

“Tiểu bảo bối là ai?”

“Ta.”

“Ta là ai?”

“Ta, Kim Phồn Thịnh.”

Bên ngoài tiểu viện, vọng vào âm thanh trầm ổn của một nam tử nhưng nghe có vẻ không hài lòng: “Kim Phồn Thịnh là ai?”

Hoa Khai ngẩn người, thanh âm này... thanh âm này...

Tiểu Phồn Thịnh lập tức chạy lại gần nam nhân kia, sốt sắng vươn tay, chân nhỏ không ngừng đạp đạp, “Bé bé.”

Nam nhân một phen ôm lấy nhi tử, thấy con nhớ mình, cũng có vài phần vui sướng, nhưng sau khi nhớ tới chính mình cư nhiên không biết con trai biết nói chuyện từ lúc nào, lại cảm thấy có chút tức giận.

Đầu sỏ ngây ngốc ngồi trên ghế nhìn hắn, có chút kinh hách, lại có chút ngốc trệ.

Đi tới bên người nàng, thấy bụng nàng đã nhô rõ, mặc dù trong bụng nóng nẩy, nhưng vẫn động tác vẫn nhẹ nhàng, chậm rãi nâng nàng dậy.

Tiểu nương tử dùng tay sờ sờ lông mày, lại sờ đến cái mũi của hắn, trong mắt nhanh chóng đầy nước, “Chàng sao lại tới đây?”

“Ta còn chưa hỏi nàng rốt cuộc đã đi đâu.”

“Nãi nãi đuổi ta đi...”

Thanh âm ừm khuất hề hề, Thượng Quan Vũ Nguyệt liền mềm lòng.

Nghĩ tới nàng một tiểu nữ tử, dẫn đưa nhỏ một đường từ Giang Nam đến Hoàng Hà, cũng chịu không ít khổ cực, mấy tháng nay tìm nàng mặc dù vô cùng sốt ruột, nhưng cũng không nhẫn tâm mắng nàng.

Vươn tay, lau nước mắt cho nàng, “Đừng khóc.”

“Xin lỗi, ta không phải cố ý lừa chàng.”

“Chuyện ấy sau này hãy nói.” Một tay ôm con, một tay dắt nàng, “Đi thôi.”

Hoa Khai khóc thút thít ngẹn ngào hỏi: “Đi đâu?”

“Quay về trong trang a, bằng không cứ sống ở đâu sao?”

“Nhưng nãi nãi...”

Bà nội khi ấy rất giận, nàng bị đánh nẩy cái, xin lỗi rồi lại xin lỗi, bà nội vẫn kêu nàng cút về Hà gia.

Nhưng nàng không quay về Hà gia, lại dẫn tăng tôn của bà chạy trốn, chỉ sợ bà càng không tha thứ cho nàng.

Hoa Khai biết hắn hiểu thuận với bà đến mức nào, có thể nói chuyện gì cũng theo ý bà, nàng đương nhiên không nghĩ mình có thể khiến hắn ngoại lệ.

“Nàng không cần quan tâm đến nãi nãi, ta đã nói rõ với bà rồi.”

“Nói rõ ràng?”

Hoa Khai có chút hoài nghi, dáng vẻ của bà nội, có thể nói rõ ràng sao?

“Nàng không cần xen vào, chỉ cần nàng nhớ kĩ, nàng vẫn là thê tử của Thượng Quan Vũ Nguyệt ta, là thiếu phu nhân của Giang Nam tơ hồ trang, như vậy là được rồi.”

“Chàng làm sao thuyết phục được nãi nãi?”

“Có gì phải thuyết phục, ta nói ta đã đáp ứng người ta, một vợ một chồng, tuyệt đối không lấy người khác, tôn tức phụ này mặc dù không phải danh môn thiên kim hào môn chi nữ, nhưng cũng là một, xem ngài thích có tôn tức phụ ngư gia, hay là không có tôn tức phụ.”

Hoa Khai mở to mắt, “Chàng... chàng cư nhiên khiêu khích nãi nãi?”

Thượng Quan Vũ Nguyệt trừng mắt nhìn nàng một cái, nàng lập tức im miệng.

Mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng trong lòng lại mơ hồ có cảm giác vui vẻ – nàng đến giờ vẫn chưa từng nghĩ, mình quan trọng với hắn đến như vậy, quan trọng tới mức hắn lần đầu tiên phản đối quyết định của bà.

Làm sao bây giờ, nàng thật vui vẻ, cảm thấy chính mình hình như sắp cười.

*****

Sau khi cảm ơn khắp hàng xóm láng giềng, Thượng Quan Vũ Nguyệt dẫn tiểu nương tử cùng con trai tới khách điểm, hai người cùng nhau tắm rửa cho con, sau khi cùng dỗ hắn ngủ, cuối cùng cũng có thời gian ở riêng.

“Quãng thời gian này nàng đã đi đâu?”

Kể từ khi đoán được nàng không quay về Hà gia, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là Tân Tập thôn, cùng với mười mấy người đi giữa trời tuyết, ngày đêm không nghỉ lên bắc, tìm kiếm hết trong ngoài thôn đến mấy lần, nhưng không ai nhìn thấy Kim Hoa Khai, lại mặc danh kì diệu (*ko hiểu được*) ở thôn qua năm mới, sau thật không tìm thấy, đành quay về Giang Nam.

Có điều hắn không bỏ cuộc, để mấy người ở đây chờ.

Mấy người kia cũng thông minh, sau khi phát hiện thiếu phu nhân liền cho người về báo, hắn thu được tin tức, liền bỏ qua hết công việc ở xưởng nhuộm liền lên bắc.

Không ngờ vừa đến trước cửa tiểu viện đã nghe thấy cái gì: “Kim Phồn Thịnh.”

Con trai của hắn từ lúc nào sửa họ Kim?

“Sau khi rời đi, thời tiết rất lạnh, ta không có nơi nào để đi, đột nhiên nhớ tới mỗi tháng đều đến miếu dâng hương, liền tới đó ở nhờ, cho tới mùa xuân mới rời khỏi.”

Khó trách.

Lúc hắn tới Tân Tập thôn, nàng vẫn ở Giang Nam, chờ hắn trở lại Giang Nam, nàng lại chậm rãi tiến về phương bắc.

“Nàng không nghĩ để lại thư cho ta sao?”

“Có, nhưng mà... ta sợ thư chưa tới được tay chàng, nãi nãi đã xem trước, đến lúc đó không gặp được chàng, lại không có nhi tử.”

“Nãi nãi sẽ không tới xưởng nhuộm.”

“Nãi nãi không tới, nhưng hạ nhân sẽ đi.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt nghĩ lại cũng đúng, sợ dĩ chuyện này bị phát hiện, không phải là do nha đầu lẩm miệng tham thương hay sao?

Ngày thường hắn sự vụ bận rộn, không có cách nào lo hết mọi việc, muốn chặn thư tín của hắn cũng không khó.

Thật sự là... không ngờ đi kinh thành một chuyến, trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Trừ bỏ tìm người, chuyện của Tú nhi cũng phí một phen công phu.

Nếu không phải nhị nương làm chứng nói, không phải cố ý bỏ mặc Tú nhi, là Tú nhi tự mình không muốn gả, thật không biết cái tiểu đội trưởng ngự lâm quân này còn gây ra bao nhiêu rắc rối.

Nói tốt nói xấu, cuối cùng cũng đem hắn tiến bước, Tú nhi cũng theo về kinh thành, cuối cùng cũng hiểu rõ sự tình.

Còn Hà gia thiên kim kia, sau khi về bệnh nặng một trận, khiến cho cha mẹ mềm lòng, đồng ý cho nữ nhi thành thân với trưởng công gia, điều kiện là trưởng công gia phải ở rể, con trai đầu phải theo họ Hà.

Hiện tiểu nương tử cũng tìm được rồi, trừ bỏ mấy tháng phiền toái, có chút mệt mỏi, Thượng Quan Vũ Nguyệt cảm thấy tất cả đều còn may.

Nguyên lai gia nghiệp lớn cũng không quan trọng, một nhà hòa thuận mới là tốt nhất.

Kéo tiểu nương tử lại gần, “Nàng cho ta biết, tên nàng là gì.”

“Kim... Kim Hoa Khai.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay mười bảy, cha mẹ đã qua đời, trong nhà có bốn tỷ muội, tên là Cát Tường, Như Ý, Hoa Khai, Phú Quý.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt nhướn mày, Cát Tường, Như ý, Hoa Khai, Phú Quý, không phải tên của mấy con thỏ kia sao?

“ Tám, chín năm trước bản mình chôn cất cha mẹ, hiện giờ lưu lạc ở đâu không rõ.”

Thấy tiểu nương tử rơi lệ, Thượng Quan Vũ Nguyệt lại thấy không nỡ – chỉ mất đi tin tức của mẹ con hai người có mấy tháng, hắn đã kinh hoàng đến vậy, huống gì gần mười năm vô thanh vô tức.

“Yên tâm đi, có ta đây.” Nhẹ nhàng ôm lấy thê tử, “Sau này ta sẽ giúp nàng cũng tìm, mặc kệ tốn bao nhiêu năm ta cũng giúp nàng tìm người.”

Hoa Khai ra sức gật đầu, “Vâng.”

Thật đáng yêu.

Bàn tay to nhẹ nhàng đặt trên bụng tiểu nương tử, “Ta còn chưa được sờ hân đâu.”

“Hiện giờ vẫn còn nhỏ.”

“Đủ lớn.” Lần trước sờ bụng nàng, hoàn toàn bằng phẳng, hiện giờ đã lộ cả ra, sờ giống như cái gối nhỏ, trong tròn, sờ rất thích.

Hai người im lặng, đột nhiên, hắn đột ngột nhớ đến một việc, “Ta hiện giờ... vẫn là canh ô thảo sao?”

Nàng trước kia từng so sánh người mình thích với canh đậu đỏ, người không thích với canh hạnh nhân, mà hắn, lại bị nói là canh ô thảo.

Trung thực mà nói, sống lâu tới vậy. Hắn chưa bao giờ nghe qua đến thứ canh ô thảo này.

Cho đến lần trước bởi vì tìm người ở Tân Tập thôn mừng năm mới, hắn mới biết được, canh ô thảo vốn là loại đồ ngọt khó có được, bởi vì khó lấy khó làm, giá cả cực cao, không phải thứ người bình thường có thể ăn.

Đơn giản mà nói, là thứ người bình thường sẽ không động tới.

Hoa Khai giật mình, không ngờ hắn vẫn nhớ kỹ sự so sánh này, nhin không được nở nụ cười, “Đã sớm không phải là canh ô thảo.”

“Là canh đậu đỏ sao?”

Nàng nhìn hắn thoải mái cười, “Là canh tuyết nhưng.”

Thượng Quan Vũ Nguyệt nhướn mày, vất vả lắm mới biết rõ canh ô thảo, lại nhảy ra một cái canh tuyết nhưng, canh tuyết nhưng là cái quỷ gì?

Quên đi, ngày mai kêu điểm tiểu nhị ra hỏi, thuận tiện bảo hắn làm một chén đem lại đây, nếu đã bị ví thành canh tuyết nhưng, tốt xấu cũng phải biết đó là cái dạng gì.

Còn hiện tại, hắn cái gì cũng không muốn nghĩ tới, hảo hảo ôm ấp thê tử xa nhà nhiều tháng của hắn.

Hắn hứa cả một đời này, một vợ một chồng với tiểu thê tử.

Chương cuối

Hoàng Hà quanh co khúc khuỷu trải qua Đô thành chậm chậm chảy về phía đông Tân Tập thôn, mặt nước tĩnh lặng như con Hoàng Kim cự long (*rồng vàng khổng lồ*) bị thuần phục, hàng xóm chung quanh nhanh chóng xuất hiện, lau sậy bao quanh thôn đều bị vây vào trong một thạch đê trùng điệp, con đê còn có cửa thoát nước, những lúc khô hạn có thể thoát nước ra tưới tiêu hoa màu.

Con đường trong thôn là náo nhiệt nhất, lúc này tiếng pháo nổ vang dội, Tân Tập thôn gần hai mươi năm qua không có vui mừng như vậy, nạn lụt nhiều

năm liên tục khiến cho thôn dân khổ không thể tả, mười năm trước, Thượng Quan gia ở Hồ trang Giang Nam có giao tình với Lục vương gia đương triều nói về tình hình của thôn dân, tâu lên Thánh Thượng, lúc này mới khiến quan địa phương giúp sức, cùng nhau xây dựng thạch đê này.

Bởi vì đặc thù địa chất, xây dựng thạch đê không dễ, chỉ là xử lý nguồn gốc vấn đề đã hao phí sáu, bảy năm, rốt cuộc năm nay mới làm xong trước khi nước lên.

Làm cho thôn dân vui mừng khôn xiết không chỉ việc tốt này, Cát Tường tiền trang nổi danh khắp nơi cũng mở phân hào ở Tân Tập thôn này, ngày hôm nay khai trương thuận lợi, một chuỗi pháo lớn dài chính là bọn họ đốt, cửa tiệm vừa mới mở đã xếp dài một hàng người, người người che lố tai lại cười đến miệng cũng không ngậm lại được, bởi vì tiền trang mấy ngày trước đã tuyên bố, chỉ cần ngày khai trương còn tồn bạc, sẽ đưa vào bao tiền lì xì.

Một khách điểm cũ gần đây cũng đổi chủ hiệu, đổi tên là “Tiệm Phú Quý”, kim chủ vốn là một phù hoa son trang, nghe nói đương gia chủ mẫu vô cùng yêu thích món cá dầm đường của bọn họ, cùng với cá muối nhập vào từ thành Lâm An từ mấy năm trước, năm lần bảy lượt thích thì chạy tới thăm, sau này trang chủ ngại khách điểm cũ kỹ, dứt khoát mua lại của Trịnh lão bản sửa chữa, cũng không quan tâm trong thôn có mấy người dám tới khách điểm xa hoa như vậy, nghe khẩu khí trang chủ, coi như mua để nuôi muỗi cũng không hề gì.

Bất quá, mấy ngày nay bởi vì thạch đê làm xong cùng việc khai trương Cát Tường tiền trang, trong cửa hiệu cũng không ít khách quý bước vào, Huyện thái gia cũng mời phu thê Thượng Quan ăn bữa cơm trưa.

“Ai, Ai, Ngọc ca ca, chàng xem đằng trước có rất nhiều người xếp hàng? Có phải có cái gì ngon ăn không?”

Trong đám người, một thiếu phụ có gương mặt tròn tròn cười híp mắt, kéo vị hôn phu bên cạnh muốn cùng xem cảnh tượng náo nhiệt.

Nam tử tuần mỹ bất đắc dĩ nhìn về phía thê tử, “Không phải khi nãy mới ăn cá dầm đường rồi mới ra ngoài sao? Giờ lại muốn ăn, bao tử của nàng không phải giống tiêu trư thì là cái gì? Gọi là động không đầy cũng chẳng sai.” Tiểu nương tử cười cười chỉ vào bụng mình, “Không phải là động gì, là tiêu trư thứ ba của chúng ta!”

Hắn vội vàng kéo thê tử, “Cái gì? Nàng lại có? Sao bây giờ mới nói, đi, chúng ta nhanh đi về, ở đây nhiều người, vạn nhất có sơ suất thì làm sao bây giờ...”

Lời vừa nói ra, có vài đứa nhóc đuổi nhau chạy về hướng bọn họ, một người trong đám tiểu hài tử đó không cẩn thận va vào tiểu nương tử, thật may là nam nhân nhanh tay lẹ mắt, kịp thời giữ lấy nàng.

Đứa trẻ không có đứng vững, ngã xuống, nắm giấy trong tay bay đến dưới chân tiểu nương tử.

Ca ca hắn chạy phía trước liền quay lại, “Bùi Minh, nguoi thật ngốc, chạy chậm nhất còn có thể ngã.”

“Nhị ca, huynh trước cứ mặc kệ ta, huynh mau trở về nói với nương, chúng ta tìm được di mẫu Như Ý.”

Tiểu nương tử nghe thấy cái tên này liền kinh ngạc, khóe mắt vô ý lại liếc đến tờ giấy vẽ hình trên mặt đất, nhất thời cả người chấn động.”Ngọc ca ca, chàng, chàng xem, đây là!”

Đó là tín vật giống với viên đá màu trắng trên cổ nàng, chỉ khác là, bên trên viết hai chữ “Như ý”.

Hai vợ chồng lập tức nhìn Bùi Quân, Bùi Minh. “Hai vị tiểu huynh đệ, di mẫu Như Ý các nguoi vừa nhắc tới có phải họ Kim không?” Hai huynh đệ nhìn nhau một cái, Bùi Quân cơ trí hỏi: “Ngài biết di mẫu Như Ý của chúng ta sao? Nương của ta tìm di mẫu đã lâu rồi, ngài biết tung tích của nàng sao?” Tiểu nương tử vội vàng lắc đầu, “Ta không biết... Đúng rồi, nương của nguoi... Mẹ nguoi muốn tìm Như Ý, nương của các nguoi là...”

Hai huynh đệ cùng kêu lên: “Mẹ ta là Kim Cát Tường.”

Khóe mắt nàng trong nháy mắt roi lệ, này... chuyện này có thể sao? Thật là tỷ muội thất lạc nhiều năm của nàng sao?

Âu Dương Linh Ngọc nắm chặt tay thê tử, thúc giục hai huynh đệ Bùi gia, “Nhanh lên, mau dẫn chúng ta đi tìm nương của các nguoi!”

Trong khách điểm Phú Quý, Huyện thái gia đang mời tiệc phu thê Thượng Quan Vũ Nguyệt, trên bàn chất đầy món ngon của Tân Tập thôn, bao gồm cá dầm đường, canh tuyết nhung, thấy thế vành mắt Hoa Khai đỏ lên.

Thượng Quan Vũ Nguyệt biết thê tử nhớ nhà, chủ động gấp một miếng cá muối đậu hủ cho nàng, muốn giúp nàng thay đổi tâm tình. “Vừa nãy Ngô đại nhân nói, đây là cá muối mấy năm qua này được hoan nghênh nhất trong quán, nàng nếm thử một chút.” Dù sao mùi vị sẽ không dễ cho nàng lại nhớ đến các tỷ tỷ muội muội. Hoa Khai ôn thuận gấp một miếng nếm thử, không nghĩ tới thịt cá mới vừa vào miệng, sắc mặt nàng liền thay đổi, “Đây là... Đúng rồi.” Hương vị của nương! Đây chính là hương vị cá muối của mẫu thân! Chương quý vừa lúc dẫn tiểu nhị lại đưa món ăn, nàng vội vàng hỏi: “Xin hỏi, món ăn này là người nào làm?”

Tiểu nhị bị hỏi đến có chút không giải thích được, nhưng vẫn thành thật trả lời, “Là đầu bếp Hứa Bá đã làm ở chỗ chúng ta hai mươi năm! Phu nhân, có vấn đề gì không?”

Hứa Bá? Nam nhân sao? Nàng từng sốt, nước mắt cũng mau rơi xuống, làm sao có thể lại là đàn ông làm đây? Hương vị như vậy, rõ ràng chỉ có nương biết làm, Đại tỷ, Nhị tỷ từng giúp làm qua, khi đó nàng còn nhỏ, cũng muốn giúp một tay, nhưng nương nói với nàng, đợi nàng sang năm thêm một tuổi hãy nói..

Giới quan sát sắc mặt mà nói chuyện, chương quỹ nhìn thấy Thượng Quan phu nhân vị này trong miệng lẩm bẩm nhớ tới cái gì “Hương vị giống”, đang muốn mở miệng hỏi thăm, mắt lại liếc về phu thê Triền gia vừa mới vào cửa, thân thiện chủ động nói —

“Thượng Quan phu nhân, cá muối đậu hũ bảo này là dùng cá muối, là bí truyền của Thiếu phu nhân Triền gia, ngài thích mùi vị này, không bằng ta vì ngài giới thiệu một chút, thế nào?”

Thấy nàng vội vàng gật đầu, hần lập tức lui ra, đi tới cửa mời phu thê Triền gia.

Cầm trên tay một truyền đơn có hình tín vật, Như Ý, về mặt đau khổ nói với trượng phu: “Chàng nói xem, biện pháp này thật sự có hiệu quả sao? Mấy năm qua này, nhiều người cầm truyền đơn cùng tín vật giả tới lừa bịp như vậy, chúng ta thật có thể tìm được tỷ tỷ, muội muội các nàng sao?”

Triền Hồng Tề an ủi nàng, “Nàng đừng nóng lòng, có lẽ đợi lát nữa sẽ có người tới nói cho nàng tung tích của các nàng!”

Lời hần còn chưa nói hết, liền bị bộ mặt cười cười của chương quỹ cắt đứt. “Triền thiếu gia, Triền phu nhân, có mấy vị khách quý muốn biết nhị vị, bọn họ vô cùng yêu thích cá muối của Triền phu nhân.”

“A? Là người nào?” Triền Hồng Tề không hứng thú hỏi.

“Huyện thái gia mở tiệc mời khách, phu thê Thượng Quan ở trọ hồ trang Giang Nam.”

“Qua nói chuyện một chút được không?” Hần hỏi thê tử, thấy nàng nhu thuận gật đầu, mới theo chương quỹ đi trước.

Cũng không biết là có phải đúng lúc như vậy, phu thê Bùi Thanh bởi vì hôm nay Cát Tường tiền trang khai mạc ở tiểu thôn này, cũng đến ngủ trọ tại tiệm Phú Quý, nghe người làm nói đến Huyện thái gia ở chỗ này mời khách, nói muốn tới đây lên tiếng chào hỏi.

Phu thê bọn họ cơ hồ vừa bước chân vào, đi vào trong phòng thì liền nghe đến hai nữ nhân đồng thời kinh hô!

“Nhị tỷ!”

“Hoa Khai!”

Thân thể Cát Tường vô cùng rung động, cái tên này, nàng.. Có nghe lầm không? Nước mắt trong suốt làm mờ tầm mắt nàng, nhưng nàng vẫn cố gắng mở to mắt, mặc cho nước mắt tràn ngập, hai phụ nhân ôm nhau trước mắt, thật sự là Hoa Khai và... Như Ý sao? Nhìn ngũ quan các nàng, so với bộ dạng lúc nhỏ không khác bao nhiêu, ôi, là có chút quý khí, thành thực hơn...

“Cát Tường, tại sao nàng khóc?” Bùi Thanh phát hiện thê tử khác thường, kinh hãi hỏi.

Như Ý, Hoa Khai vừa nghe cái tên ‘Cát Tường’ này, vội vàng quay đầu nhìn lại, không dám tin vừa khóc vừa cười, “Nàng, nàng là... Đại tỷ...”

“Ô, Đại tỷ, Nhị tỷ, ta thật là nhớ mọi người...” Hoa Khai căn bản không quan tâm còn có hai đại nam nhân ở đó, khóc như một đứa trẻ.

“Các người tại sao lại ở nơi này đây... Không không, điểm này cũng không quan trọng, thật tốt quá, ta rốt cuộc tìm được các người...” Cát Tường cũng khóc khóc đến không thành tiếng, hai cái tay bận rộn sờ sờ cái này, lại sờ sờ cái kia.

Chương quỹ cùng Huyện thái gia thấy không hiểu ra sao, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mà còn lại trượng phu ba nữ nhân là hiểu rõ mọi chuyện, liếc mắt nhìn nhau; bọn họ còn không biết nhau là ai, nhưng đã có chung tiếng lòng! Thật tốt quá, nguyện ước của thê tử nhiều năm qua cuối cùng cũng thực hiện.

Chẳng qua là... Dường như còn thiếu một người...

“Nương, nương, người ở nơi nào? Chúng ta tìm được di mẫu Như Ý!” Lão Đại Bùi gia Bùi Tích chạy nhanh thở gấp, ba huynh đệ bọn họ ra đường du ngoạn, thấy người ta phát truyền đơn này, vừa nhìn thấy, vội vàng trở về nhà trọ, chính là muốn nói cho nương cái tin tức tốt này, vậy mà nương cùng cha đều không ở trong phòng, là tiểu nhị ca nói bọn họ tới nơi này.

Hần muốn đi tới thì thấy hai đệ đệ dẫn một đôi vợ chồng, Bùi Quân nói, bọn họ cũng phải tìm di mẫu Như Ý, còn phải tìm nương.

Chuyện quá khẩn cấp, hần không còn kịp biết rõ chuyện gì xảy ra nữa, tóm lại, trước tiên đưa mọi người tới hãy nói, cũng không kịp lễ nghĩa, gấp đến độ hô to gọi nhỏ.

Chỉ thấy, dáng dấp tiểu nương tử tròn tròn ào ào chạy vào, nhìn mọi người trước mắt, ngây ngốc vừa khóc vừa hỏi: “Các nàng.. Vị nào là Như Ý, ta là Phú Quý, ta, ta... Ta quên bộ dáng các nàng...”

“A, trong quyển sách nhỏ này viết cái gì?” Lý đại thẩm đi tới Cát Tường tiền trang gài bạc, thuận tay từ quây cầm lên một quyển sách nhỏ, không biết chữ, nàng hỏi chương quỹ trong quây. Chương quỹ say sưa nói chuyện: “Bà chưa nghe nói a, bốn tỷ muội Kim gia bán mình chôn cất...”

“A, cái đó, ta làm sao có thể không nghe nói, một năm trước bốn tỷ muội đại đoàn viên đã kinh động đến Tân Tập thôn chúng ta, thật không nghĩ tới bốn nhà đầu kia phúc khí tốt như vậy, từ nhà hoàn trở thành đường gia chủ mẫu, rất giỏi, thật là bốn nguồn sáng của Tân Tập thôn chúng ta.” Lý đại thẩm

thuộc như lòng bàn tay nói.

“Đúng vậy, Đại đương gia trước kia của ta đem chuyện tỷ muội phu nhân in thành sách nhỏ, đặt ở trong tiền trang lưu truyền rộng rãi, để giúp nàng tìm kiếm tung tích các vị tỷ muội khác, hiện tại người tìm rồi, liền đem kết quả này thu lại, cảm ơn thiện tâm nhân sĩ trợ giúp khắp nơi.”

“Đó, chương quỹ, người nói ngược lại cho lão bà ta, kết cục này là như thế nào?” Nàng tò mò hỏi.

“Kết cục... Đương nhiên là tất cả đều vui vẻ, chúng ta có “bản bổ sung” đây, còn có quá trình bốn tỷ muội Kim gia từ nhà hoàn làm phu nhân như thế nào đây!”

“Ai da, ta đây ngược lại không có nghe nói, người là người tốt, mau mau kể cho bà già ta nghe!” Chương quỹ thanh thanh cổ họng, “Chuyện này, sẽ phải nói đến từ trận lũ lụt bất ngờ kéo đến Tân Tập thôn năm ấy. Năm ấy, Cát Tường mười tuổi, Như Ý chín tuổi, Hoa Khai, Phú Quý cũng mới bảy, tám tuổi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.